

บริษัท โรงงานอุตสาหกรรมกระดาษบางปะอิน จำกัด

กระดาษถ่ายเอกสาร Copy Paper

กระดาษแฟ้มเล็ก Small Pack

สมุดโน้ต Smart Note

Note & Diary

กระดาษต่อเนื่อง Continuous Paper

สิ่งพิมพ์ต่างๆ Printed Matter

กระดาษม้วน Paper Roll

วันเด็ก2561

9 786163 959096
ราคา 15.00 บาท

ผู้ผลิต จัดจำหน่ายกระดาษทุกชนิดและออกแบบผลิตไดอารี่ สมุดบันทึก

129 ถนนหลวง แขวงบ้านบาตร เขตป้อมปราบฯ กรุงเทพฯ 10100

โทรศัพท์ 0-2225-4191-9 ฝ่ายขาย ต่อ 29, 30, 33 งานออกแบบ ต่อ 32 โทรสาร 0-2621-1483-4, 0-2222-6178

www.bpi-industry.co.th

ฮีโร่ตัวจิ๋ว

ฮีโร่ตัวจิ๋ว ๑๖ หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑

ฮีโร่ตัวจิ๋ว ตราสัญลักษณ์วันเด็ก

แห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ ผลงานของ
นางสาวเพชรแพรว ลิ้มประไพพงษ์
หรือ “พีชิ่ง” นักศึกษาสาขาการออกแบบ
นิเทศศิลป์ คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัย

ศิลปากร ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ อันดับ ๑ ในการประกวด

ตราสัญลักษณ์ (โลโก้) วันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ ของกระทรวงศึกษาธิการ
พีชิ่งมีแนวคิดสื่อถึงเด็กทุกคนว่า “ฮีโร่” ไม่ใช่แค่ยอดมนุษย์หรือผู้มีพลัง
วิเศษเท่านั้น แต่เด็กๆ เองก็เป็นฮีโร่ได้ เป็นฮีโร่ที่จะช่วยประเทศในอนาคต
ข้างหน้าอาจไม่ใช่ฮีโร่ที่มีพลังวิเศษ แต่ฮีโร่ที่เราเป็นได้คือฮีโร่ที่เชื่อฟังพ่อแม่
ครูบาอาจารย์ รู้กาลเทศะ กตัญญูต่อผู้มีพระคุณ รู้จักมีน้ำใจเอื้อเฟื้อ มีความ

ขยันหมั่นเพียร ตั้งใจเรียนหนังสือ น้อมนำหลักคำสอน
ของพระราชามาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน และ
สิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้สำหรับการเป็นฮีโร่ คือ “ความดี”
ถ้าเด็กๆ อยากเป็นฮีโร่ ก็ต้องหมั่นทำความดี เพราะ
การทำความดีจะทำให้เรามีความสุข และส่งผลให้
คนรอบข้างมีความสุขไปด้วย เมื่อทุกคนมีความสุข

สิ่งดีๆ ก็เกิดขึ้นตามมา

พีชิ่งจึงขอฝากให้เด็กๆ ทุกคนเชื่อมั่นในตัวเองว่า เราสามารถเป็นฮีโร่ได้
แม้จะไม่ใช่ยอดมนุษย์หรือผู้มีพลังวิเศษตัวโตอย่างในภาพยนตร์ แต่เราก็เป็น
“ฮีโร่ตัวจิ๋ว” ที่มีพลังแห่งความดีในการทำประโยชน์ให้กับตัวเองและ
ผู้อื่น ซึ่งเราสามารถทำได้ง่ายๆ และทำได้ตลอดไป

ขอให้ฮีโร่ตัวจิ๋วทุกคนโชคดีค่ะ

ไม่ถ้างริง...ไม่ถึงมือคุณ
Uncompromising Quality

ฮีโร่ตัวจิ๋ว

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑

อีไรตัวจิ๋ว

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๖๐

จำนวนพิมพ์ ๒๘๐,๐๐๐ เล่ม

ISBN 978-616-395-909-6

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ (CIP)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

อีไรตัวจิ๋ว หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑.- กรุงเทพฯ :

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๖๐.

๑๒๘ หน้า. ภาพประกอบ ; ๒๑ ซม.

๑. หนังสือสำหรับเด็ก. ๒. วันเด็กแห่งชาติ.

๐๒๘.๕

บ้านเมืองเรามีสิ่งดีงามมากมายที่บรรพบุรุษ
ได้สร้างเอาไว้ให้เรา. เด็กทุกคนผู้เป็นอนาคตของชาติ
จึงมีหน้าที่สืบสานและรักษาสິงดีงามเหล่านั้นไว้
พร้อมทั้งสร้างเสริมพัฒนาให้เจริญงอกงามยิ่ง ๆ ขึ้นไป.

พระที่นั่งอัมพรสถาน พระราชวังดุสิต
วันที่ ๒๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

คติธรรม

ประทานเนื่องในวันเด็กแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๖๑

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงสอนวิธีที่ทำให้บุคคลได้ชื่อว่าเป็นคนดี เป็นที่รักของผู้คนทั่วไปไว้วิธีหนึ่ง เรียกว่า “อรรถจริยา” หมายถึง การบำเพ็ญประโยชน์ การประพฤติสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น ช่วยเหลือ ทำงานสร้างสรรค์ด้วยความตั้งใจอย่างดีเลิศ ส่งเสริมให้เพื่อนสมาชิกในสังคมประพฤติดีงาม และมีสติปัญญา อรรถจริยาดังกล่าวนี้นี้ ปัจจุบันนิยมเรียกว่า “จิตอาสา” ซึ่งถ้าพิจารณาอย่างผิวเผินอาจเข้าใจคลาดเคลื่อนไปว่าจิตอาสา กำลังจำต้องเหน็ดเหนื่อยหรือเผชิญทุกข์กว่าคนที่ไม่เป็นจิตอาสา แต่ถ้าพิจารณาให้ในแง่กลับกัน แท้จริงแล้ว คนทำงานจิตอาสาด้วยใจจริง ย่อมมีความรู้สึกเบิกบานยิ่งกว่าคนไม่ทำงานจิตอาสา เพราะจิตอาสาที่แท้จริงจะไม่คิดว่าตนกำลังสูญเสียพละกำลังหรือประโยชน์ใดๆ โดยไร้ค่า หากกลับเป็นฝ่ายได้รับประโยชน์ คือได้ความสุขใจ ชื่นใจที่เห็นความสุขของผู้อื่น และได้ภาคภูมิใจว่าเป็นผู้สร้างสรรค์สังคมที่ดีงาม

เด็กและเยาวชนเป็นกำลังสำคัญที่จะพาบ้านเมืองไทยให้รุ่งเรืองสืบไป จึงขอให้ผู้ใหญ่เร่งปลูกฝังและสร้างสรรค์ให้เด็กและเยาวชนเป็นผู้นำที่มั่นในคุณธรรมข้ออรรถจริยา และขอให้เด็กๆ รู้สึกสนุกสนาน

เบิกบานทุกครั้งที่ได้ทำประโยชน์ จงอย่ายอมแพ้แก่ความรู้สึกเหน็ดเหนื่อย
หรือยากลำบาก ขอให้ระลึกไว้เสมอว่ากำลังเล็กๆ ของเด็กๆ อย่างเรานี้แล
มีอำนาจสูงยิ่งที่จะช่วยสร้างสรรค์ประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้า
อย่ามัวรังรองผัดผ่อนให้เติบโตไปเป็นผู้ใหญ่เสียก่อนค่อยเริ่มทำความ
ดี เพราะเมื่อนั้นเด็กๆ จะผลอชินกับการทำความชั่ว จนกลายเป็น
คนเห็นแก่ตัว และไม่รู้วิธีทำตนเป็นผู้ใหญ่ที่ดีได้ในที่สุด

ขอให้เด็กและเยาวชนทุกคนมีกำลังใจที่จะบำเพ็ญประโยชน์
ด้วยความสุขใจนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอจงรักษาคุณลักษณะจิตอาสา
อย่างสมบูรณ์ไว้ตลอดกาล เพื่ออนาคตของตนเอง และสังคมไทยของ
เราทุกคน

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

คำขวัญ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี
เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๑

รักดี รักกัน รักสังคมไทย

พลเอก

A stylized handwritten signature in black ink, representing the name Prayut Chan-o-cha.

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)
นายกรัฐมนตรี

สาร

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี
เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๑
วันเสาร์ที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๑

เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๑ ได้เวียนมาบรรจบครบอีกวาระหนึ่ง ผมขอส่งความรักและความปรารถนาดีมายังเด็กและเยาวชนคนไทยที่รักทุกคน

เด็กและเยาวชนไทยทุกคนเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติและเป็นช่วงวัยแห่งการเรียนรู้ เด็กๆ จึงควรได้รับการส่งเสริมให้มีความรู้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เพื่อให้มีความรู้ทั้งในด้านวิชาการ และทักษะในการใช้ชีวิต โดยรู้จักคิด รู้จักเหตุผล รู้จักการวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ รู้จักแยกแยะความผิดถูก และเป็นผู้ที่มีทัศนคติในทางบวก โดยต้องหมั่นเรียนรู้ตลอดชีวิตและสามารถปรับตัวให้ทันการเปลี่ยนแปลงของโลกในปัจจุบัน โดยเฉพาะการมีองค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสร้างนวัตกรรมใหม่ในยุคประเทศไทย ๔.๐ ที่จะป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตสำหรับโลกศตวรรษที่ ๒๑ รวมทั้งมีความรักชาติบ้านเมือง มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย และยึดมั่นในสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ เพื่อธำรงความเป็นชาติไทยให้คงอยู่ตลอดไป

วันเด็กแห่งชาติปีนี้ ผมได้มอบคำขวัญว่า “**รู้คิด รู้เท่าทัน สร้างสรรค์ เทคโนโลยี**” เพื่อให้เด็กและเยาวชนทุกคนได้ตระหนักถึงความสำคัญของตนเองว่า เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าของประเทศ ขอให้ตั้งใจใฝ่ศึกษาเล่าเรียน หมั่นฝึกฝนพัฒนาตนเองอยู่เสมอ และพร้อมเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่เป็นประโยชน์ รวมทั้งรู้จักการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม และเป็นคนดีของสังคม ตลอดจนเป็นผู้ที่มีความกตัญญูรู้คุณต่อพ่อแม่ ผู้มีพระคุณ ครูอาจารย์ มีจิตสาธารณะเพื่อการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมอย่างมีความสุข และพร้อมที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพและคุณธรรมของประเทศชาติต่อไป

ในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๑ ผมขออวยพรให้เด็กและเยาวชนไทยทุกคน จงประสบแต่ความสุข ความเจริญ มีสุขภาพกาย สุขภาพใจที่สมบูรณ์ แข็งแรง เพื่อเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศไทยของเราให้มีความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนสืบไป

พลเอก

(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)

นายกรัฐมนตรี

สาร

นายธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

เนื่องในโอกาส “วันเด็กแห่งชาติ” ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๑

วันเสาร์ที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๑

วันเด็กแห่งชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๑ ตรงกับวันเสาร์ที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๑ นับเป็นวันสำคัญที่เด็กๆ รอคอย เพราะพ่อแม่ ผู้ปกครอง จะพาเที่ยวชมสถานที่สำคัญ และได้เข้าร่วมกิจกรรมที่ให้ความรู้และความบันเทิงที่สร้างประสบการณ์ใหม่ๆ ในหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน เด็กๆ จะได้พบกับความสุข สนุกสนาน จากการสังเกต เรียนรู้ ลองทำ เป็นวันที่เด็กๆ จะมีแต่รอยยิ้มและเสียงหัวเราะ สร้างความทรงจำและแรงบันดาลใจให้กับเด็กและเยาวชนทุกคนที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในภายภาคหน้า

ในนามของกระทรวงศึกษาธิการ องค์กร และหน่วยงานทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนไทย ขอให้ทุกคนจงเป็นเด็กดี มีความกตัญญู เชื่อฟังพ่อแม่ ญาติพี่น้อง ครูอาจารย์ ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนและหมั่นแสวงหาความรู้อยู่เสมอ มีคุณธรรม จริยธรรม รู้รักสามัคคี มีจิตสาธารณะ ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น มีความรักในสถาบันหลักของชาติและยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข โดยยึดแนวทางศาสตร์พระราชาที่พระราชทานให้ปวงชนชาวไทย เช่น แนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ที่ทุกคนสามารถนำไปปรับ

ใช้ได้ทุกรูปแบบในการดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพต่างๆ โดยคำนึงถึงทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ช่วยกันอนุรักษ์ทรัพยากรต่างๆ ให้มีความสมดุลและยั่งยืน โดยเฉพาะการใช้พลังงานในชีวิตประจำวัน เช่น การใช้น้ำ ใช้ไฟฟ้าให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าอย่างประหยัด เป็นต้น

เด็กและเยาวชนเป็นบุคคลที่กำลังเจริญเติบโตทั้งทางร่างกายและสติปัญญา จึงต้องตระหนักถึงความสำคัญของโลกยุคใหม่ที่มุ่งพัฒนาเทคโนโลยีต่างๆ โดยอาศัยนวัตกรรมใหม่ๆ ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมโลก ประเทศไทยมีรูปแบบการพัฒนาประเทศที่เน้นการพัฒนาเทคโนโลยีด้วยนวัตกรรมใหม่ๆ เช่นกัน เด็กและเยาวชนจึงควรใส่ใจศึกษาเรียนรู้ประสบการณ์เพิ่มเติม และมีวิจรณ์ญาณเลือกรับและใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์ในทางสร้างสรรค์ เพื่อการพัฒนาต่อยอดการศึกษาในระดับสูงขึ้น อีกทั้งจะเป็นฐานความรู้ในการทำงานอาชีพของตนต่อไปในอนาคต

สุดท้ายนี้ ผมขออวยพรให้เด็กและเยาวชนไทยที่รักทุกคนมีความสุข มีสุขภาพร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์แข็งแรง เพียบพร้อมด้วยกำลังกาย กำลังใจ และสติปัญญา ก้าวสู่นาคตที่สดใสและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าสืบไป

(นายธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้จัดทำหนังสือวันเด็กแห่งชาติขึ้นทุกปี เพื่อเป็นหนังสือที่ระลึกในวันสำคัญของเด็กและเยาวชนไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนไทยมีนิสัยรักการอ่าน การเขียน สอดแทรกเนื้อหาสาระความรู้ ปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านความรัก ความสามัคคีต่อสถาบันหลักของไทย คือชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เพื่อให้เด็กและเยาวชนไทยเติบโตขึ้นมาเป็นพลเมืองที่ดี มีความรู้ ความสามารถ และทักษะต่างๆ นำพาประเทศไปสู่ความเจริญก้าวหน้าในอนาคต

ในปี ๒๕๖๑ นี้ หนังสือวันเด็กแห่งชาติมีชื่อว่า “ฮีโร่ตัวจิ๋ว” ซึ่งสื่อถึงเยาวชนทุกคนว่า เด็กๆ ทุกคนสามารถเป็น “ฮีโร่” ได้ เป็นฮีโร่ที่เพียบพร้อมไปด้วยความดี เป็นฮีโร่ที่จะช่วยประเทศในอนาคตข้างหน้า โดยเริ่มจากการเป็นคนดี เชื่อฟังและกตัญญูรู้คุณต่อพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และขยันหมั่นเพียรศึกษาหาความรู้เนื้อหาภายในเล่มนำเสนอการดำเนินตามรอยเบื้องพระยุคลบาทในเรื่องการทำงานจิตอาสาและการทำความดีของเด็กและเยาวชน การสำนึกและรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อม ความรัก ความสามัคคีในครอบครัวและชุมชน ความภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมของไทย การเป็นพลเมืองดี และความตื่นตัวต่อทิศทางการพัฒนาประเทศในยุคปัจจุบัน ในรูปแบบเรื่องสั้น เรื่องเล่าประสบการณ์ นิทาน การ์ตูนช่อง และบทร้อยกรอง

ในนามของคณะกรรมการจัดทำและดำเนินการเพื่อให้มีการเผยแพร่และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ โดยความร่วมมือระหว่างสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และองค์การคำ

ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา ขอขอบคุณผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ โดยเฉพาะนักเขียนรับเชิญ นักเขียนและเจ้าของบทสัมภาษณ์รุ่นเยาว์ และคณะกรรมการคัดเลือกผลงานและบรรณาธิการกิจที่ร่วมกันมอบและสร้างสรรค์ผลงานเพื่อตีพิมพ์ในหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานหวังว่า หนังสือ “ฮีโร่ตัวจิ๋ว” เล่มนี้ จะเป็นหนังสือดีที่น่าอ่านอีกเล่มที่ให้สารประโยชน์และความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่านทุกท่าน

(นายบุญรักษ์ ยอดเพชร)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สารบัญ

เด็กเด็กของพ่อ	พรชัย แสนยะมูล	๑๕
คิดถึงพ่อหลวง	เอกรินทร์ ปัญญาอภิวินณะ	๑๖
พระราชาของประชาชน	วันโชค กลิ่นกลัด	๑๗
โก่งกางของพ่อ	ณรงค์ ศรีเพียรเมม	๒๒
ฮีโร่จิตอาสา...คุณก็ทำ (ดี) ได้	กองบรรณาธิการ	๒๗
เพราะผืนแผ่นดินไทย...จึงทำให้มีวันนี้	มาชม อุส่าห์	๓๗
นักเรียนของพระราชา	แวมฮัมหมัด มะเซ็ง	๔๑
ร่วมคิด ร่วมสร้าง ร่วมทำบ้านเมืองใสสะอาด ปราศจากคอร์รัปชัน		
	ธนสร ศิริกุล	๔๖
เด็ก สปป. ลาว หัวใจรักไทย	คิวนันท์ ราชสกุลณี	๕๐
จุดเปลี่ยนของชีวิต	มัชฌิมา งามเถื่อน	๕๓
ชีวิตเด็กน้อย	วรรณวิภา คุ่มเนร	๕๘
ไม่เชื่ออย่าลบหลู่	ภัทริญา ทองมี	๖๓
แค่ “กระป๋อง”	ณัฐณิชา ที่สุกะ	๖๗
รู้จักสามัคคี	สรัญญา คล้ายสุบรรณ	๖๘

เสียงแห่งความจริง	รัชพล สิบวิเศษ	๗๒
เด็กชายข้างถนน	สุวัฒน์มาโร บุญมา	๗๗
ธงชาติไทย	คารามณี พยุหเสนีย์	๗๙
๑๐๐ ปีธงชาติไทย	กองบรรณาธิการ	๘๑
CPR ช่วยชีวิตฉุกเฉิน	สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ	๘๖
คำสอนของยาย	วิศัลย์ศยา สุทธิวาริ	๘๙
“Crispypong” ฐุรกิจรุ่นเยาว์	ศิริพร พรรณพัฒนกุล	๙๑
“Healthy Grill” ปิ้งย่างอนามัย	ศิริพร พรรณพัฒนกุล	๙๔
ทาง (ที่) เลือก	รัตนพร ศรีแก้ว	๙๙
จอกาปี ดอ แก้วมะป้อ (ผีเสื้อกับแมลงปอ)	โชติกา อำพันธุ์	๑๐๑
ธิดาป่ายาง	กานต์ธิดา สุวรรณ	๑๐๓
ใจอิ่มสุข	มานัสย์สร อุดมธรรมปัญญา	๑๐๗
วัยรุ่นออนไลน์	เนตรนภา อีสระอาด	๑๑๒
ใกล้กว่าที่คิด	แพรวไหม งามล้วน	๑๑๔
เด็กไทยพร้อมใจสู่ยุค Thailand 4.0	พัชรพร งามขำ	๑๒๐

เด็กเด็กของพ่อ

วัยเด็กดั่งดอกไม้	โบยบินไปดั่งผีเสื้อ
ผจญภัยดั่งล่องเรือ	โลดเล่นเหนือโลกนิทาน
ดวงใจดั่งดวงดาว	วับแวววาวบางห้วงกาล
หม่นมัวเหนือลำธาร	เมื่อเมฆผ่านบางฤดู
โลกดั่งสนามเด็กเล่น	มีเพื่อนเป็นดังคูหุ
บทเรียนดั่งคุณครู	ได้เรียนรู้อยู่นั้นแล้ว
เสียงหัวเราะและรอยยิ้ม	ดั่งภาพพิมพ์ดั่งดวงแก้ว
เสียงพูดดั่งเจื้อยแจ้ว	ดั่งเพลงแว่ว ฟังชื่นใจ
น้ำตาดั่งน้ำค้าง	หล่นแล้วจางจากแก้มใส
ลูกแห่งแม่ร้องไห้	หยาดน้ำตาได้ทำงาน
คือเด็กเด็กของพ่อ	บ้างมอซอ บ้างหยาบกร้าน
บ้างซุกซนเหลือประมาณ	พ่อรักเด็กทุกทุกคน
เพาะรักเพราะพ่อรัก	ใจแน่นหนักเมตตาถน
รักกันคือมงคล	พ่อสอนเราให้รักกัน

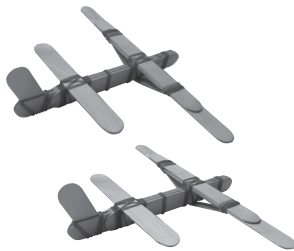
“กุดจี”

นายพรชัย แสนยะมูล

คิดถึงพ่อหลวง

ดุจดั่งประทีปทอง	ศศิสง์สยามหล้า
สายฝนชลอมมา	สุริย์แสงก็เจือจุน
ทรงเป็นพระราชา	จตุมาเพื่อเกื้อหนุน
ไต่ร่มพระการุณย์	ปีติรงค์พสกไทย
โครงการ ๑๑ ทรงนำ	อุปถัมภ์เจริญไกล
พอเพียงประหยัดไว้	ธนทรัพย์ศฤงคาร
ฝนหลวงประยุกต์มา	นคราประโยชน์นาน
ก่อเกื้อประสิทธิศานต์	บริบูรณ์เพราะปรัชญา
บัดนี้พระจักรินทร์	นวมินทร์เสด็จฟ้า
ทวยราษฎร์ถวิลหา	ปีติราชนิรันดร

นายเอกรินทร์ ปัญญาอภิวัดนะ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย
อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม

พระราชอาของประชาชน

นานมาแล้วมีพระราชอาพระองค์หนึ่ง พระองค์เป็นที่เคารพรักของประชาชน พระองค์เปี่ยมล้นไปด้วยความรักและความเมตตา และในความเมตตาของพระองค์นั้นได้เลื่องลือไปทั่วทุกสารทิศ จนชื่อเสียงระบือไกลไปถึงสวรรคต ดังถึงเทวดาองค์หนึ่ง ซึ่งไม่เชื่อถือในตัวพระองค์เลยสักนิด จึงได้ลงจากสวรรคตและถามพระราชอาด้วยความข้องใจ

“เหตุใดประชาชนจึงได้รักและเคารพท่านมากมายขนาดนี้”

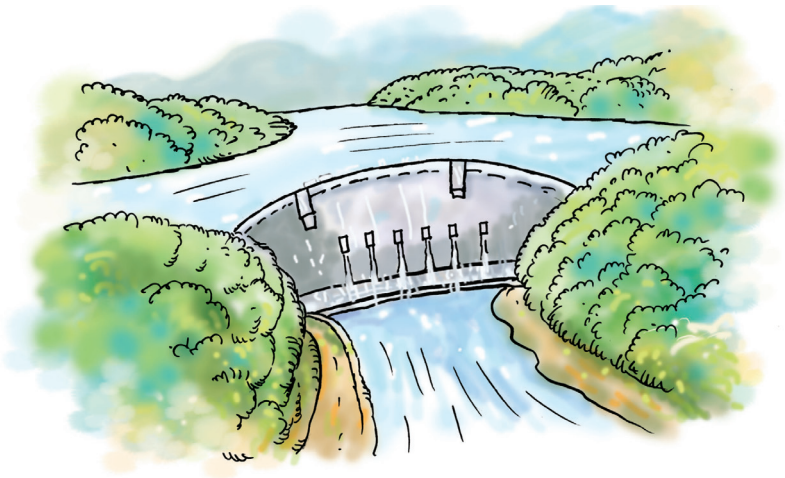
พระราชอาตอบกลับว่า “เพราะเราเคยพูดกับประชาชนของเราไว้ เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม เรามิอาจกระทำให้ประชาชนผิดหวังในตัวเราได้”

เทวดาประหลาดใจกับคำตอบของพระราชอา จากนั้นเทวดาก็กลับขึ้นไปบนสวรรคตทันที เทวดาองค์นั้นยังไม่เชื่อว่าพระราชอาจะทำได้อย่างที่

พูดไว้ จึงคิดแผนการเพื่อทดสอบว่าพระราชาก็ทำได้อย่างที่พูดไว้กับ
ประชาชนหรือไม่

เมื่อเวลาผ่านไป จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ประชาชน
อยู่ดีมีความสุข จนวันหนึ่งเกิดเหตุไม่คาดฝัน ฝนตกหนักติดต่อกันเป็น
เวลาหลายวัน ส่งผลให้เกิดภัยพิบัติน้ำท่วมครั้งใหญ่ ซึ่งเหตุการณ์ทั้งหมด
เกิดจากแผนการของเทวดาที่ต้องการจะทดสอบว่าพระราชาก็จะช่วย
ประชาชนของพระองค์อย่างไร พระราชาที่เป็นห่วงชีวิตความเป็นอยู่ของ
ประชาชนได้เรียกข้าราชการฝ่ายต่างๆ มาประชุม เพื่อช่วยเหลือ
ประชาชนของตนเอง พระราชาได้ช่วยเหลือประชาชนอย่างเร่งด่วน
โดยพระราชทานอาหารและน้ำดื่มให้ประชาชน ช่วยปรับปรุงซ่อมแซม
บ้านพักอาศัยให้แก่ประชาชน เวลาผ่านไปไม่นานระดับน้ำก็ลดลงเรื่อยๆ
จนแห้งสนิท พระราชาสั่งการให้สร้างเขื่อนกักเก็บน้ำพร้อมสร้างฝายเพื่อเก็บน้ำ
ไว้ใช้ และทำ “โครงการแก้มลิง” เพื่อการชะลอน้ำก่อนที่จะจัดการระบายน้ำ
ออกในเวลาต่อมา

เทวดาโกรธ จึงดลบันดาลให้
ฝนไม่ตกในเมืองของพระราชา
จนทำให้ประชาชนของพระราชา
ปลูกข้าวไม่ได้ ไม่มีน้ำกินน้ำใช้
พระราชาเห็นความลำบากของ
ประชาชนและได้คิดหาวิธีการ
ที่จะทำให้ฝนตกโดยไม่พึ่งฟ้า

พึ่งฝนตามฤดูกาล จึงได้เกิดเป็น “โครงการฝนหลวง” ขึ้นมา วิธีการทำ
ฝนหลวงเป็นกรรมวิธีการเหนี่ยวนำน้ำจากฟ้า ใช้เครื่องบินบรรจุสารเคมี
ขึ้นไปโปรยบนท้องฟ้า โดยดูจากความชื้นของเมฆและสภาพทิศทางลม
ประกอบกัน ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดฝนคือ ความร้อนชื้นปะทะความเย็น
จนเกิดเป็นฝน

เทวดาไม่ยอมแพ้พระราชา จึงคิดหาวิธีการกลั่นแกล้งพระราชา
อีกครั้ง คราวนี้มีประชาชนมาบอกพระราชาว่าปลูกพืชไม่ได้เลย เนื่องจาก
ดินเปรี้ยว ปลูกอะไรไปก็ตายหมด พระราชาคิดหาวิธีการด้วยการขังน้ำไว้
ในพื้นที่ จนกระทั่งเกิดปฏิกิริยาทางเคมี ทำให้ดินเปรี้ยวจัด เมื่อถึงที่สุดแล้ว
จะมีการระบายน้ำออกและ
ปรับสภาพดินด้วยปูนขาว
จนกระทั่งสามารถใช้ดิน
ในการเพาะปลูกได้
ซึ่งพระราชาได้ตั้งชื่อว่า
“โครงการแก้แล้งดิน”

และพระราชาสั่งการให้หาหญ้าแฝกมาปลูกเพื่อป้องกันการพังทลายของดิน
ด้วยความที่พระราชาทรงเป็นห่วงประชาชนของพระองค์
อย่างสุดหัวใจ พระราชาก็ขอเจรจากับเทวดา

“เราว่าท่านพอเถอะท่านเทวดา เราขอร้อง เราไม่อยากให้
ประชาชนของเราต้องเดือดร้อน”

เมื่อเทวดาได้ยินดังนั้น จึงถามกลับไป

“ทำไมพระองค์ถึงไม่อยากทำสงครามกับข้าล่ะ”

พระราชาดอบเทวดา “การทำสงครามมีแต่ทำให้เกิดความ
สูญเสียทุกอย่าง และสงครามมีแต่จะทำให้คนเจ็บคนตาย”

เมื่อเทวดาได้ยินดังนั้น จึงเกิดความเลื่อมใสในความคิดของ
พระราชา และเชื่อแล้วว่าพระองค์ทรงทำได้ตามที่ได้พูดไว้กับประชาชน
ของพระองค์ เทวดาจึงมอบแหวนวิเศษให้กับพระราชา แต่พระราชา

ไม่รับแหวนจากเทวดา เทวดาจึงถามด้วยความสงสัย

“ทำไมท่านถึงไม่รับแหวนจากข้า”

พระราชาทอบ “เรามีพอแล้ว ไม่อยากรับสิ่งของแก้วแหวนเงินทอง
จากใคร”

เทวดานับถือพระราชาก็เป็นที่รักของประชาชนเมืองสยาม จึงบอก

“เราไม่ให้ของวิเศษแก่ท่านแต่จะให้พรวิเศษแทน โอมเพี้ยง
ข้าขอให้ท่านพระราชแห่งเมืองสยาม ท่านจงเป็นที่รักของประชาชน
ไม่ว่าพระองค์จะเดินทางไปที่ไหนหนใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นที่มืดหรือที่มี
แสงสว่าง ขอให้รอยเท้าของพระองค์มีแต่ประชาชนกราบไหว้และสามารถ
เดินตามรอยความดีของท่านด้วยเทอญ”

หลังจากที่เทวดาให้พรกับพระราชาก็กลับขึ้นสวรรค์ ตั้งแต่นั้นมา
พระราชแห่งเมืองสยามได้ปกครองบ้านเมืองและปวงประชา
ให้อยู่ร่มเย็นเป็นสุขตลอดกาล

“การเป็นผู้ให้ในสิ่งที่เต็มใจและตั้งใจให้ให้ในสิ่งที่ดีงาม โดยไม่หวัง
ผลตอบแทน ผู้รับจะรู้สึกได้ว่าการให้นั้นมีค่ามากเพียงใด”

นายวันโชค กลิ่นกลัด
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนศึกษาพิเศษชัยนาท
อำเภอเมืองชัยนาท จังหวัดชัยนาท

โครงการของพ่อ

ในเช้าของวันหยุด วันนี้โรงเรียนของฉันได้จัดโปรแกรมการไปทัศนศึกษากับกลุ่มเพื่อนๆ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔-๖ ของโรงเรียนแน่นอนว่าพวกเราต้องสนุกมาก ฉันวาดฝันไว้อย่างดีถึงเส้นทางที่เราจะได้ไปท่องเที่ยวกัน ที่เห็นจะเด็ดและน่าสนุกที่สุดคือ การไปชมพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำอควาเรียมใต้ท้องทะเล ส่วนอะไรที่น่าเบื่อที่สุดและไม่น่าสนใจในครั้งนี้นั้น เห็นจะเป็นการเดินทางไปชมป่าชายเลนและปลูกป่า จากที่เคยเห็นในโทรทัศน์นั้นร้อนก็ร้อน เหนื่อยก็เหนื่อย ไม่น่าจะได้ประโยชน์อะไรนัก ความคิดที่ผุดขึ้นในใจก็คือ ทำๆ ไปให้เสร็จก็คงจะผ่านไปเอง...

เรากำลังเดินทางโดยรถบัสทั้งหมด ๓ คัน นั่งรถไปเพลินๆ รถก็แล่นอย่างเรื่อยเฉื่อย กว่าที่จะถึงสถานที่ที่เราจะไปทัศนศึกษาก็คงอีกสักพักใหญ่ ฉันก็เลยชวนเพื่อนเล่นเกมเพื่อฆ่าเวลา เราเริ่มจากเกมทายชื่อเพลง สถานที่ จังหวัด และผลไม้ ไม่นานนัก เราก็มายังจุดหมายแรก

คือ “อู่ต่อเรือ” ที่มีซากปรักหักพังของเรือโบราณมากมาย มีกลิ่นอายของประวัติศาสตร์สมัยพระเจ้าตากสินมหาราชที่ได้เคยมาสร้างเรือที่นี้รวบรวมกองกำลังและไพร่พลเพื่อออกไปต่อกรกับพม่าที่มารุกรานดินแดนของประเทศไทยในสมัยกรุงศรีอยุธยา ที่ตรงนี้ที่แม่ทัพนายกองสู้ก็ได้มาตรึงกำลังไว้ ซึ่งสุดท้ายแล้วผู้ที่ชนะในการศึกครั้งนั้นก็คือ พระเจ้าตากสินมหาราช ทำให้ประเทศไทยเป็นเอกราชไม่ตกเป็นเมืองขึ้นของบ้านอื่นเมืองอื่น ทำให้ชาวไทยทุกคนเป็นอิสระและเป็นไททุกคน

นอกจากนั้นเราก็ได้ดูรูปแบบของการก่อสร้างเรือในลักษณะต่างๆ ที่แปลกตาไม่เคยเห็นมาก่อน ทั้งสมอเรือและพวกปลานเรือแปลกๆ ที่สมัยก่อนใช้ทำมาหากิน แทบจะเรียกได้ว่าวิถีชีวิตของคนไทยเราสมัยก่อนนั้นผูกพันอยู่กับแม่น้ำลำคลองมากเหลือเกิน สังเกตได้จากการอยู่อาศัยหรือจากการใช้เรือในการหาเลี้ยงชีพ จับปลา หาสิ่งต่างๆ ทางน้ำมาเพื่อประทังชีวิตให้อยู่รอด การเคารพวิถีทางน้ำ มีการไหว้แม่ย่านางหรือการไหว้ปู่ ผีสงฆ์เวทดาผู้เฝ้าดูแลทางน้ำให้ช่วยเปิดทางให้การทำมาหากินของพวกเขากลายเป็นไปอย่างสะดวกและสำเร็จในทุกๆ อย่างที่ทำ

จากนั้นก็ไปศึกษาวิถีชีวิตการทำนาเกลือและเลี้ยงกุ้งของชาวบ้าน
ที่ใครผ่านไปผ่านมาจะต้องแวะชม กลายเป็นแลนด์มาร์กของที่นี่ไป
เสียแล้ว ระหว่างทางก็มีตลาดนัดขายปลาสวยงามให้เราได้ลงไปชม
เลือกสรรเพื่อนำกลับไปเลี้ยงที่บ้าน ทั้งปลาทอง ปลาการ์ฟ ปลาหางนกยูง
ปลาบอลูน และปลาซัคเกอร์ มีอาหารปลาที่จะช่วยให้พวกมันมีสีสวย
สดใส ตู้ปลา สิ่งของสำหรับแต่งตู้ปลาที่บ้านให้น่าตื่นตาตื่นใจ และ
สัตว์น้ำชนิดอื่นๆ นับได้ว่าใครที่มาก็ดึงมือติดไม้ติดมือกลับไปด้วย
พวกเราเดินชมได้ของเต็มไม้เต็มมือกลับไปที่รถ จนที่บริเวณหลังรถ
ดูคับแคบลงไปนิดตา

ในที่สุดขบวนรถทัศนศึกษาก็มาถึงจุดสุดท้ายของวันนี้ที่ฉันรู้สึก
ไม่ชื่นชอบแม้แต่น้อย คณะวิทยากรและผู้ให้ความรู้ของศูนย์อนุรักษ์
พันธุ์สัตว์ป่าและป่าชายเลนได้ออกมาต้อนรับขับสู้อย่างเต็มที่ มีอาหาร
มากมายจนพวกเราอิ่มท้อง แต่อาหารพวกนี้กลับดูแปลกตาในแบบที่
พวกเราไม่เคยเห็นมาก่อน เมื่อเจ้าหน้าที่พาพวกเราเข้าไปยังหอประชุม
ด้านในเพื่อเปิดวิดีโอให้พวกเราดูถึงความเป็นมาเป็นไปของการก่อตั้งและ
การเกิดขึ้นของศูนย์การศึกษาอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่าและป่าชายเลนแห่งนี้

และในจังหวะนี้เองที่ฉันพยายามหาทางเล็ดลอดออกมาจาก ศูนย์ด้วยการแกล้งขอออกไปเข้าห้องน้ำโดยไม่ให้เจ้าหน้าที่ศูนย์ได้เห็นฉัน แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงจากวิดีโอ เสียงที่ฉันได้ยินคือ เสียงร้องไห้ ของคนเฒ่าคนแก่และผู้สูงอายุทั้งหลาย จนทำให้ฉันต้องเหลียวกลับไป มองวิดีโอ นั้น

“พวกเรามีวันนี้ได้ก็เพราะ ‘พ่อให้’ ป้าชายเลนไม่เพียงแต่ให้ ความอุดมสมบูรณ์ทางอาหารทะเล เพิ่มปริมาณสัตว์น้ำ แต่ยังทำให้พวกเรา สามารถลืมตาอ้าปาก มีอาชีพที่ดีและส่งเสียลูกหลานให้ประสบความสำเร็จได้”

ฉันกลับเข้าไปเพื่อดูวิดีโอ นั้นอย่างตั้งอกตั้งใจ ก่อนที่จะจบเนื้อหา ทำวิดีโอ นั้น ทุกคนยืนขึ้นราวกับได้นัดกันไว้ตั้งแต่ต้น เป็นภาพของ พระมหากษัตริย์ รัชกาลที่ ๙ ผู้ทรงต่อสู้กับความยากลำบากเพื่อพสกนิกร มากกว่า ๗๐ ปี บัดนี้สิ่งที่พระองค์ทำได้ผลิดอกออกผลแล้ว สิ่งต่างๆ ที่ พระองค์ได้ลงมือทำ ทำให้ประชาชนของพระองค์อยู่ดีกินดี มีชีวิตที่มี

ความสุขมากขึ้น หลังจากจบวิดีโอนี้ ฉันก็รู้ซึ่งถึงความจริงที่ว่า ป่าชายเลน ไม่ใช่เพียงแค่สถานที่ที่สวยงาม แต่มันคือแหล่งที่สร้างความอุดมสมบูรณ์ให้กับทะเล ให้กับชาวบ้านและคนในท้องถิ่น มีอาชีพ มีแหล่งอาหารที่จะเลี้ยงปากเลี้ยงท้องพวกเขาได้ตามวิถีชีวิตชาวเลอย่างพออยู่พอกิน

เย็นวันนั้นพวกเราตั้งใจปลูกต้นไม้ในป่าชายเลนโดยไม่นึกถึงไอร้อนของแดดที่สาดส่องลงมา แต่กลับมีเพียงรอยยิ้มที่พวกเราส่งให้กัน ไม่มีใครบ่นถึงความเหนื่อยแม้แต่น้อย แต่ละคนส่งต่อรอยยิ้มแห่งความสุขที่สร้างความภาคภูมิใจและประทับใจที่อย่างน้อยวันนี้เราได้สืบสานเดินตามรอยเท้าของพ่อ

ณ ตอนนี้ ความคิดของฉันได้เปลี่ยนไปแล้ว มีแต่เพียงเสียงกระซิบในใจเบาๆ

...ช่างโชคดีเหลือเกินที่ได้เกิดมาอยู่ในแผ่นดินของพ่อ...

อีไรจิตอาสา...คุณก็ทำ (ดี) ได้

จิตอาสาคืออะไร?

จิตอาสาต้องทำยังไง?

ทำจิตอาสาเรื่องอะไรดี?

คำถามมากมายที่เด็กๆ หลายคนอาจสงสัยและมีคำถามเกี่ยวกับคำว่า “จิตอาสา” และ “การเป็นจิตอาสา” เพื่อช่วยให้เด็กๆ เข้าใจและหายสงสัย หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ จะชวนเด็กๆ มาช่วยกันหาคำตอบจากกลุ่มเด็กและเยาวชนจิตอาสา ในนาม “ช่างภาพเยาวชนจิตอาสา” และ “นักเรียนจิตอาสาโรงเรียนชุมชนบ้านอ่าวลึกเหนือ” ที่จะมาเล่าประสบการณ์การเป็นจิตอาสา เพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้ทุกคนลุกขึ้นมาทำจิตอาสาเพื่อส่วนรวม

ถ้าพร้อมแล้ว...ไปรู้จักกับพวกเขากันเลยค่า

ช่างภาพเยาวชนจิตอาสา

“...จะใช้ภาพให้เกิดคุณค่าแก่สังคมให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม...”^(๑)

“...ให้เรามีโอกาสได้เห็นทัศนียภาพที่เราอาจไม่ค่อยได้เห็น หรือในมุมที่เราไม่เคยเห็น ก็แค่ความสุขไปให้เขาอีกทีหนึ่ง เป็นจุดประสงค์ของการถ่ายรูป”^(๒)

(๑) พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
แสดงไว้ ณ The First Annual Bangkok Art & Photography Event พ.ศ. ๒๕๕๐

(๒) พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ในโอกาสที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้คณะกรรมการจัดทำหนังสือภาพพัฒนาประเทศเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน พระราชวังดุสิต เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๗

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
บรมนาถบพิตร รัชกาลที่ ๙ ทั้ง ๒ องค์ ช่างต้น ถือเป็นแนวทางและ
แบบอย่างในการปฏิบัติกิจกรรมถ่ายภาพของ “ชมรมเด็กหลังเลนส์”
ซึ่งเป็นชมรมถ่ายภาพของโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ ตั้งแต่ปี
พ.ศ. ๒๕๔๔ ถึงปัจจุบัน

โดยเฉพาะในห้วงเวลาแห่งการถวายความอาลัยการเสด็จสวรรคต
ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร
จึงมีกลุ่มจิตอาสาหนึ่งถือกำเนิดขึ้น นั่นคือ “ช่างภาพเยาวชนจิตอาสา
กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม” เป็นงานจิตอาสาที่ช่างภาพเยาวชน
ชมรมเด็กหลังเลนส์ร่วมกับช่างภาพเยาวชนอีก ๗ โรงเรียนเครือข่าย
รวมตัวกันน้อมเกล้าน้อมกระหม่อมรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณ โดย
ทำหน้าที่ช่างภาพเพื่อถวายงานในการส่งเสด็จสู่สวรรคาลัย ถ่ายภาพ
กิจกรรมต่างๆ อาทิ การถวายความอาลัย การจัดสร้างพระเมรุมาศและ
สิ่งปลูกสร้างประกอบพระเมรุมาศ รวมถึงภาพเหตุการณ์การเข้าชม
นิทรรศการพระเมรุมาศ

“ครูสุรกานต์ ตะห์ลัน” ผู้ก่อตั้งชมรมเด็กหลังเลนส์และทำหน้าที่
เป็นครูที่ปรึกษาช่างภาพเยาวชนจิตอาสา กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม
ได้กล่าวถึงแนวคิดในการเข้าร่วมโครงการจิตอาสาครั้งนี้ว่า

ครูสุรกานต์ ตะห์ลัน

“ผมก่อตั้งชมรมฯ นี้ขึ้นเพราะผมรักการถ่ายภาพ
โดยมีพระองค์ท่าน คือ ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ทรงเป็น
แบบอย่าง ผมจึงอยากให้เด็กๆ และเยาวชนได้มีโอกาส
ถ่ายภาพและใช้ภาพถ่ายให้เกิดคุณค่าแก่สังคม โดยมี

พระองค์ท่าน ทรงเป็นแบบอย่างเช่นเดียวกันกับผม เพราะมีพระองค์
จึงมีผมและช่างภาพเยาวชนจิตอาสาครับ”

เมื่อโครงการจิตอาสาเริ่มขึ้น ช่างภาพเยาวชนจิตอาสาได้ทำหน้าที่
บันทึกภาพประวัติศาสตร์ของคนไทยซึ่งพวกเขาจะมาถ่ายทอดความรู้สึก
ในการทำงานครั้งนี้ให้ฟังกันค่ะ

“พวกเราเป็นสมาชิกชมรมเด็กหลังเลนส์และ
เป็นจิตอาสาถ่ายภาพมาตลอดค่ะ แต่งานจิตอาสา
ในครั้งนี้ถือเป็นงานจิตอาสาที่สำคัญที่สุด พวกเรา
ได้มีโอกาสบันทึกภาพการจัดสร้างพระเมรุมาศและ
ช่วยถ่ายภาพบริการประชาชนที่เข้ามากราบพระบรมศพ
การทำจิตอาสาอาจไม่ได้มีคุณค่าเป็นรูปธรรม แต่มี
คุณค่าต่อจิตใจมาก สิ่งที่เราและเพื่อนๆ ทุกคน
ได้จากการทำงานอาสาทุกครั้ง ไม่ใช่เพียงความสุข
จากการได้ทำในสิ่งที่ชอบ แต่ยังได้รอยยิ้มและ
คำขอบคุณจากคนที่เราไปถ่ายรูปให้ เป็นการสร้าง
รอยยิ้มให้กับผู้รับ และผู้รับก็ส่งมอบรอยยิ้มตอบกลับมาให้เรา นั่นยังทำให้
เรามีความสุขมากและอยากทำงานจิตอาสาต่อไปค่ะ”

ฟิล์ม ชญาดา

มุก ศิริภัสสร

ว่าน ฉันทชนก

ยูโร ธนเศรษฐ์

“ทุกครั้งที่พวกเราลงพื้นที่บันทึกภาพ พวกเราจะทำจนสุดความสามารถ มีเหนื่อยบ้าง ท้อบ้าง แต่ในความเหนื่อยนั้น เราได้ฝึกและพัฒนาความสามารถในการถ่ายภาพ ได้เรียนรู้การทำงานจิตอาสา และการทำงานร่วมกับผู้อื่น รวมถึงการเรียนรู้จากอุปสรรคต่างๆ ที่เข้ามา ทำให้เราได้เรียนรู้วิธีแก้ปัญหาด้วยตนเอง และเป็นการฝึกความอดทนอีกแบบหนึ่ง บางคนคิดว่าการทำจิตอาสามันเหนื่อย มันร้อนไม่เห็นได้อะไรเลย แต่การทำจิตอาสาคือการเสียสละแรงกายหรือกำลังทรัพย์เพื่อผู้อื่น แม้ไม่ได้มีอะไรมาตอบแทน แต่ความรู้สึกอิ่มเอมใจที่ได้รับกลับมาก็ถือว่าเพียงพอแล้ว”

“การถ่ายภาพจิตอาสาของกลุ่มช่างภาพจิตอาสา ถือเป็นงานที่พวกเรามุ่งมั่นตั้งใจที่จะทำเพื่อทุกคน โดยการเก็บภาพประวัติศาสตร์สำคัญของพวกเราชาวไทยและมอบให้สำนักหอจดหมายเหตุแห่งชาติจัดเก็บเป็นสมบัติของแผ่นดินต่อไป การทำความดีนั้นไม่ยาก ขึ้นอยู่กับตัวเราว่าเลือกที่จะทำหรือไม่ ถึงแม้ว่าเราทำแล้วไม่มีใครเห็นแต่อย่างน้อยเราก็ได้ทำความดี การเป็นจิตอาสา ก็เป็นการทำความดีอย่างหนึ่งที่ทุกคน ทุกรุ่น ทุกวัยสามารถทำได้”

เออร์ฟาน วาทกานต์

เป็ด นิธิโชติ

“พวกเราขอเชิญชวนให้เพื่อนๆ มาร่วมทำงานจิตอาสา
 เริ่มจากนำสิ่งที่ตนเองชอบมาปฏิบัติเพื่อผู้อื่น
 เพราะนอกจากจะได้ทำในสิ่งที่เราชอบแล้ว
 เรายังได้รับความสุขจากการทำความดีเพื่อส่วนรวมอีกด้วย”
 ...จิตอาสาเริ่มเมื่อไหร่ก็ได้ อยู่ที่ไหนเรา...

ภาพโดย ช่างภาพเยาวชนจิตอาสา กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม

รายชื่อสมาชิกช่างภาพเยาวชนจิตอาสา
กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม

โรงเรียนพระฤทัยคอนแวนต์

๑. นางสาวณิชารีย์ สัจจวรรณ
๒. นางสาวณภสร เศรษฐภักดี
๓. นางสาวชญาดา จิตกิตติถาวร
๔. นางสาวณภัทรสร สุขสิน
๕. นางสาวศิริภัสสร กังสัณฤทธิ์
๖. เด็กหญิงสุพิชญาน์ เพ็งประพัฒน์
๗. เด็กหญิงพชรธร สุวรรณวิเศษ
๘. เด็กหญิงดวงพร เกิดพึ่งบุญประชา
๙. นางสาวพรนภา ปราณี

โรงเรียนสารสาสน์ธนบุรี

๑๐. เด็กชายธारा ใจอ่อน

โรงเรียนสาธิต มศว ปทุมวัน

๑๑. นายวิศรุต คุโรจน์เรือง
๑๒. นายจิรภัทร พานิชกุล
๑๓. นายธนเศรษฐ์ สุริยะพรชัยกุล
๑๔. นายจิตติพิพรรธ พรโกลรัตน์
๑๕. นายณัฐวัฒน์ ลิ้มปึกเจริญ

โรงเรียนเทพศิรินทร์

๑๖. นายนิธิโชติ อิงค์สกุลสุข
๑๗. นายวาทกานต์ ตะหลั่น

โรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร

๑๘. นางสาวธันย์ชนก ศิริชัยนฤมิตร

โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน

๑๙. เด็กหญิงแพรวทอง ใจอ่อน

โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม

๒๐. นางสาวณัฐณี สีสาวรรณี

ศิษย์เก่าอาสาสมัคร

๒๑. นางสาวพิมพ์ลดา ธนโชคนิวัฒน์
๒๒. นางสาวณณณ์ล วิไล
๒๓. นางสาวณัชชา เจียรไพศาลเจริญ

นักเรียนจิตอาสาโรงเรียนชุมชนบ้านอ่าวลึกเหนือ

เมื่อถึงฤดูแล้ง ชาวบ้านบริเวณชุมชนบ้านอ่าวลึกเหนือมักจะประสบปัญหาการขาดแคลนน้ำ ชาวบ้านจึงได้มาประชุมร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว จึงเกิดแนวคิดในการสร้าง “ฝายชะลอน้ำ” เพื่อแก้ปัญหาภัยแล้ง การสร้างฝายดังกล่าวเป็นความร่วมมือจากประชาชนทั้งหมดบ้าน ในการดำเนินงาน ซึ่งรวมถึงนักเรียนโรงเรียนชุมชนบ้านอ่าวลึกเหนือ อำเภ่อ่าวลึก จังหวัดกระบี่

“ณัฐภูมิ รอดรักษ์” หรือ “น้องบอมบ์” นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนชุมชนบ้านอ่าวลึกเหนือ ตัวแทนนักเรียนจิตอาสาช่วยเหลือชุมชนในการทำฝายชะลอน้ำ จะมาเล่าประสบการณ์การทำฝายให้เพื่อนๆ ฟังกันค่ะ

ช่วยเล่าถึงประสบการณ์การทำฝายชะลอน้ำให้เพื่อนๆ ฟังหน่อยค่ะ

“คุณครูเล่าให้ฟังว่า ชุมชนของเรากำลังจะทำฝายชะลอน้ำ จึงรวมตัวกับเพื่อนๆ พี่ๆ ไปช่วยทำฝายที่คลองใกล้โรงเรียน พวกผมเอาหินกับทรายใส่กระสอบแล้วไปวางในตะแกรงไม้ที่พี่เขาทำไว้ และตั้งขวงลำน้ำในคลองหมู่ ๒ ซึ่งจะไหลผ่านบริเวณชุมชนและโรงเรียนทำให้น้ำไหลช้าลงและเก็บน้ำไว้ใช้ได้ คนที่อยู่เหนือฝายก็แบ่งน้ำไปทำเกษตรได้ มีน้ำใช้ตลอดปี”

ทำไมถึงไปช่วยชุมชนสร้างฝายอ่างเก็บน้ำล่ะ?

“เพราะพวกเราเห็นว่าฝายชะลอน้ำทำเพื่อชุมชนและโรงเรียนของเรา ถ้าทำฝาย บ้านก็มีน้ำใช้ โรงเรียนก็มีน้ำใช้ จะได้ไม่ลำบาก

ตอนหน้าแล้ง คุณครูและพวกผมเห็นว่าเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์
ต่อพวกเราทุกคน จึงตัดสินใจไปช่วยพี่ๆ เขาทำฝายครับ”

ทำแล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง?

“ทำแล้วสนุกครับ เพราะได้ทำร่วมกับเพื่อนๆ พี่ๆ ในโรงเรียน
แล้วก็ภูมิใจว่าเราได้ช่วยชุมชน และยังทำให้พวกผมเกิดความรู้สึก
ได้ทำอะไรเพื่อคนอื่นครับ”

อยากชวนเพื่อนๆ มาทำจิตอาสาบ้างมั้ย?

“ครับ อยากชวนเพื่อนๆ มาเป็นจิตอาสาให้กับชุมชน จะได้ใช้
เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มาช่วยกันดูแลใส่ใจและเสียสละเพื่อส่วนรวม
ให้มากขึ้น บ้านเมืองเราจะได้เจริญรุ่งเรือง”

จากการเป็นจิตอาสาของเด็กๆ และเยาวชนที่บำเพ็ญประโยชน์ เพื่อส่วนรวมของช่างภาพเยาวชนจิตอาสา และนักเรียนจิตอาสา โรงเรียนชุมชนบ้านอ่าวลึกเหนือ จะเห็นได้ว่าการเป็นจิตอาสานั้น ไม่มีรูปแบบ ที่เฉพาะหรือตายตัว แต่สามารถเลือกทำกิจกรรมที่ตนเองมีความถนัด สนใจ และจะทำในรูปแบบใดก็ได้ โดยมีจุดประสงค์ในการทำงานจิตอาสา เพื่อส่วนรวม มีจิตใจที่อยากทำความดี ช่วยเหลือและแบ่งปันด้วยความ เต็มใจ

...และบางครั้งการเป็นจิตอาสาอาจไม่ได้หมายถึงการเป็นผู้ให้ เพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น แต่อาจหมายถึงการได้รับกลับคืนมาจากผู้รับได้ เช่นเดียวกัน คือคำขอบคุณและรอยยิ้มแห่งความสุขของผู้ให้และผู้รับนั่นเอง

เพราะผืนแผ่นดินไทย...จึงทำให้มีวันนี้

สวัสดีค่ะ หนูชื่อเด็กหญิงมาชม อุส่าห์ อายุ ๑๔ ปี ตอนนี้กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนอนุบาลบางสะพานน้อย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต ๑ หนูเป็นลูกสาวคนโตของพ่อแม่ชาวเมียนมาที่อพยพมาอยู่ที่ประเทศไทยตั้งแต่แม่เริ่มตั้งครรภ์ แม่คลอดหนูที่โรงพยาบาลในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ครอบครัวของหนูเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่อำเภอบางสะพานน้อย ในหมู่บ้านหินปิด พ่อแม่ของหนูออกมารับจ้างทำงานทั่วไป จนกระทั่งพบกับเจ้าแก้วสวนยางและภรรยา ท่านทั้งสองรับพ่อกับแม่ไปทำงานที่บ้าน ท่านสนิทกับหนูมาก แรกๆ หนูไม่กล้าที่จะสนิทด้วย เพราะกลัวว่าจะถูกรังแกหรือทำร้าย แต่ผ่านไปไม่นานหนูก็เริ่มสนิทด้วย เพราะท่านทั้งสองชอบมานั่งหยอนนั่งเล่น นั่งคุยกับหนู

เมื่อหนูมีอายุ ๔ ขวบ พ่อก็ได้พาหนูมาสมัครเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ เพราะว่าอยู่ใกล้บ้านพัก วันแรกที่มาโรงเรียนหนูรู้สึกกลัว ร้องไห้ เพราะคิดว่า จะไม่มีใครเล่นและคุยกับหนู แต่ความคิดนั้นก็หายไป เพราะเพื่อนๆ ทุกคนต่างก็อยากรู้จัก อยากรุ้ อยากรู้เล่นด้วย หนูเรียนที่นี่จนสามารถ พูด เขียน อ่านภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่วและสามารถสื่อสารกับ คนอื่นๆ ได้อย่างสบาย

หนูมีโอกาสได้เรียนในโรงเรียนแห่งนี้ หนูได้เรียนรู้วิชาการต่างๆ ที่คุณครูถ่ายทอด สั่งสอนให้หนูเป็นคนดี รู้จักคิดดี พูดดี ทำดี รู้จักคิด เพื่อประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง หนูยึดถือและปฏิบัติตามค่านิยม ธรรมนิยม จาโรต ประเพณี ตามที่คนไทยพึงปฏิบัติ และยึดหลักธรรม คำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้ผลการเรียนของหนูมี พัฒนาการดีขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งหนูจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ด้วยเกรดเฉลี่ย ๓.๑๗ เป็นที่ภาคภูมิใจของพ่อแม่และเ้าแก่เช่นกัน หนูคิดว่าแม่เกรดเฉลี่ยจะได้น้อยแต่หนูก็ทำด้วยความสามารถของหนูและ ภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง แม้บางครั้งอาจจะโดนเพื่อนล้อต่างๆ นานา เช่น เด็กพม่า เป็นต้น

พ่อของหนูมีอาชีพรับจ้างกรีดยางในสวนของเจ้าแก้ว เมื่อพ่อได้รับเงินค่าจ้าง พ่อจะพาหนูกับแม่ไปเที่ยวทะเลเป็นประจำ ครั้งแรกที่ได้ไปทะเลนั้น หนูมีความรู้สึกว่ามันสนุกมาก เมืองไทยนี้ดี มองไปทางไหนก็เป็นแหล่งท่องเที่ยว ส่วนแม่ของหนูมีอาชีพเลี้ยงหมูของเจ้าแก้ว เมื่อเจ้าแก้วขายได้ก็จะแบ่งเงินให้แม่หนูด้วย เจ้าแก้วของหนูไม่เพียงแต่ให้เงิน แต่ยังให้ที่พักพิงอาศัยไว้หลบแดดหลบฝน หนูชอบรอยยิ้มของทุกคน เพราะคนไทยเป็นคนยิ้มสวย มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

อีกประการหนึ่งที่ทำให้หนูและครอบครัวมีความสุขและรักในแผ่นดินนี้ก็คือในหลวงรัชกาลที่ ๙ พระองค์ท่านเป็นต้นแบบและเป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตของคนทุกคนบนแผ่นดินนี้ ซึ่งรวมถึงหนูและครอบครัวที่เดินตามแนวพระราชดำริของพระองค์ท่าน หนูไม่เคยอับอายเลยสักนิดที่หนูเป็นลูกของคนงานชาวเมียนมา เพราะหนูและครอบครัวต่างก็มีความสุขทุกคืนวัน เพราะได้อยู่ใต้ร่มพระบารมีของ

พระมหากษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรี แม้ในหลวงรัชกาลที่ ๙ จะเสด็จสวรรคตไปแล้ว ทำให้ทุกคนโศกเศร้าเสียใจ แต่ทุกคนก็จะยึดเอาแนวพระราชดำริต่างๆ มาปรับใช้กับชีวิตประจำวันตลอดไป

หนูจะทดแทนบุญคุณแผ่นดินไทย ไม่ว่าจะด้วยการตั้งใจศึกษาเล่าเรียน นำความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอด การปลูกฝังจากครูบาอาจารย์มาประกอบอาชีพสุจริต ขอบพระคุณผู้มีพระคุณแก่หนูและครอบครัวทุกท่าน ไม่ว่าจะเป็นเ้าแก่ โรงเรียน หนูสัญญาว่าจะเป็นคนดีและจะทดแทนพระคุณจนกว่าหนูจะสิ้นลมหายใจ

นักเรียนของพระราชา

ในชีวิตของคนๆ หนึ่ง เราไม่อาจรับรู้ถึงความรู้สึกภายในใจของเขาได้ แต่ทุกคนมีโอกาสได้เรียนรู้ได้รับการดูแลจากโรงเรียนของพระราชา โอกาสของผู้ที่จะได้เป็นนักเรียนของพระราชานั้นยากนัก แต่เมื่อได้เป็นแล้ว เราจะทำอะไรให้สมกับเป็นนักเรียนของพระราชา

สวัสดีครับ ผมชื่อนายแวมุฮัมหมัด มะเซ็ง กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔/๑ ผมคิดอยู่เสมอว่าการที่เราได้มีชีวิตอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ ทุกๆ คนย่อมมีปัญหาอุปสรรคมากมายที่จะต้องเผชิญ ผมเข้ามาเรียนที่โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๐ จังหวัดปัตตานีแห่งนี้ สิ่งแรกที่ผมไม่เคยลืม นั่นก็คือ พระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ พระองค์ท่านได้ทรงก่อตั้งโรงเรียน

ราชประชานุเคราะห์ เพื่อให้โอกาสแก่เด็กยากจน เด็กที่ด้อยโอกาส และเด็กที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

ผมมาอยู่ที่นี่และใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนแห่งนี้ ไม่ใช่แค่การเรียนหนังสือเพียงอย่างเดียว โรงเรียนได้เปิดโอกาสสอนทักษะชีวิตแก่ผมในหลายๆ ด้าน และผมได้เข้าร่วมโครงการศูนย์เศรษฐกิจพอเพียง ทุกๆ วัน ผมจะนำบัวรดน้ำไปรดน้ำผักที่ผมปลูกไว้ในแปลงผัก มีทั้งผักบุ้ง ผักกาด และทุกๆ วันอาทิตย์ของสัปดาห์ ผมก็จะนำผักไปขายที่ตลาดนัดรูสะมิแล เงินที่ผมได้รับจากการค้าขาย ผมนำไปฝากในบัญชีธนาคารโรงเรียน เพื่อที่ผมจะได้มีเงินใช้จ่ายเป็นทุนการศึกษาและใช้จ่ายในยามจำเป็น

ผมมีโอกาสเข้าร่วมโครงการศูนย์บ่มเพาะอัจฉริยภาพทางด้านศิลปะ ซึ่งทำให้ผมมีทักษะการเรียนรู้ สามารถประยุกต์ใช้ในการเรียนได้ ปีการศึกษา ๒๕๕๙

ที่ผ่านมา ผมได้ประสบความสำเร็จในการแข่งขันวาดภาพประเภทลายเส้น ระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑-๓ และผมได้เป็นตัวแทนของจังหวัดเข้าร่วมแข่งขันระดับภูมิภาค ในงานศิลปหัตถกรรมนักเรียนภาคใต้ ครั้งที่ ๖๖ ณ จังหวัดระนอง ผลปรากฏว่า รางวัลที่ผมได้รับคือ “ระดับเหรียญทอง” ผมรู้สึกภูมิใจมากที่ผมได้มีโอกาสแสดงทักษะความสามารถ และสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียน

ผมได้มีโอกาสเข้าร่วมโครงการสานใจไทย สู่ใจใต้ รุ่นที่ ๓๐ เป็นโครงการที่ก่อตั้งขึ้นโดยพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรีและรัฐบุรุษร่วมกับศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เยาวชนในพื้นที่ ๕ จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เข้าใจ ได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับครอบครัวอุปถัมภ์ มีประสบการณ์การใช้ชีวิตและเรียนรู้วัฒนธรรมของกันและกัน

การเดินทางเริ่มจากสถานีรถไฟชุมทางหาดใหญ่ ทุกคนได้ร่วมรับประทานอาหารพร้อมกันบนรถไฟ เสร็จแล้วจึงปฏิบัติศาสนกิจคือละหมาด* มัฆริบ ผมรู้สึกกว้างและกลับทันที เข้าารู้ ตื่นละหมาดศุบห

* การละหมาด เป็นการปฏิบัติศาสนกิจอย่างหนึ่งในศาสนาอิสลาม เพื่อเป็นการภักดีต่ออัลลอฮ์ มุสลิมทุกคนต้องละหมาด วันละ ๕ เวลา เรียกว่า ละหมาดฟัรฎู ตามเวลาที่กำหนดดังนี้

๑. เวลาเช้ามืด	เรียกว่า	ละหมาด ศุบห
๒. เวลาบ่าย	เรียกว่า	ละหมาด ซุฮร
๓. เวลาเย็น	เรียกว่า	ละหมาด อัศร
๔. เวลาค่ำ	เรียกว่า	ละหมาด มัฆริบ
๕. เวลากลางคืน	เรียกว่า	ละหมาด อิชาอ

ผมมองออกไปนอกหน้าต่างของรถไฟ เห็นพระอาทิตย์กำลังขึ้น มีแสงสวยงามส่องเข้าไปในรถไฟ เห็นทุ่งนาอันกว้างใหญ่ไพศาล เห็นแม่กระตังนก ตันตาล และหมู่บ้านแถวๆ นั้น ประมาณ ๓ ชั่วโมงกว่าๆ ขบวนรถไฟถึงสถานีรถไฟศาลายา ลงจากรถไฟแล้วขึ้นรถบัสเพื่อเดินทางมุ่งสู่กรุงเทพมหานคร เพื่อเยี่ยมชมสถานที่สำคัญต่างๆ ในกรุงเทพมหานครที่ผมไม่เคยเห็น ได้แก่ ศูนย์ประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริฯ เรียนรู้หลักทฤษฎีตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง เพื่อทำความเข้าใจสาเหตุของความรุนแรงในครอบครัวที่ส่งผลกระทบต่อสังคม ศาสนสถาน เช่น โบสถ์ ศาลเจ้าแม่กวนอิม มัสยิดนุรุลมุบีน วัด และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีการพัฒนาระดับต้นๆ ของประเทศไทย

หลังจากนั้นผมใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับครอบครัวอุปถัมภ์ที่ตำบลปากกราน อำเภอเมืองพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผมอยู่กับป๊ะและมะอุปลัมภ์ท่านทั้งสองใจดีกับผมมาก คอยดูแลอบรมสั่งสอนผมอย่างดี อาชีพของท่านคือขายข้าวหมกไก่ทอด ข้าวมันไก่ และข้าวต้ม ผมตื่นนอนเวลา ๐๕.๐๐ น. ทำภารกิจส่วนตัวและ

เข้าห้องครัวช่วยท่านทำกับข้าว หุงข้าว และทานอาหารร่วมกับท่าน หลังจากนั้นผมก็ไปช่วยขายข้าวหน้าบ้าน ทำให้ผมได้มีประสบการณ์ในการขายอาหาร

หมู่บ้านแห่งนี้มีแต่ความสันติสุข ปะกะบะได้พาผมไปชมสถานที่สำคัญในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผมได้ชมวัดนักบุญยอแซฟ ตลาดน้ำอโยธยา และวัดไชยวัฒนาราม ซึ่งเป็นเมืองโบราณแห่งประวัติศาสตร์ที่มีความสวยงามยิ่งใหญ่ตระการตา

วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๖๐ ผมออกเดินทางมายังสนามบินกองทัพอากาศดอนเมือง นั่งเครื่องบิน C-130 ผมรู้สึกดีใจมากที่มีโอกาสได้ขึ้นเครื่องบิน ได้เห็นบรรยากาศรอบๆ ถ้าผมไม่ได้เรียนที่โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๐ จังหวัดปัตตานี ซึ่งเป็นโรงเรียนของพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ผมก็คงไม่ได้รับโอกาสดีๆ แบบนี้ ได้เห็นก้อนเมฆรูปร่างประหลาดจากมุมที่ไม่เคยเห็นบนพื้นดิน เมื่อเครื่องบินลง ณ สนามบินหาดใหญ่ ผมรู้สึกเสียต้ายอยากจะไปอีก

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณต่อผมและปวงชนชาวไทยเป็นอย่างมาก พระองค์ทรงเปิดโอกาสให้แก่เด็กยากจน เด็กด้อยโอกาสทางการศึกษา ได้มีการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน ผมขอสัญญาว่า ผมจะเป็นเด็กดี ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน จะทำความใฝ่ฝันให้ประสบความสำเร็จ และตอบแทนบุญคุณของประเทศชาติต่อไป

...ให้สมกับที่ผมได้เป็นนักเรียนของพระราช

นายแวมุฮัมหมัด มะเซ็ง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๔๐ จังหวัดปัตตานี
อำเภอเมืองปัตตานี จังหวัดปัตตานี

ร่วมคิด ร่วมสร้าง ร่วมทำ
บ้านเมืองใสสะอาด ปราศจากคอร์รัปชัน

“พิชียิ่งกว่ามลพิษชนิดไหน ทุกข์ยิ่งกว่านรกใดไหนทั้งสิ้น
หลงสินบาททาสสินบนกลโกงกิน ทั้งแผ่นดินเราร้อนเป็นพอนไฟ
สุขยิ่งกว่าสวรรค์ใดในเมืองฟ้า งามยิ่งกว่าอัญมณีจากถิ่นไหน
ยึดความซื่อถือความสัตย์ก้ำจัดภัย ด้วยดวงใจใสสะอาดปราศมลทิน”

ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันที่ส่งผลร้ายแรงต่อประเทศที่เรา
ประสบอยู่นี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นเพราะคนปล่อยให้ความโลภเข้าครอบงำ
และขาดความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งเป็นคุณธรรมพื้นฐานที่มนุษย์พึงมี
ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ความว่า

“...ความซื่อสัตย์สุจริตเป็นพื้นฐานของความดีทุกอย่าง เด็กๆ
จึงต้องฝึกฝนอบรมให้เกิดมีขึ้นในตนเอง เพื่อจักได้เติบโตขึ้นเป็นคนดี
มีประโยชน์ และมีชีวิตที่สะอาดที่เจริญมั่นคง...”

ในความคิดของข้าพเจ้า คนที่ทุจริตคอร์รัปชัน ก็คือคนที่ไม่ซื่อสัตย์
สุจริต เพราะคนซื่อสัตย์สุจริตจะประพฤติสิ่งใดด้วยน้ำใสใจจริง มีเจตนา
บริสุทธิ์ หากแม้ขาดคุณธรรมข้อนี้ไป ก็อาจทำให้ประพฤติสิ่งไม่ดีต่างๆ
ได้โดยง่าย และทำให้สังคมเดือดร้อน เช่น การลักขโมย การต้มตุ๋นหลอกลวง
ข้าพเจ้าเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับเล่ห์เหลี่ยมกลโกงของคนที่ไม่มี
ความซื่อสัตย์มาแล้วหลายครั้งหลายครา แม้เพียงซื้อผักผลไม้หากไม่สังเกต
ผู้ขายให้ดี กลับถึงบ้านสิ่งที่เลือกหยิบด้วยมือตนเองก็อาจไม่เป็นไป
ตามนั้น ข้าพเจ้ายืนยันได้ถึงกลโกงของผู้ขาย เพราะได้ไปลอบสังเกต
เห็นว่าเขาสับเปลี่ยนถุงที่เตรียมไว้แล้วอย่างว่องไวให้กับผู้ซื้อ

สิ่งที่ได้พบเจอทำให้รู้สึกว่ สังคมของเราทำไม่มีแต่ความฉ้อฉล หากมีคนคดโกง ทุกจริตมาก ๆ ก็ส่งผลกระทบต่อสังคมในวงกว้างขึ้น การทุจริตคอร์รัปชัน เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบรุนแรงของไทยเรา ที่ผู้ใหญ่ ทุกภาคส่วนพยายามหาแนวทางแก้ไข ปัญหานี้จะไม่เกิดขึ้นหากทุกคนมีความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถไปเปลี่ยนแปลงการกระทำของผู้อื่นได้ แต่สามารถรักษาความสัตย์ ความจริงใจต่อตนเองที่จะประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม สิ่งใดดีงามหรือไม่ เราสามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง ถ้าตัดความลำเอียงเข้าข้างตัวเองออกไป ข้าพเจ้าจึงคิด พูด และทำแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ ครู อาจารย์ ช่วยเหลือผู้อื่นเมื่อมีโอกาส จะไม่ทุจริต คดโกง จะขอเป็นอีกหนึ่งเมล็ดพันธุ์แห่งความซื่อสัตย์ที่จะเจริญเติบโตและผลิดอกออกผลต่อไป ให้สมกับที่ครูอาจารย์ได้พร่ำสอนบ่มเพาะ และฝากความหวังให้พวกเราช่วยกันสรรค์สร้างสังคม โดยให้พัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ให้เจริญก้าวหน้าไปพร้อมกับความเจริญทางด้านวัตถุที่พัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้ง

ประเทศของเราจะเป็นสังคมที่สงบสุขได้ผู้คนจะต้องเป็นคนดี มีความซื่อสัตย์สุจริตเป็นพื้นฐาน ดังพระบรมราโชวาทของ “พ่อหลวง” รัชกาลที่ ๙ ที่พระราชทานในโอกาสต่างๆ อยู่เสมอ หากทุกคนน้อมนำมา ปฏิบัติโดยปรับเปลี่ยนวิธีการดำรงชีวิต โดยใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย ไม่ฟุ้งเฟ้อ ปัญหาการทุจริตต่างๆ อันเนื่องมาจากขาดความซื่อสัตย์สุจริตคงลดน้อย ไปจากสังคมไทยได้มาก นอกจากนี้ยังมีส่วนช่วยกู้ภาพลักษณ์และเกียรติภูมิ ของประเทศ จากการจัดอันดับการทุจริตคอร์รัปชันของสถาบันต่างๆ ได้ ยังไม่สายที่จะมาเริ่มกันวันนี้เพื่อประเทศไทยอันเป็นที่รักของเรา

คนงามใจไทยงามศิลป์ถิ่นงามศาสตร์
จิตสะอาดมือสะอาด่านสืบสานสร้าง
ยึดความซื่อถือแนวธรรมนำแนวทาง
ฟ้าสว่างตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน

นายธนสร ศิริกุล
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนศาลาติกวินยา
อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม

เด็ก สปป. ลาว หัวใจรักไทย

ผมชื่อ เด็กชายศิวพันธ์ ราชสกุลณี เป็นเด็กที่เกิดบนผืนแผ่นดิน
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผมอาศัยอยู่กับพ่อแม่ น้องสาว
ปูและย่า ที่บ้านเกิดที่ประเทศลาว ความเป็นอยู่ที่บ้านเกิดค่อนข้างลำบาก
ตอนนั้นผมอายุได้ประมาณ ๗ ขวบ พ่อกับแม่จึงต้องพาผมและน้องสาว
มาอยู่ที่ประเทศไทย ในวันนั้นพ่อกับแม่พาผมและน้องสาวนั่งรถข้าม
สะพานมิตรภาพไทย-ลาวมายังประเทศไทย เพื่อที่จะมาหางานทำและ
ส่งเงินกลับไปให้ปู่กับย่าที่บ้านเกิด ผมจากบ้านเกิดมาด้วยน้ำตาที่นองหน้า
และคิดว่าเมื่อไหร่หนอจะได้กลับมายังบ้านเกิดอีกครั้ง

พ่อกับแม่พาผมกับน้องมาอยู่ที่จังหวัดเพชรบุรี พ่อกับแม่ได้เข้ามาทำงานเป็นคนงานในโรงเลื่อยไม้แห่งหนึ่ง และได้ส่งผมกับน้องสาวเข้าเรียนที่โรงเรียนวัดกุฎุขวรวิหารมาฯ ตำบลห้วยท่าช้าง อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งเป็นโรงเรียนใกล้ที่ทำงานของพ่อและแม่ ผมคิดว่าผมจะเรียนภาษาไทยไม่รู้เรื่อง แต่ผมก็พยายามตั้งใจเรียน และฟังในสิ่งที่ครูสอน จนในที่สุดผมก็สามารถเรียนและเขียนภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง ผมเริ่มรักและผูกพันกับประเทศไทย รักพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ที่ได้ทรงมีพระเมตตาให้พวกเราเข้ามาอยู่ในประเทศไทย พระองค์ทรงสอนให้ทุกคนใช้ชีวิตอยู่อย่างพอเพียง คิดทุกสิ่งทุกอย่างให้รอบคอบ อย่าใช้ชีวิตประมาท รู้จักประหยัดอดออม และพอเพียง

ผมรักประเทศไทยมาก เมื่อพ่อกับแม่บอกผมกับน้องว่าต้องเดินทางกลับประเทศลาว เพราะต้องไปดูแลปู่กับย่าที่ป่วย ทำให้หัวใจของผมแทบสลาย น้ำตาไหลนองหน้าอีกครั้ง ไม่อยากจากประเทศไทยไป

ผมรักประเทศไทย ผมรักคนไทย แล้วเมื่อไหร่ผมจะได้กลับมาที่ประเทศไทย
อีกก็ไม่รู้ ผมขอสัญญาว่าจะไม่มีวันลืมประเทศไทย ไม่มีวันลืมพระเจ้าอยู่หัว
ของประเทศไทย และเพื่อนๆ คนไทยทุกคนอย่างแน่นอน ผมจะนำสิ่งดีๆ
กลับไปใช้พัฒนาที่ประเทศลาวบ้านเกิดของผม และถ้ามีโอกาสผมจะ
กลับมาเยี่ยมเยียนประเทศไทยอีกครั้ง ที่ทำให้ผมได้เป็นคนดี มีความรู้
มีความกตัญญู มีมารยาทที่ดี เป็นคนมีระเบียบวินัย รู้จักประหยัดอดออม
ผมจะดำเนินรอยตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระ
ปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ไปตราบนานเท่านาน

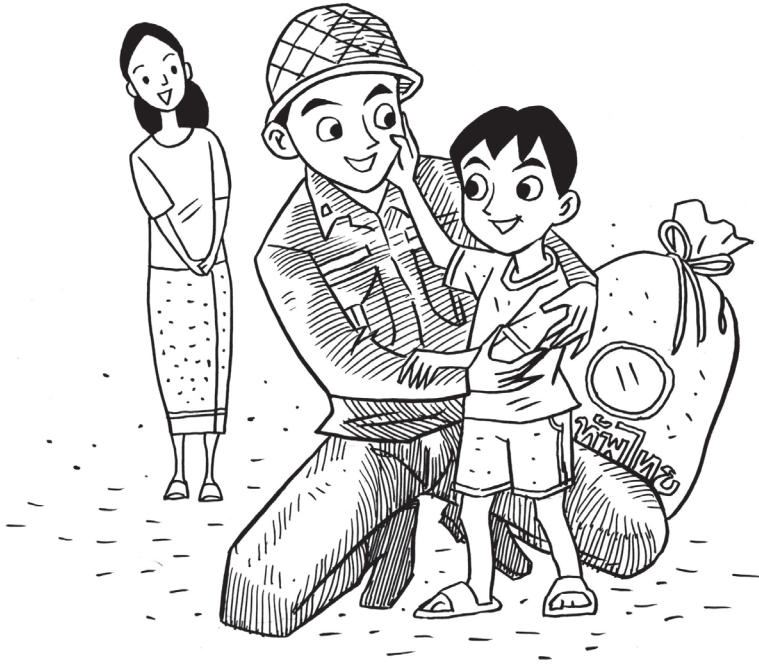
...ผมรักประเทศไทยเพราะหัวใจของผมเป็นของคนไทย

เด็กชายคิวนันท์ ราชสุกณี
โรงเรียนวัดกุฎุขวรวิหาร
อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี

จุดเปลี่ยนของชีวิต

สวัสดีครับ ผมชื่อณัฏฐ์ ปัจจุบันนี้ผมเป็นทหารรับใช้ชาติ แต่ก่อนผมไม่อยากเป็นทหารเพราะผมรู้สึกว่าการเป็นทหารมันแย่งความรักของพ่อไปจากผม เพราะพ่อไม่เคยมีเวลาให้ผมกับแม่เลย เวลาส่วนใหญ่พ่อของผมจะไปประจำที่ชายแดนใต้และไม่สามารถทักหาเราได้ เพราะแบบนั้นทำให้ในวันที่แม่ผมเสียชีวิต พ่อก็ไม่สามารถมาดูแลได้ ทำให้ผมคิดถึงพ่อตลอดมา ทำให้ผมคิดว่าพ่อเห็นงานสำคัญกว่าผม สำคัญกว่าแม่ ตอนนั้นผมยังไม่รู้ครับว่าทำไมพ่อถึงต้องทุ่มเทมากขนาดนี้

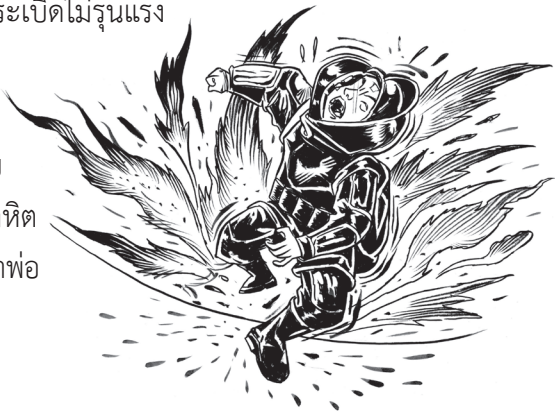
จนมาถึงจุดเปลี่ยนครับ จากที่ผมเคยอยู่ในกรุงเทพฯ ผมต้องย้ายไปอยู่กับพ่อที่ภาคใต้ หลายคนคงคิดว่าดีแล้วที่ได้อยู่กับพ่อ จะได้สนิทกันมากขึ้น มันไม่จริงเลยครับ คุณลองคิดนะว่าเมื่อเราได้อยู่ในที่ที่เราไม่คุ้นเคย

ทั้งสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม อาหาร ภาษา คุณคงรู้สึกไม่ต่างอะไรกับการอยู่คนละโลก นั่นแหละความรู้สึกของผมเลยล่ะ แล้วคุณคิดว่าใครจะมีอารมณ์มาคุยกับพ่อ เพราะแบบนั้นมันยิ่งทำให้ผมกับพ่อห่างกันมากขึ้น ทั้งช่วงวัยที่ห่างกัน ทั้งภาวะทางอารมณ์ แล้วยังความรับผิดชอบที่มีไม่มากพอของผม ยิ่งทำให้เวลาผมกับพ่ออยู่ด้วยกันแล้วยิ่งทะเลาะกันมากขึ้น

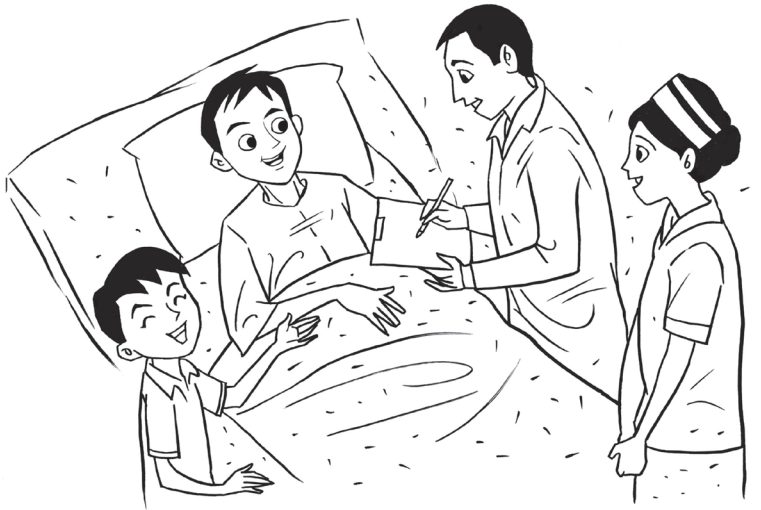
จนมาถึงวันหนึ่งที่เป็นจุดเปลี่ยน วันนั้นเป็นวันที่ผมเกือบเสียพ่อไป มันทำให้ผมรู้ว่าทำไมพ่อถึงต้องทุ่มเทกับงานมากขนาดนั้น เมื่อผมได้รู้เหตุผล มันเลยทำให้ผมมองพ่อในแง่ดีและเริ่มรักพ่อมากขึ้น เหตุการณ์วันนั้นเป็นวันที่มีคนร้ายลอบวางระเบิดไว้ แต่มีชาวบ้านไปเห็นเลยแจ้งหน่วยกู้ระเบิด ซึ่งหนึ่งในนั้นมีพ่อของผมอยู่ด้วย มีเพียงพ่อของผมที่ปลดระเบิดชนิดนี้ได้ พ่อผมเลยทำหน้าที่ปลดระเบิด ตอนแรกมันเหมือนจะผ่านไปได้ด้วยดี แต่เปล่าครับ พอพ่อผมสามารถปลดสายไฟได้หนึ่งสาย มันก็ยิ่งเหลืออีกหลายสาย แต่ความรุนแรงของมันก็สามารถทำให้คนที่อยู่ใกล้เสียชีวิตได้ ถึงแม้จะใส่ชุดเกราะเต็มขนาดไหนก็ตาม

และมันก็เกิดเรื่องไม่คาดคิดครับ เมื่อคนร้ายกดรีโมทให้ระเบิดเริ่มทำงาน แรงดันและสะเก็ดระเบิดไม่รุนแรงมากนัก จึงไม่มีประชาชนได้รับบาดเจ็บ แต่เพราะพ่อของผมอยู่ใกล้ระเบิด แรงดันที่ท่านได้รับทำให้ท่านสลบและความดันโลหิตไม่ปกติ เพื่อนทหารในกลุ่มจึงพาพ่อผมไปส่งโรงพยาบาล

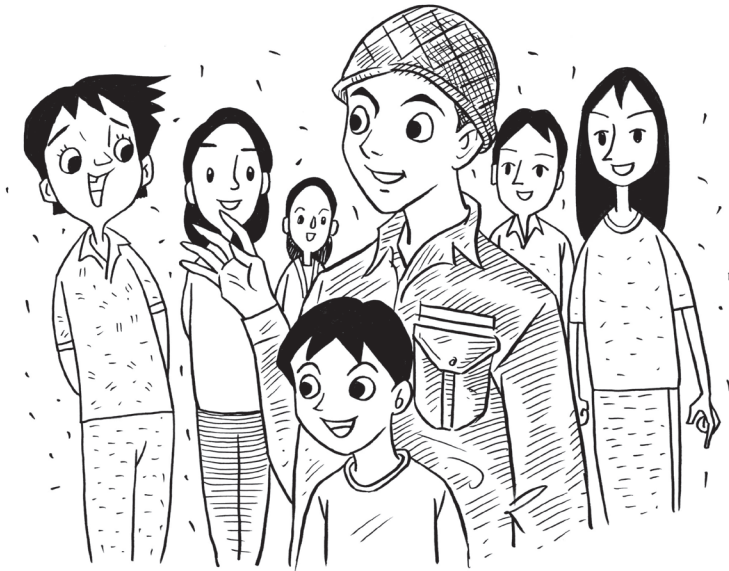
หลายคนคิดว่าใส่ชุดเกราะไม่ใช่หรือ แล้วทำไมถึงได้สลับล่ะ? ความเป็นจริงชุดเกราะไม่ได้ช่วยอะไรมาก ถ้าหากกระเบิดมีความรุนแรง ชุดเกราะก็เอาไม่อยู่ครับ แต่ในกรณีที่ระเบิดไม่แรงมาก ถ้าไม่ใส่เกราะ ร่างกายของคนที่ถูกระเบิดก็จะมีสภาพที่ดูแย่อยู่มาก แต่ถ้าใส่เกราะ มันก็ยังช่วยลดแรงปะทะได้บ้าง แต่ถ้ามีมากเกินไปมันอาจจะส่งผลแบบพ้อผมได้

คุณเชื่อไหมว่าตอนนั้นผมได้แต่นั่งอยู่หน้าห้องฉุกเฉิน เอาแต่ร้องไห้ แบบนี้ใช้หรือเปล่าครับที่เขาเรียกว่า “ไม่เห็นโรงศพไม่หลั่งน้ำตา” ตอนนั้นแหละครับที่ทำให้ผมหันกลับมามองตัวเองว่า ผมเคยทำอะไรให้อะไรให้พ่อแม่หรือเปล่า มันแทบไม่มีเลยครับ ยิ่งมองกลับไป ยิ่งทำให้เห็นว่าผมคือตัวปัญหา ไม่เคยทำให้พ่อแม่สบายใจ ตอนนั้นผมได้แต่ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายคุ้มครองพ่อแม่ให้ปลอดภัย

เหมือนจะเห็นผลครับเพราะหมอเดินมาพร้อมกับสีหน้าที่ดูผ่อนคลาย และคำพูดที่ทำให้ผมยิ้มได้นั่นคือ พ่อของผมปลอดภัยแล้ว ตอนนี้กำลังจะย้ายไปที่ห้องพัก ตอนแรกผมจะอยู่เฝ้าพ่อแต่หมอบอกให้

กลับไปก่อน เพื่อนสนิทของพ่อชื่อโชค แก่ไปส่งผมและเล่าให้ผมฟังว่า พ่อภูมิใจในตัวผมมากไม่ว่าผมจะทำอะไร แต่พ่อไม่ชมผมต่อหน้าครับ เพราะพ่อผมถือคติว่าคนเราจะเข้มแข็งต้องขึ้นอยู่กับตัวเอง แล้วลุงโชค ยังบอกด้วยว่า ทำไมวันที่แม่ขอให้พ่อไปดูใจเป็นครั้งสุดท้ายพ่อถึงไปไม่ได้ เพราะเกิดเหตุแบบวันนี้ครับ แล้วมันยังทำให้ผมคิดได้ด้วยว่าการที่ผมจะมานั่งโกรธพ่อที่ไม่ไปหาแม่ก็ไม่ถูก การที่ผมทำตัวมีปัญหาหนักๆ ไม่ได้ ทำให้อะไรดีขึ้น เพราะฉะนั้นผมควรเปลี่ยนตัวเองให้ดีขึ้น

เช้าวันต่อมา ผมรีบไปหาพ่อที่โรงพยาบาลแต่เช้า พร้อมทั้งซื้อ น้ำเต้าหู้เจ้าโปรดไปให้พ่อด้วย เพราะผมหวังว่าถ้าพ่อตื่น พ่อจะเห็น หน้าผม แต่พอมผมไปถึงมันกลับผิดคาดครับ เพราะมีชาวบ้านที่อยู่ ในเหตุการณ์เมื่อวานมาเยี่ยมพ่อผมเยอะมาก พวกเขามีของมาเยี่ยม มันทำให้ผมเห็นว่าคนที่นี่ยู่กันแบบพี่น้องจริงๆ ครับ ทุกคนเป็นมิตร ถึงแม้ว่าเราจะคนละศาสนา แต่เราก็ดูแลกันด้วยใจ

พ่อผมอยู่โรงพยาบาล ๒-๓ วัน เพราะไม่เป็นอะไรมาก หมอให้
กลับมาพักที่บ้าน ผมได้ดูแลพ่อมากขึ้น ทำให้ความสัมพันธ์ของผมกับพ่อ
ดีขึ้น ผมถามพ่อว่าทำไมพ่อถึงมาเป็นทหาร คำตอบที่ผมได้รับคือ

“ที่พ่อเป็นทหารเพื่อที่พ่อจะได้ปกป้องคนที่พ่อรัก ปกป้องชาติ
ปกป้องศาสนา และที่สำคัญที่สุดคือ พ่อได้เป็นข้าราชการในพระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”

คำตอบนั้นเป็นแรงผลักดันให้ผมอยากเป็นเหมือนพ่อ เป็นคนที่
ปกป้องชาติ ดูแลศาสนา และเป็นข้าราชการของพระมหากษัตริย์ ตอนนี้
ผมสามารถเป็นคนของประชาชน เป็นเหมือนพ่อของผมได้ เป็นที่พึ่งพา
ของประชาชนได้ เป็นทหารของพระราชา ทำตามคำของพระราชาที่ว่า

“...ความจงรักภักดีในชาตินั้นคือความสำนึกตระหนักใน
ความเป็นไทย ในอิสราภาพและหน้าที่ที่จะธำรงรักษาชาติประเทศ
ไว้ให้เป็นอิสระมั่นคง”

นางสาวชณิมา งามเดือน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสุวรรณภูมิวิทยาลัย
อำเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด

ชีวิตเด็กน้อย

หมู่บ้านลานดอกไม้ จังหวัดกำแพงเพชร
อุดมไปด้วยป่าละเมาะ มีลำคลองเล็กๆ พาดผ่าน
บรรยากาศดี สดชื่น สัตว์ปายังพอมิให้เห็น
เห็ดเหาะ เห็ดโคน ขึ้นตามฤดูกาล
เป็นแหล่งเลี้ยงชีพของชาวบ้าน
ชีวิตของเด็กสี่คนโลดเล่นอยู่ในดินแดนนี้
พวกเขาสนิทกันมาก ไปไหนมาไหนต้องไปกัน
ครบแก๊ง ตั้งชื่อแก๊งว่า “น้อยแหล่” ถ้าขาดใคร
ไปแล้วก็จะไม่สนุก ไม่เฮฮาปาร์ตี้ “สวัสดีวีว”
ถ้าเมื่อใดที่มีการรวมตัวก็จะเกิดอาการบ๊อบ
กันยกแก๊ง แต่คนที่ดูจะมีปัญหามากที่สุดคือไนต์
ไนต์เป็นคนเสียงดี อารมณ์ดี แต่ขาดความ
มั่นใจและขี้นั่นเหมือนคนแก่เพราะอยู่กับย่ามา
ตั้งแต่เด็ก อาจารย์ที่โรงเรียนมักจะพาไนต์ไปแข่ง
กิจกรรมต่างๆ เช่น ทำนองเสนาะ ร้องเพลง

ลูกทุ่ง เพลงน้อย แหล่ เพลงอีแซว เพลงพื้นบ้าน จนทำให้ไนต์แบ่งเวลา
ไม่ถูกและไม่ค่อยทำการบ้านส่งอาจารย์ เหมอนี่ไนต์ติดศูนย์หลายวิชา
ประกอบกับครอบครัวก็ไม่ค่อยมีเงิน จึงตัดสินใจไม่ไปเรียน แม้เพื่อนๆ
จะพากันไปตามและให้กำลังใจ รวมทั้งครูก็ให้คำแนะนำต่างๆ แต่ก็
ไม่เป็นผล

เดือนธันวาคม ทางโรงเรียนมีงานใหญ่ มีแขกมาร่วมงานจำนวนมาก
เราได้รับมอบหมายให้แสดงน้อย จากเดิมเราเคยมีไนต์ร่วมแสดง แต่ตอนนี้
เราเหลือเพียงเบลล์ แก๊ง และปาย เท่านั้น มันรู้สึกว้าว่าขาดอะไรไป

คนร้องเสียงนุ่ม จ้าบทเก่ง ไม่อยู่เสียแล้ว ทำให้เรานึกท้อแท้ อาจารย์
จึงให้เราสามคนไปตามโน้ตกลับมาเรียน เพราะถ้าหากไม่มีโน้ต
จะไม่สนุกเฮฮา เราสามคนจึงไปตามโน้ตที่บ้านแต่ไม่เจอ พวกเราจึงไป
ถามป้าข้างบ้านว่า

“ป้าคะ โน้ตไปไหนหรือคะ”

ป้าตอบว่า “อ้อ โน้ตมันไปตัดอ้อยกับแม่ที่ไร่หลังบ้านอีหนู”

“อ้อค่ะ ขอบคุณค่ะ”

เราจึงเดินไปท่ายบ้านแล้วเรียกพร้อมกันว่า “ไอ้โน้ต!” เสียงของ
พวกเราดังไปทั่วไร่

“แต่เอ๊ะ!” เสียงของปายอุทานออกมา “นั่นมันอะไร ตรง
พุ่มอ้อยนะ”

ทันใดนั้น โน้ตก็โผล่ออกมา ปายเห็นสภาพของโน้ตแล้วรู้สึกสงสาร
ปนขบขันมากๆ โน้ตโผล่ออกมาอย่างตกใจ มีใบอ้อยติดผมมา ๒ ใบ ใบหน้า
คล้ำแดด เสื้อผ้ามอมแมม พวกเราจึงหัวเราะ “ฮาๆๆๆ”

“ตกใจหมดเลย” โน้ตบอก แล้วก็ถามว่า “มีอะไรหรือครับ
คุณเพื่อนรัก”

“เออ...โน้ต อาจารย์ให้มาตามไปเรียน แล้วเราจะได้ออกงานน้อยวันที่ ๖ จะไปมัย” แก้งเป็นผู้ถาม

“No no” คือคำตอบของโน้ต “เราตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่าเราจะไม่กลับไป”

“งานนี้ไม่ไปไม่ว่านะ แต่อาจได้ดิบเยอะนะเว้ย!” ปายพูด

โน้ตยังไม่พูดอะไรต่อ เราจึงชวนคุยสารทุกข์สุกดิบไปเรื่อย โน้ตเล่าถึงความเหน็ดเหนื่อยในการทำงาน เราเล่าถึงความสนุกสนานในการเรียนและเฮฮากับเพื่อนๆ บทเพลงใหม่ๆ ที่ได้ร้องได้เรียน รวมถึงลิเกป่าที่เราเพิ่งเรียนมา

“แม่ครัวโก่งเหมือนวงฆ้อง (ซ้ำ) พี่อยากจะได้นวนล่อนนั้นเข้ามาพาที แม่กลืนเอ๋ยกลืนรูปที่เขาจุดฟุ้งเทศน์ มาตัดสวาทขาดเด็ด ช่างไม่เหลือวหลัง ทำให้พี่หลงรอ เชียวนะแม่ช่อดอกกรัง” แก้งร้องเสียงใสลูกคอ ลูกเอื่อนมาครบ เราร้องลูกคู่รับ “โย้น โย้น จัง เขาไม่รักเราจริง ก็ไปเสียดอกกระมัง (ซ้ำ) เอ้อ-เออ-เอ้อ-เออ” เราสังเกตเห็นว่าโน้ตหน้าจ้อยๆ ไปแต่แว็บเดียว

หลังจากที่คุยกันได้สักพักหนึ่ง เราทั้งสามคนจึงบอกลาโน้ต “โน้ตเดี๋ยวกลับก่อนนะ มันเย็นแล้ว แต่อย่าลืมนะเรื่องที่เราชวน ไปคิดให้ดีๆ มีโอกาสใหม่ที่เราจะร่วมฉ่อยกันอีกครั้ง”

“โอเคๆ แล้วเจอกันนะเพื่อนๆ” โน้ตกล่าว

ฉันทันมาพูดส่งท้ายว่า “โน้ต การเรียนเป็นสิ่งสำคัญมากนะ เอ็งนะต้องไปเรียนแล้วก็แบ่งเวลาให้ถูก มันจะดีเองเพื่อน”

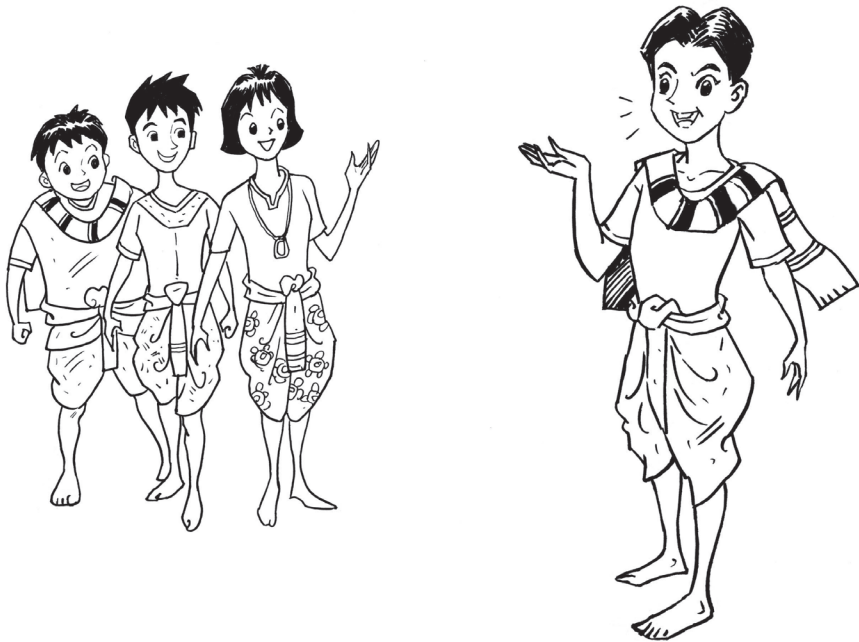
“ครับ เพื่อนคนสวย” โน้ตตอบ

อีกสามวันจะถึงวันแสดง และโน้ตก็หายไปราวครึ่งเดือนแล้ว แต่เดอะโซว์มัสโกออน ไม่มีโน้ต เราก็ดูแสดงได้ ทุกคนฮิตส์ แต่ก็ยังบ่นถึงกันบ่อยๆ

“ถ้าโน้ตอยู่นะ...” แก๊งขออนุญาตอาจารย์ออกไปตักน้ำ แล้ววิ่ง
ยืมแต่กลับมา “ทนายชิ ไครมา”

“ไอ้โน้ต” ทุกคนร้องพร้อมกันอย่างยินดีปรีดา

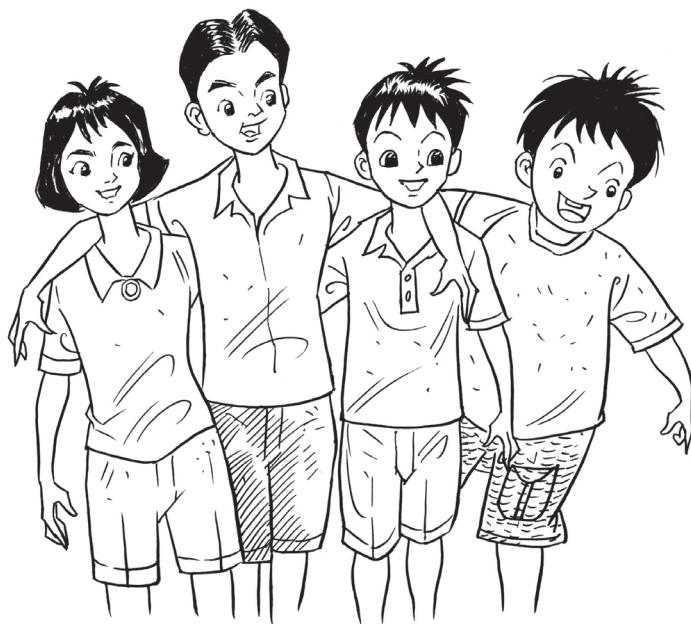
แล้ววันที่พวกเราต้องแสดงก็มาถึง ต่างคนก็ต่างแต่งตัวกันไปตาม
ความสวยของแต่ละคน ทุกคนต่างก็ดีใจที่พวกเราชาวฉ่อยได้กลับมาฉ่อย
ร่วมกันอีกครั้ง อาจารย์บอกกับโน้ตว่า

“พวกเรายินดีต้อนรับเสมอนะ ถ้าจะกลับมาเรียนก็ไม่ได้ว่าอะไร
ไปแต่งตัวได้แล้ว เดี่ยวอีกสักพักก็จะขึ้นแสดงแล้วละ”

“ครับ อาจารย์”

พอถึงเวลาที่พวกเราแสดง ก้าวแรกที่พวกเราขึ้นสู่เวทีนั้นมีเสียง
กรี๊ดดังสนั่น “อรัยๆๆๆ” เสียงปรบมือดังลั่นทั่วโรงเรียน เป็นบรรยากาศ
ที่น่าตื่นเต้นที่สุดในชีวิต เราจึงแสดงอย่างเต็มที่ จนการแสดงของเรานั้น

จบลงด้วยความสวยงาม ลงตัว และไพเราะที่สุด โน้ตเอ่ยออกมาว่า

“เฮ้ย! เราว่าเรากลับมาเรียน ดิฉัน”

ฉันทตอบว่า “ดีสิ ดีมากๆ เลย ถ้าเอ็งกลับมาเรียน เราจะเรียนไป
พร้อมๆ กัน จบไปด้วยกัน”

พองานเสร็จสิ้น โน้ตก็กลับมาแก๊สนัย แก๊ ร จนหมดทุกตัว ทำงาน
ส่ง ชดเชยเวลาเรียนที่ขาดหายไป เราสี่คนคุยกันว่า

“เรายังไม่รู้เนอะว่าวันข้างหน้าเราจะเป็นยังไง เราอาจจะ
แยกย้ายกันไปหรือแก่ไปด้วยกัน แต่ตอนนี้ ปัจจุบันนี้ เราเป็นเพื่อนกัน
เป็นเพื่อนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันได้ฉ่ำ แห่ไปด้วยกัน คอยเตือนกันเหมือน
ที่ผ่านมาก็พอแล้ว เพื่อนเอ๋ย เราจะเป็นเพื่อนกันตลอดไป”

นางสาววรรณวิภา คุ่มเนร

โรงเรียนวชิรปราการวิทยาคม

อำเภอเมืองกำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร

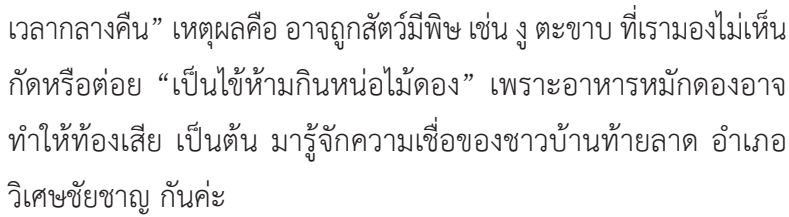
ไม่เชื่ออย่าลบหลู่

บ้านหนูอยู่ชนบท หมู่บ้านท้ายลาด ตำบลหัวตะพาน อำเภอ
วิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง สะแวกบ้านหนูมีวัฒนธรรมที่โดดเด่น ได้แก่
ภาษาถิ่นและความเชื่อที่ยังคงเอกลักษณ์ความเป็นไทยอยู่จนถึงปัจจุบัน

ด้านความเชื่อต้องยกให้ยายทวด (แม่ของยาย) ยายทวดอายุ
มากแล้ว จะทำอะไรก็ตาม ท่านจะยึดติดกับธรรมเนียมโบราณที่ปฏิบัติ
สืบกันมา หนูกับยายทวดจึงเกือบจะเป็นขมื่นกับปุนในเรื่องเกี่ยวกับความเชื่อ
เมื่อโต้แย้งกับยายทวด ประโยคสุดท้ายยายทวดจะกล่าวว่า “ไม่เชื่อ
อย่าลบหลู่” จนคุณแม่ต้องอธิบาย หนูจึงเข้าใจว่า ความเชื่อบางอย่าง
ก็มีเหตุผลจากความหวงใยของคนสมัยก่อน เช่น “ห้ามนอนขวางทางเดิน”
เหตุผลคือ อาจถูกเหยียบหรือทับจากคนที่เดินผ่าน “ห้ามเล่นซ่อนแอบ

มีแผลห้ามไปงานศพ เชื่อว่า แผลจะติดเชื้อ
กลับจากงานศพต้องล้างเท้าก่อนเข้าบ้าน

	เชื่อว่า	สิ่งที่ไม่ดีจะติดมาด้วย
ร้องเพลงในครัว	เชื่อว่า	จะมีผีว่แก่
เติกนารักให้ชมว่าน่าเกลียด	เชื่อว่า	วิญญาณชอบเติกนารั
		จะลักพาตัวเด็กไป

กลางคืนถ้าได้ยินเสียงทักห้ามขานรับ	เชื่อว่า	วิญญาณจะมาหลอกหลอน
ห้ามใส่สีดำไปเยี่ยมคนป่วย	เชื่อว่า	แข่งให้คนป่วยตายเร็วขึ้น

ห้ามเคาะจาน เชื่อว่า
เรียกผีมากินข้าว

นกแสกเกาะหลังคาบ้านหรือส่งเสียงร้อง
เชื่อว่า คนในบ้านจะเสียชีวิต

จิ้งจกร้องทัก เชื่อว่า ออกนอกบ้าน
จะเกิดอันตราย

ได้กลิ่นรูปเทียน เชื่อว่า วิญญาณ
ญาติพี่น้องมาหา

ห้ามให้ผ้าเช็ดหน้าคนที่เรารัก
เชื่อว่า เป็นสิ่งที่มีเรื่องขัดใจกัน
จนต้องเช็ดน้ำตา

ห้ามซื้อสายรุ้ง เชื่อว่า นิ้วจะด้วน

ห้ามปลูกบ้านบริเวณทางสามแยก
เชื่อว่า จะเกิดภัยพิบัติ

ก่อนหน้านี้หนูยอมรับว่าอายและขาดความมั่นใจเมื่อคุยกับใครๆ
โดยใช้คำภาษาถิ่น ครั้งหนึ่งเคยพูดคุยกับเพื่อนโรงเรียนในเขตเมืองว่า
“แหงะมาซิ” ถ้อยคำนี้ทำให้เพื่อนต่างโรงเรียนพากันหัวเราะสนุกสนาน
และล้อว่า “แหงะมาซิๆ” พวกเขาคงไม่ทราบหรอกว่า หนูอายขนาดไหน
อายจนไม่กล้าพูดคำนั้นอีก

เมื่อเรียนวิชาภาษาไทย ครูสอนเรื่อง “คำภาษาถิ่นในภาคต่างๆ ของประเทศไทย” ภาษาถิ่นคือเอกลักษณ์ทางภาษา คือภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของชุมชน หนูจึงคิดว่า ภาษาถิ่นไม่ใช่เรื่องควรอับอายแต่อย่างใด เป็นเอกลักษณ์ทางภาษาที่บรรพบุรุษใช้พูดสืบทอดกันมาตามภูมิปัญญาของท้องถิ่น ซึ่งเราควรภูมิใจ...มารู้จักภาษาถิ่นอย่างทองกันค่ะ

คำภาษาถิ่น	ความหมาย	คำภาษาถิ่น	ความหมาย
แหงะ	หันหลัง	เซียม	ประหยัด
ผ้ากะโถง	ผ้าขาวม้า	เค็ม	ใจแคบ
ผ้าโต่ง	ผ้าถุง ผ้านุ่ง	ตะล่อม	รวบรวม
หย่อง	สปริง	กระเตะ	สะคุด
กะม่วง	มะม่วง	แม่ใหญ่	ยาย
กะพร้าว	มะพร้าว	พ่อใหญ่	ตา
กะตัง	ถังน้ำ	ชวด	ทวด (แม่ของ
โคลน	โคลน		ปู่ ย่า ตา ยาย)
ตะพีด	หลายครั้ง	พวกบ้าน	สรรพนาม
เมาะ	ที่นอน		แทนชื่อภรรยา
ลูกกระเล้ก	เด็ก		หรือสามี

“อนุรักษ์ภาษาไทย ภูมิใจภาษาถิ่น”

เด็กหญิงภัทริญา ทองมี
โรงเรียนอนุบาลวัดนางใน (ละเียดยุดมภ์)
อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง

๖๖ “กระป๋อง” ๙๙

เด็กหญิงณัฐนิชา ทีสุทะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โรงเรียนบ้านข้าพพิทยาคม อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม

รู้รักสามัคคี

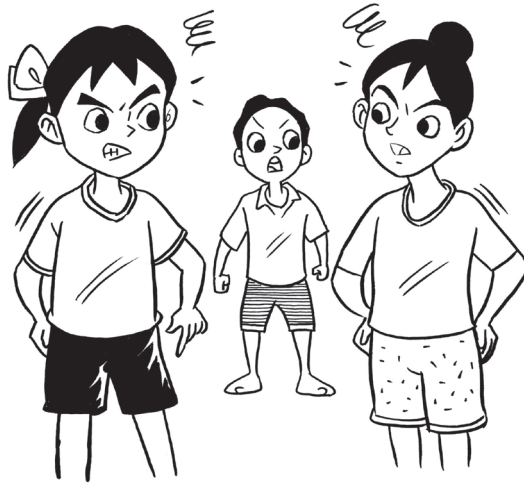

“เสาร์ที่สองของเดือนมกราคม
ที่จะถึงนี้ เป็นวันเด็กแห่งชาติ”
เสียงประกาศจากหอกระจายข่าว
ของโรงเรียนรักชาติยังยืน เด็กทุกคน
ต่างพากันตื่นเต้นที่จะได้ร่วม
กิจกรรมงานวันเด็กของโรงเรียน
ที่จะจัดขึ้นในปี นี้ ซึ่งโรงเรียน
รักชาติยังยืนจะจัดงานวันเด็กขึ้น
เป็นประจำทุกปี เพื่อให้เด็กๆ
เกิดความสุขสนุกสนาน ผ่อนคลาย
ได้แสดงออก และนำเสนอ

ความคิดสร้างสรรค์กันอย่างเต็มที่ มีกิจกรรมมากมาย เช่น การประกวด
พูดสุนทรพจน์เกี่ยวกับวันเด็ก วาดภาพชิงรางวัล กิจกรรมการแต่ง
คำประพันธ์ เป็นต้น เพื่อให้เด็กๆ ได้ร่วมกิจกรรม มีของรางวัลแจกเพื่อเป็น
ขวัญกำลังใจให้เด็กๆ ที่เข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขัน

“เด็กชายศักดิ์สิทธิ์” ก็เป็นหนึ่งในผู้เข้าร่วมแข่งขัน เขากับเพื่อนๆ
รวมตัวกันคิดการแสดงเพื่อใช้ในการประกวดแข่งขัน เขาเลือกใช้เพลง
พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
ในบทเพลง “ใกล้รุ่ง” มาแสดงประกอบการเต้นลีลาศ พวกเขาฝึกซ้อม
โดยการศึกษาการเต้นลีลาศในยูทูบ แล้วนำมาดัดแปลงเป็นแบบฉบับ
ของพวกเขาเอง

ศักดิ์สิทธิ์และเพื่อนๆ ฝึกซ้อมกันอย่างขะมักเขม้น แต่ก็มีความ
เกิดปัญหาขึ้นจนได้ “เด็กหญิงเพียรทอง” และ “เด็กหญิงสมจิต” ทะเลาะกัน
เนื่องจากอุบัติเหตุการเหยียบเท้าระหว่างฝึกซ้อม ซึ่งเพียรทองได้ก้าวขา
ผิดข้าง จึงทำให้เหยียบไปโดนเท้าของสมจิตอย่างไม่ได้ตั้งใจ ทำให้เท้าของ
สมจิตมีบาดแผล สมจิตโกรธเพียรทองอย่างมาก ทำให้การฝึกซ้อม
ต้องหยุดชะงักลง ศักดิ์สิทธิ์ก็ลุ่มใจเป็นอย่างมาก ได้แต่นั่งบ่นพึมพำ
กับตัวเองได้ร่ำไห้ออกมา

“เฮ้อ หากเพื่อนๆ ทะเลาะกันอยู่แบบนี้ ทีมของเราจะประสบ
ความสำเร็จได้อย่างไร”

คุณครูเดินผ่านมาเห็นเข้าจึงถามศักดิ์สิทธิ์ว่า

“ศักดิ์สิทธิ์ มีอะไรลุ่มใจหรือเปล่า ครูเห็นเธอดูไม่สดชื่นเลย”

ศักดิ์สิทธิ์จึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณครูฟัง คุณครูจึงบอกให้เขา
ไปพาเพื่อนๆ มานั่งรวมกันที่ใต้ร่มไม้ เมื่อเด็กๆ ทั้งหมดมานั่งรวมตัวกัน
ที่ใต้ร่มไม้ คุณครูจึงกล่าวกับเด็กๆ ว่า

“หากเราแตกสามัคคีกันแล้วนั้น งานที่เรากำลังทำร่วมกันอยู่ก็จะสำเร็จได้ยาก เราควรให้ความเคารพซึ่งกันและกัน และต้องรู้จักให้อภัยกัน งานของเราจึงจะประสบความสำเร็จนะเด็กๆ”

เพียรทองได้ยินดังนั้นจึงนึกขึ้นได้ว่า ในตอนที่เธอก้าวเท้าไปเหยียบโดนเท้าของสมจิตนั้น เธอยังไม่ได้ขอโทษต่อสมจิต

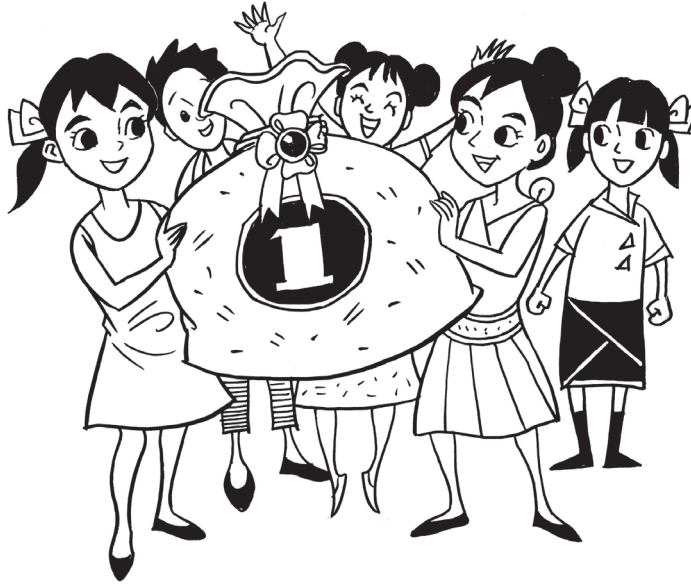
“สมจิตต้องโกรธที่เราไม่ได้กล่าวขอโทษเธอแน่ๆ เลย” เธอนึกในใจ จากนั้นเพียรทองก็ได้ตัดสินใจเดินเข้าไปหาสมจิต และกล่าวคำขอโทษต่อสมจิต

“สมจิต เราขอโทษนะที่วันนั้นเราเหยียบเท้าเธอ เราไม่ได้ตั้งใจ เราไม่อยากให้เรื่องนี้มันทำให้เราทะเลาะกันเลย ขอโทษนะเพื่อนรัก”

สมจิตยิ้มแล้วก็บอกกับเพียรทองว่า

“เราไม่โกรธเพื่อนที่ดื้ออย่างเธอหรอกเพียรทอง” และแล้วทีมก็กลับมาสามัคคีกันอีกครั้ง ทุกคนตั้งใจฝึกซ้อมกันอย่างเต็มที่

ในวันแข่งขัน ศักดิ์สิทธิ์และเพื่อนๆ ร่วมแสดงกันอย่างสุดความสามารถ ผลการตัดสินปรากฏว่าทีมลีลาศของศักดิ์สิทธิ์และเพื่อนๆ ได้รับรางวัลชนะเลิศเป็นขนมห่อใหญ่ แต่พวกเขาก็ไม่ลืมที่จะแบ่งขนมให้กับทีมอื่นๆ รวมถึงเพื่อนๆ ของเขาได้กินกันด้วย กิจกรรมวันนั้นดำเนินไปตลอดทั้งวัน สร้างบรรยากาศความสนุกสนานแก่เด็กๆ ที่มาร่วมกิจกรรม พวกเขาได้รับทั้งความสุขและความรู้ในเวลาเดียวกัน และต่างรู้จักสามัคคีกัน ทำให้โรงเรียนมีความน่าอยู่มากยิ่งขึ้น ต้องขอบคุณเพียรทองและสมจิตที่ได้ให้ข้อคิดแก่เพื่อนๆ ว่า หากเราทำผิดเราต้องรู้จักกล่าวคำขอโทษ แม้ว่าการผิดนั้นเราจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม และอีกฝ่ายก็ต้องรู้จักให้อภัยซึ่งกันและกัน “รักกันดีกว่าชังกัน”

นางสาวสรัญญา คล้ายสุบรรณ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนเขวไร่ศึกษา
อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

เสียงแห่งความจริง

มนุษย์พูดถึงความยุติธรรมมานาน คอยพร่ำเพื่อให้ทุกฝ่าย
เท่าเทียมแต่หากสิ่งที่มนุษย์มันขึ้นนั้น กลับทำลายมนุษย์เองล่ะ? มันจะ
ไปมีประโยชน์อะไร...

ในโรงอาหารของโรงเรียนตอนพักเที่ยง เป็นสถานที่ที่พลุกพล่าน
ไปด้วยผู้คนมากมาย แต่ตอนนี้ ผมกลับรู้สึกเฉยตาย เสียงซุบซิบนินทา
จากผู้รอบข้างกำลังถาโถมใส่ผมจนแทบล้มลงไปกับพื้น ผมกำลัง
สับสน ไม่นานหุผมก็อื้อไปหมด ไร้เสียงใดผ่านเข้ามาในโสตประสาท
ของผม ผมอ้าปากค้างมาเนิ่นนานโดยไม่มีเสียงใดเล็ดลอดจากริมฝีปาก
ของผมทั้งสิ้น สายตาของผมมองอย่างเหม่อลอยไร้จุดหมาย...

ตรงหน้าผมมีหนุ่มใหญ่ ใส่ชุดกากีแบบข้าราชการ ซึ่งไม่บอกก็
รู้ว่านี่คือครูฝ่ายปกครองสุดโหดของโรงเรียน คุณครูฝ่ายปกครองกำลังถือ
โทรศัพท์หน้าจอขนาด ๕ นิ้ว หันมาทางผมด้วยสายตาสงสัย ในจอโทรศัพท์

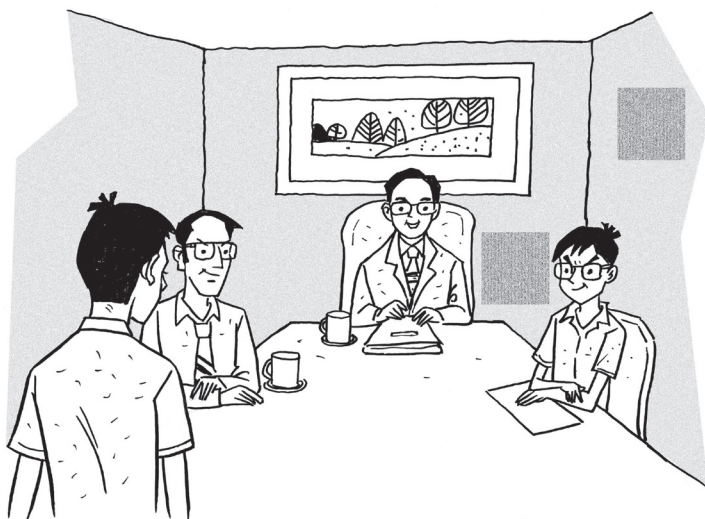

ปรากฏภาพจากกล้องวงจรปิด ซึ่งมันจะเป็นหลักฐานที่มัดตัวผมแน่นจนหายใจลำบาก เด็กแว่นท่าทางเหมือนนักเรียนดีเด่นกำลังยื่นร้องให้อยู่เบื้องหลังคุณครู ผมพูดอะไรไม่ออกหรือต่อให้พูดไปก็คงไร้ประโยชน์ ใบเกรตที่ดูสมบูรณ์แบบของเจ้าเด็กแว่นที่ร่วงจากกระเป๋าของผม หลังจากถูกค้นอย่างโหดร้ายบวกกับภาพจากกล้องวงจรปิดที่บ่งบอกได้ชัดว่า ผมนี่แหละ!!! คนร้าย...นี่แหละที่ทำให้ผมไม่มีข้อแก้ตัวอีกเลยให้ผมเดา...ไม่นาน ผมคงได้สัมผัสถึงความเย็นของแอร์ในห้องปกครองเป็นแน่

ก่อนจะเดินตามคุณครูไปห้องปกครอง...ผมก็เหลือบไปเห็นเข้ากับรอยยิ้มที่มีชัยจากเด็กแว่น นักเรียนผู้แสนดี ไซ้! เจ้าเด็กแว่นใกล้ชนะเกมนี้แล้ว เกมที่เดิมพันด้วยอนาคตทางการศึกษา แต่ผมยังไม่ยอมแพ้หรอก หลักฐานชิ้นสำคัญกำลังถูกเปิดเผยในอีกไม่นาน

เมื่อถึงห้องปกครอง ผมก็สัมผัสได้ถึงความเย็นของแอร์จากนรก ในความคิดของมนุษย์หัวเกรียนทุกคน ในห้องปกครองที่ถูกปกคลุม

ด้วยความตึงเครียด มีโต๊ะประชุมตั้งอยู่กลางห้องที่ล้อมรอบด้วยโต๊ะทำงานของคุณครู ตรงโต๊ะมี ๓ คนนั่งอยู่ หัวโต๊ะคือท่าน ผอ. ที่นั่งอยู่ด้านซ้ายคือเด็กแว่นเจ้าทุกข์ ด้านขวาคือครูฝ่ายปกครองซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องนี้ถึงจะเป็นโต๊ะประชุม แต่ผมกลับรู้สึกไม่ต่างอะไรกับโต๊ะสอบปากคำผู้ต้องหา แต่สิ่งที่ขาดคือ คำแก้ตัวจากจำเลย ซึ่งก็คือผมนั่นเอง ผมได้แต่นั่งก้มหน้าตามประสาคนผิด

“เธอมีความผิดร้ายแรงนะ หลักฐานก็มัดตัวแน่น เธอคงดินไม่หลุดหรอก” ประโยคแรกตั้งแต่มาอยู่ในห้องนี้คือเสียงจากครูฝ่ายปกครอง เสียงที่จะชี้อนาคตว่าผมจะได้เรียนที่นี้ต่อไปหรือเปล่า ไม่นานหลังจากสิ้นเสียงของครูฝ่ายปกครอง แม่ของผมงก็ก้าวเท้าเข้ามาในห้องปกครองพร้อมสีหน้าผิตหัวงในตัวผมอย่างแรง...

เออละ! ทุกอย่างพร้อมแล้ว อนาคตของผมงก็พร้อมจะดับลงแล้ว ผมจำใจรดปากกาลงในกระดาษขนาด A4 ที่ประทับตราโรงเรียนอยู่เด่นหรา

พร้อมข้อความตรงหัวกระดาษว่า “คำร้องขอลาออกจากการเป็นนักเรียน”
กระดาษที่ดูธรรมดา แต่สำหรับผม มันคือขวานที่พร้อมจะจามอนาคต
ของผมให้แหลกเป็นเสี่ยง

ติ๊ง ติ๊ง ติ๊ง...เสียงจากไมค์ประชาสัมพันธ์ดังขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย
สายตาของทุกคนในห้องปกครองถูกเปลี่ยนเป้าหมายไปจับจ้องลำโพง
ประชาสัมพันธ์พร้อมเพรียงกันอย่างมีได้นัดหมาย ทันใดนั้นก็มีบทสนทนา
ดังขึ้น

ก : ต่อให้นายเอาเรื่องนี้ไปบอกใคร ก็ไม่มีใครเชื่อหรอก

ทุกคนมองฉันเป็นเด็กเรียนแสบดี

ข : งั้นฉันจะหาหลักฐานมาเอาผิดแกเอง

ก : หี! อย่าฝันไปหน่อยเลย

จบบทสนทนา ทุกคนหันมามองกันเองด้วยสีหน้างุนงง อาจจะ
เป็นบทสนทนาปกติ แต่ผมกลับรู้สึกมีความสุข เพราะทุกคนรู้ดีว่านั่นคือ
เสียงสนทนายาระหว่างเด็กแวนกับผม คลิปเสียงนั้นถูกปล่อยโดยเพื่อน

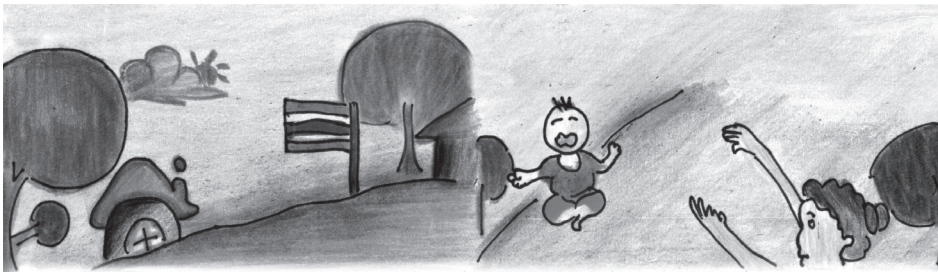
ของผมจากหอกระจายข่าวของโรงเรียน เสียงที่จะบ่งบอกได้ดีว่า นาย
เด็กแว่นที่ทุกคนมองว่าเป็นคนดีนั้น ทุกคนคิดผิด!!! เจ้าเด็กแว่นได้แอบ
เข้าใช้คอมพิวเตอร์ของอาจารย์เพื่อแก้ไขผลการเรียนของตนเอง แต่ผม
กลับไปเห็นเข้า ทำให้เกิดบทรสนทนาดังกล่าวขึ้น ผมลงทุนขโมยใบเกรด
ของมันเพื่อมาแฉเรื่องทั้งหมดให้ทุกคนได้รู้ แต่ครูฝ่ายปกครองมาพบ
เสียก่อน ทั้งหมดคือแผนของมันแต่แรก และคลิปเสียงนี้แหละคือไฟตาย
ใบสุดท้ายของผม ที่จะปิดตำนานเด็กแว่นนักเรียนดีเด่นคนนี้...

ไม่ผิดหวัง! ตอนนี้เด็กแว่นกำลังประหลาดใจอย่างสุดขีด ผมยิ้ม
อย่างมีชัยแล้วหันไปมองครูฝ่ายปกครองซึ่งกำลังจ้องเขม็งมาที่ผม รอยยิ้ม
ของผมหุบลงทันที เพราะผมรู้อยู่เต็มอกว่าผมก็มีความผิดและต้องได้รับ
โทษเช่นกัน

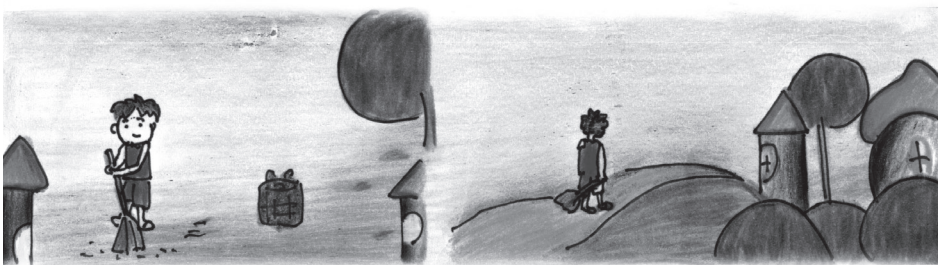
นายรัชพล สืบวิเศษ
โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย กระบี่
อำเภอคลองท่อม จังหวัดกระบี่

เด็กชายข้างถนน

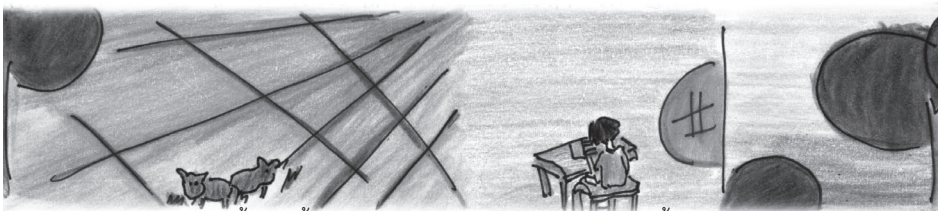
มีหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ตั้งอยู่บนภูเขาห่างไกลจากตัวเมืองมาก มีเด็กคนหนึ่งในหมู่บ้านที่ถูกทิ้งข้างถนน ตั้งแต่อายุประมาณ ๑ ขวบ และมียายแก่เลี้ยงดูไว้จนอายุ ๔ ขวบ ตั้งชื่อว่า “ข้างถนน”

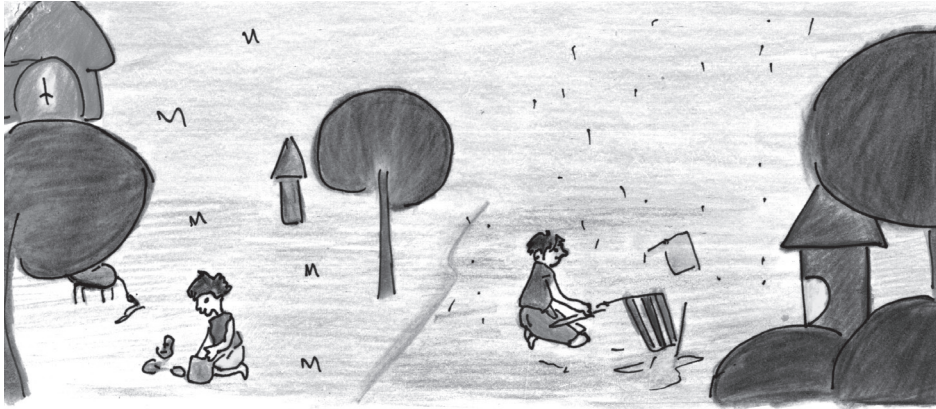
ทุกๆ เช้า ด.ช. ข้างถนน จะไปรับจ้างเก็บขยะ ทำความสะอาดหมู่บ้าน จนทำให้หมู่บ้านนี้กลายเป็นหมู่บ้านที่ไร้ซึ่งขยะ ขยะที่เด็กน้อยเก็บได้แลกเป็นเงินค่าขนมครั้งละ ๕ บาท แต่เขาไม่ซื้อขนม เขาเอาเงินไปให้ยายที่กระต้อม ซึ่งเป็นกระต้อมที่มีแต่รอยร้ว ไม่มีประตู ไม่มีไฟฟ้าใช้

ทุกๆ ครั้งที่ ด.ช. ข้างถนน เห็นคนอื่นมีธงชาติ ธงสีเหลือง รูปในหลวงอยู่ในบ้าน มีพระพุทธรูป แจกันดอกไม้ที่สวยงาม เด็กน้อยอยากจะมีกับเขาบ้าง แต่ก็ไม่มีเงินซื้อ เพราะไม่มีพ่อแม่ที่จะขอเงินไปซื้อได้

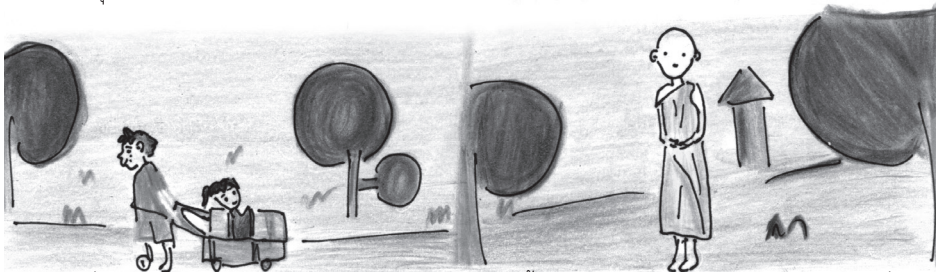
ด.ช. ข้างถนนรับจ้างเลี้ยงวัวเลี้ยงควายด้วย ทุกๆ วัน เขาจะพาควายไปเลี้ยงในทุ่งหญ้าและทุ่งนาใกล้ลำธาร ทุกครั้งที่ ด.ช. คนนี้ไปเลี้ยงควาย ก็จะจับปูปลากลับไปฝากยายเป็นอาหารด้วย ด.ช. ข้างถนนวาดรูปธงชาติ ธงในหลวง และรูปในหลวง ลงบนกระดาษ ด้วยความตั้งใจที่จะมีธงชาติติดบ้าน

ด.ช. ช่างถนนวาดรูปเสร็จแล้วนำไปติดไว้หน้าบ้าน จากนั้น ด.ช. ช่างถนนก็ออกไปเก็บซื้อควายเพื่อมาเป็นปุ๋ยใส่ผักที่เขาปลูกเอาไว้ แต่เก็บได้ไม่นานฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก เขานึกถึงรูปธงชาติที่วาดไว้คิดว่าโดนน้ำไม่ได้ เขาจึงรีบวิ่งกลับไปที่กระท่อม แล้วก็ต้องร้องไห้ให้เห็นธงชาติเลอะเพราะเปียกฝน

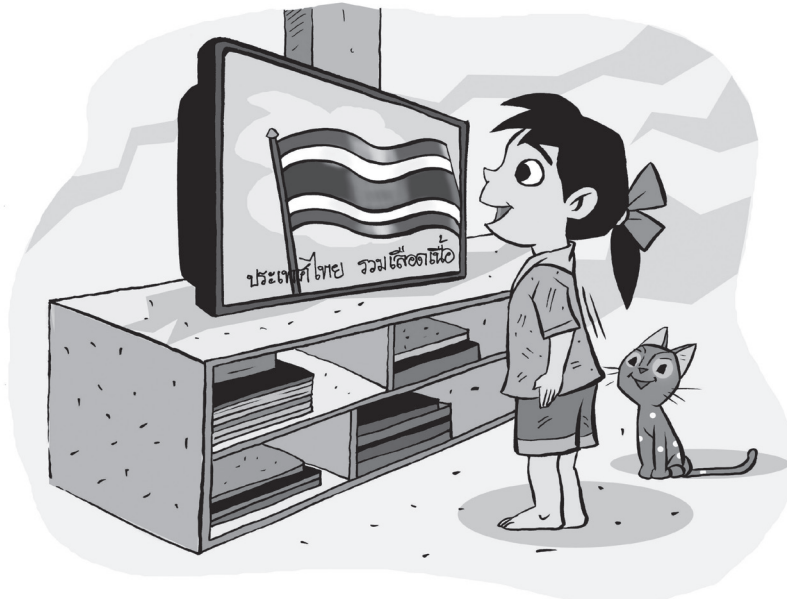
ด.ช. ช่างถนนกลับเข้ามาในกระท่อมเข็ดรูปจนสะอาด เมื่อฝนหยุด แดดเริ่มออก เขาก็ออกไปข้างนอก ด.ช. ช่างถนนอยากเรียนหนังสือมาก เขาไปแอบดูเพื่อนๆ เรียนหนังสือทุกวัน จนสามารถท่อง ก-ฮ ได้ เขาฝึกท่องทุกวัน เขาดีใจและมีความสุขมากที่อ่านหนังสือได้แล้ว

วันหนึ่งยายของเขาไม่สบาย เขาต้องดูแลยาย เขัดตัวอาบน้ำให้ยาย จนเขาไม่ได้ไปไหน ไม่ได้เล่นกับเพื่อนๆ ยายของเขาไม่สบายหนักขึ้นเรื่อยๆ เขาจึงไปเฝ้ารถเข็นของชาวบ้านเพื่อพยายายไปหาหมอ แต่ยายสิ้นลมหายใจระหว่างทาง ทำให้เขาเสียใจมาก เพราะเขาไม่เหลือใครอีกแล้ว พ่อแม่ก็ไม่มี ยายก็จากไปแล้ว และไม่นานก็มีหลวงตาพาเขาไปบวชศึกษาในหลักพระธรรมจนเติบโตเป็นคนดี มีการศึกษา ชาวบ้านเรียกเขาว่า “เณรน้อยยอดกตัญญู”

นางสาวสุวัฒน์มาไร บุญมา โรงเรียนบ้านแม่สลิตหลวงวิทยา อำเภอท่าสองยาง จังหวัดตาก

ธงชาติไทย

ขณะที่ฝ่ายกำลังดูรายการโปรดทางโทรทัศน์อย่างสนุกสนาน
อยู่นั้น ทันใดภาพในจอโทรทัศน์ก็เปลี่ยนเป็นภาพของธงชาติไทยขึ้นมา
ฝ่ายเห็นดังนั้นจึงลุกขึ้นและร้องเพลงชาติตาม ตอนนั้นเอง ฝ่ายจึงเกิด
ความสงสัยว่า “ทำไมคนไทยเราจึงต้องยืนตรงขณะที่เพลงชาติดังขึ้น
ทุกครั้ง” และคำถามนั้นก็ดังก้องภายในจิตใจฝ่าย จนทำให้เธอต้องเดินไป
หาแม่ที่กำลังทำกับข้าวอยู่ในครัวหลังจากที่เพลงชาติจบลง ฝ่ายถามแม่ว่า
“คุณแม่คะ ทำไมเราทุกคนจะต้องยืนตรงเมื่อเพลงชาติดังขึ้นคะ”

แม่อธิบายให้ฝ่ายเข้าใจว่า “การที่เรายืนตรงเคารพธงชาติ
ถือเป็นการแสดงความเคารพต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
เพราะภายใต้ความหมายของธงไตรรงค์ ๓ สีที่เราเคารพนี้มีความหมาย
ต่อคนไทยอย่างยิ่ง

สีแดง หมายถึง ชาติ
 เนื่องด้วยชาติไทยกว่าจะรวม
 เป็นชาติและดำรงมาได้ก็ด้วย
 เลือดเนื้อของคนไทย

สีขาว หมายถึง ศาสนา
 อันบริสุทธิ์ดั่งใจประจำชาติ

สีน้ำเงิน หมายถึง พระมหากษัตริย์

ซึ่งถือว่าเป็นสมมติเทพจุติจากฟากฟ้าที่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของคนไทย

ดังนั้น การยืนตรงเคารพธงชาติจึงบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ของ
 ประเทศไทย บอกถึงความเป็นเอกราช ความเป็นอันหนึ่งอันเดียว
 ด้วยความสามัคคี ความซื่อสัตย์ เสียสละ ของประชาชนชาวไทย การยืน
 ตรงเคารพธงชาติเป็นการสร้างระเบียบวินัยให้แก่ประชาชนได้ และ
 ยังเป็นการรำลึกถึงบรรพบุรุษที่เสียสละชีพเพื่อคนรุ่นหลังให้ได้อยู่ใน
 แผ่นดินไทยอย่างสงบสุขจนถึงทุกวันนี้”

เมื่อแม่ของฝ่ายอธิบายจบ ทำให้ฝ่ายเข้าใจมากขึ้นว่าทำไมฝ่าย
 ถึงต้องยืนตรงตอนเคารพธงชาติ และหลังจากวันนั้น ฝ่ายก็ตั้งใจเคารพ
 ธงชาติทุกครั้งที่เพลงชาติดังขึ้น

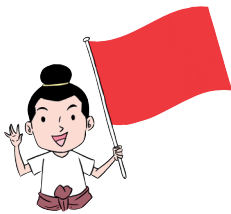
เด็กหญิงดารามณี พยุหเสนี
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนเทพนารี
 อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่

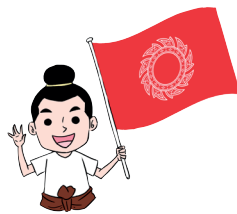
๑๐๐ ปี ธงชาติไทย

ในปี พ.ศ. ๒๔๖๐ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติธงขึ้นเรียกว่า “พระราชบัญญัติธง พระพุทธศักราช ๒๔๖๐” ออกประกาศเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๐ ดังนั้น วันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๐ จึงเป็น วันครบรอบ ๑๐๐ ปี ที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชทาน “ธงไตรรงค์” ให้เป็นธงชาติของประเทศไทย

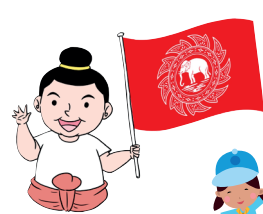
หากนับเนื่องกันไปตั้งแต่สมัยโบราณ ตามหลักฐานต่างๆ ยังไม่มีการใช้ธงชาติเป็นการเฉพาะ แต่ในสมัยกรุงศรีอยุธยา ได้ใช้ธงสีแดงติดเป็นเครื่องหมายว่าเป็นเรือบรรทุกสินค้าของไทย จนถึงสมัยกรุงธนบุรี และกรุงรัตนโกสินทร์ ก็ยังใช้ธงสีแดงเกลี้ยงชักเป็นเครื่องหมายประจำเรือค้าขายกับต่างประเทศอยู่ จนกระทั่งในสมัยรัตนโกสินทร์ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ทรงพระราชดำริว่า เรือหลวงกับเรือราษฎร์ ควรมีเครื่องหมายให้เห็นแตกต่างกัน จึงมีพระบรมราชโองการให้นำรูปจักรสีขาวติดไว้กลางธงแดงเป็นเครื่องหมายใช้เฉพาะเรือหลวง ส่วนเรือค้าขายของราษฎร์ทั่วไปยังคงใช้ธงแดงเกลี้ยงกันอยู่ ต่อมา พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ได้ช้างเผือกสามเชือก ซึ่งตามประเพณีไทยถือว่าเป็นเกียรติยศอย่างยิ่ง จึงมีพระบรมราชโองการให้ทำรูปช้างเผือกไว้กลางวงจักรในธงเรือหลวงด้วย โดยธงเรือสินค้าของราษฎร์ ยังคงใช้ธงแดงเช่นเดิม

ธงสีแดง

ธงรูปจักร

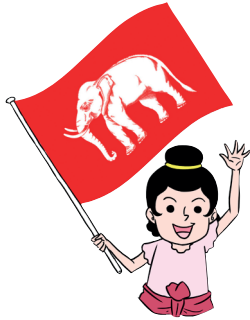
ธงรูปจักรมีช้างเผือกตรงกลาง

ครั้นถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชดำริว่า ธงสีแดงที่เรือสินค้าไทยใช้อยู่ นั้นซ้ำกับประเทศอื่น ยากแก่การสังเกต ไม่สมควรใช้อีกต่อไป ควรใช้ธงอย่างเรือหลวงเป็นธงชาติ แต่ให้เอารูปจักรออกเสีย เพราะเป็นเครื่องหมายเฉพาะพระเจ้าแผ่นดิน คงไว้แต่รูปช้างเผือกอยู่กลางธงแดง

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ออก พระราชบัญญัติว่าด้วยแบบอย่างธงสยาม โดยพระราชบัญญัติทุกฉบับ ได้ยืนยันถึงลักษณะของธงสยามว่าเป็นธงพื้นแดง ตรงกลางเป็นรูปช้าง

ธงช้างเผือก

ทรงพระราชดำริว่า เมื่อมองธงชาติซึ่งใช้อยู่ในขณะนั้น แต่ไกลจะมีลักษณะไม่ต่างจากธงราชการเท่าไร และรูปช้างที่อยู่ตรงกลางธงก็ไม่งดงาม จึงโปรดเกล้าฯ ให้ออกประกาศแก้ไขเพิ่มเติม แก้ไขลักษณะธงชาติ เป็นธงพื้นแดง กลางเป็นรูปช้างเผือกทรงเครื่อง ยืนแท่น หันหน้าเข้าเสา สำหรับเป็นธงราชการ ประกาศนี้ให้เริ่มบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม

พ.ศ. ๒๔๕๙ ซึ่งถือเป็นธงช้างรูปสุดท้ายของธงในสมัยรัตนโกสินทร์

ใน พ.ศ. ๒๔๖๐ ได้มีการแก้ไขลักษณะธงชาติอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากขณะนั้นประเทศไทยได้ประกาศตนเข้าร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตร เพื่อรบกับเยอรมนี ออสเตรีย และฮังการี ในสงครามโลกครั้งที่ ๑ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชดำริว่า การประกาศ สงครามครั้งนี้นับเป็นความเจริญก้าวหน้าขึ้นหนึ่งของประเทศ สมควรจะมี สิ่งเตือนใจสำหรับวาระนี้ไว้ในภายในหน้า สิ่งนั้นควรได้แก่ธงชาติ ทรงเห็นว่า ลักษณะที่ได้แก้ไขไปแล้วใน พ.ศ. ๒๔๕๙ นั้น ยังไม่สง่างามเพียงพอ จึงโปรดเกล้าฯ ให้เพิ่มแถบสีน้ำเงินแก่ขึ้นอีกสีหนึ่งเป็นสามสี

ตามลักษณะธงชาติของนานาประเทศที่ใช้กันอยู่โดยมากขณะนั้น เพื่อให้เป็น
เครื่องหมายว่าประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับฝ่ายสัมพันธมิตร
เพื่อต่อต้านปราบปรามฝ่ายอธรรม อีกประการหนึ่งสีน้ำเงินก็เป็นสีประจำ
พระชนมวารเฉพาะพระองค์ด้วย จึงเป็นสีที่สมควรจะประกอบไว้ในธงชาติ
ไทยด้วยประการทั้งปวง

การเปลี่ยนธงชาติครั้งนี้ จมื่นอมรตุนุณรักษ์ (แจ่ม สุนทรเวช)
ได้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงลักษณะธงชาติว่า พระบาท
สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชดำริจะเปลี่ยนธงช้างเป็น
ธงแถบสี เพราะทรงเห็นความลำบากของราษฎรที่ต้องสั่งซื้อธงผ้าพิมพ์
รูปช้างมาจากต่างประเทศ และบางครั้งเกิดการติดธงผิด รูปช้างกลับเอา
ขาขึ้นขึ้น หากเปลี่ยนเป็นธงแถบสี ราษฎรก็สามารถทำธงใช้เองได้ และช่วย
ขจัดปัญหาการติดธงผิดพลาด ได้ทรงพยายามเลือกสีที่มีความหมาย
ทางสามัคคีและสง่างาม ก่อนออกพระราชบัญญัติฉบับใหม่ ได้ทรงทดลอง
ใช้ธงริ้วขาวแดงติดอยู่ที่สนามเสือป่าหลายวัน

ภายหลังพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงตกลงพระทัย
ใช้สีน้ำเงินแก่เพิ่มขึ้นอีกสีหนึ่ง มีผู้เสนอแนะว่าริ้วตรงกลางควรจะเป็น
สีน้ำเงิน ซึ่งเป็นสีส่วนพระองค์ของพระมหากษัตริย์ ถ้าเปลี่ยนตามนี้แล้ว
ธงชาติไทยก็จะประกอบด้วยสีแดง ขาว น้ำเงิน มีสีเหมือนกับธงสามสี
ของฝรั่งเศส ธงยูเนียนแจ๊คของอังกฤษ และธงดาวของสหรัฐอเมริกา
เพิ่มความพอใจให้กับประเทศพันธมิตรทั้งสามยิ่งขึ้น และการที่มีสี
ของพระมหากษัตริย์ในธงชาติก็ยังเป็นเครื่องเตือนให้ระลึกถึงพระองค์

ในวาระสำคัญต่างๆ ด้วย พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติธงขึ้นเรียกว่า “พระราชบัญญัติธง พระพุทธศักราช ๒๔๖๐” ออกประกาศเมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๐ มีผลบังคับภายหลังจากวันออกประกาศในหนังสือราชกิจจานุเบกษาแล้ว ๓๐ วัน ลักษณะธงชาติมีดังนี้ คือ เป็นธงรูปสี่เหลี่ยมรี ขนาดกว้าง ๒ ส่วน ยาว ๓ ส่วน มีแถบสีน้ำเงินแกว้าง ๑ ใน ๓ ของความกว้างของธงอยู่กลาง มีแถบสีขาวกว้าง ๑ ใน ๖ ของความกว้างของธงข้างละแถบ และมีแถบแดงกว้างเท่ากับแถบขาว ประกอบข้างนอกอีกข้างละแถบ และพระราชทานนามว่า “ธงไตรรงค์” ส่วนธงรูปข้างกลางธงพื้นแดงของเดิมนั้นให้ยกเลิก

ความหมายของสีไตรรงค์ คือ

สีแดง หมายถึง ชาติและความสามัคคีของคนในชาติ

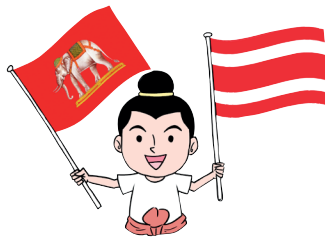
สีขาว หมายถึง ศาสนาซึ่งเป็นเครื่องอบรมสั่งสอนจิตใจให้บริสุทธิ์

สีน้ำเงิน หมายถึง พระมหากษัตริย์ผู้เป็นประมุขของประเทศ

ครั้นถึง พ.ศ. ๒๔๗๙ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ได้ตราพระราชบัญญัติธงเป็นฉบับแรกในรัชกาล ในส่วนที่ว่าด้วยธงชาตินั้นยังคงใช้ธงไตรรงค์ แต่ได้อธิบายลักษณะให้เข้าใจง่ายขึ้น คือ ลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยม มีขนาดกว้าง ๖ ส่วน ยาว ๙ ส่วน ด้านกว้าง ๒ ใน ๖ ส่วน ตรงกลางเป็นสีขาบ (น้ำเงินเข้ม) ต่อจากแถบสีขาบออกไปทั้งสองข้าง ข้างละ ๑ ใน ๖ ส่วนเป็นแถบสีขาว ต่อแถบสีขาวออกไปทั้ง ๒ ข้างเป็นแถบสีแดง ธงไตรรงค์จึงเป็นธงชาติไทยสืบมาจนปัจจุบัน

“ธงชาติไทย” จึงนับเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ของการเรียนรู้ประวัติศาสตร์และยังแสดงถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวรักสามัคคีของคนในชาติ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงการยอมรับความหลากหลายที่มีอยู่ในสังคมอีกด้วย ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ รัฐบาลได้ประกาศให้วันที่ ๒๘ กันยายน ของทุกปี เป็น “วันพระราชทานธงชาติไทย” ถือเป็นวันสำคัญอีกวันหนึ่งของชาติที่มีวันหยุดราชการ โดยให้เริ่มตั้งแต่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นวันครบรอบ ๑๐๐ ปี เป็นต้นไป

กองบรรณาธิการ

อ้างอิง

กรมการทหารช่าง. ความเป็นมาของธงชาติไทย. สืบค้นเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๐. จาก

“http://www.engrdept.com/tahanchangling/army_tongthai.htm”

พิพิธภัณฑ์ธงชาติไทย (ธงไตรรงค์). ประวัติความเป็นมาและรูปแบบธงชาติไทย. สืบค้นเมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๐. จาก

“<http://www.t-h-a-i-l-a-n-d.org/thaiflag/newsite/detail.php?id=4>”

ยุพร แสงทักษิณ. (๒๕๕๙). ธงไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ: องค์การค้าของ สกสค.

CPR ช่วยชีวิตฉุกเฉิน

Cardio Pulmonary Resuscitation หรือ CPR หากแยกความหมายของคำศัพท์แต่ละคำ คำว่า Cardio จะหมายถึง หัวใจ Pulmonary หมายถึง ปอด และ Resuscitation หมายถึง การทำให้ฟื้นคืนชีพ เมื่อนำความหมายมารวมกันจึงแปลว่า การปฏิบัติการช่วยฟื้นคืนชีพ โดยผสมผสานกันระหว่างการผายปอดเพื่อช่วยเพิ่มออกซิเจนเข้าไปในปอดและการกดบริเวณหน้าอกข้างซ้าย (ตำแหน่งหัวใจ) เพื่อให้หัวใจทำการหมุนเวียนเลือดที่มีออกซิเจน เพื่อช่วยเหลือผู้ที่หยุดหายใจหรือหัวใจหยุดเต้นกลับมาหายใจและมีโอกาสรอดชีวิต

การช่วยชีวิตด้วยวิธี CPR จะใช้เมื่อมีองค์ประกอบดังนี้

๑. ไม่หายใจ

๒. ชีพจรหยุดเต้น

๓. ผู้ป่วยไม่ได้สติ

หากไม่เข้าหลักเกณฑ์ทั้ง ๓ ข้อ ก็ยังไม่มีควมจำเป็นต้องทำ CPR

การทำ CPR เป็นการช่วยชีวิตที่จะทำให้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดก็ต่อเมื่อผู้ทำการช่วยชีวิตได้ผ่านการฝึกฝนมาแล้ว เพราะหากทำโดยไม่มีความรู้และไม่ผ่านการฝึกฝนมาก่อนจะก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี เช่น กระตุกหักหรือหัวใจช้าเพราะกดแรงไป เศษอาหารอุดตันทางเดินหายใจ รวมถึงหากกดหน้าอกในขณะที่หัวใจของผู้ประสบเหตุยังเต้นอยู่ก็อาจเป็นสาเหตุให้หัวใจหยุดเต้นได้ เป็นต้น

ดังนั้น เราจึงจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีการช่วยชีวิตหรือการทำ CPR ที่ถูกต้อง โดยมีขั้นตอนเบื้องต้น ดังนี้

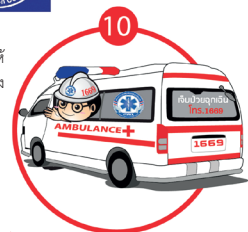

การช่วยชีวิตฉุกเฉิน

เมื่อพบคนหมดสติ ตรวจสอบ
ความปลอดภัย ให้ตรวจสอบดูความ
ปลอดภัยก่อนเข้าไปช่วยเหลือ
เช่น ระวังอุบัติเหตุ ไฟฟ้าช็อต

ส่งต่อ ส่งต่อผู้ป่วยให้
กับทีมกู้ชีพเพื่อนำส่งโรง
พยาบาล

ปลุกเรียก ดบไหล่
ปลุกเรียกด้วยเสียงดัง
พร้อมตบที่ไหล่ 2 ข้าง

หากผู้ป่วยตื่นหรือรู้สึกตัว
หรือหายใจเองได้ ให้จัด
ท่านอนตะแคง

กดหน้าอกต่อเนื่อง ทำ
CPR ต่อเนื่อง ปฏิบัติตาม
คำแนะนำของเครื่อง AED
จนกว่าทีมกู้ชีพจะมาถึง

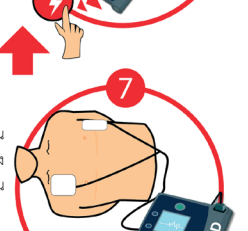
โทร. 1669 ขอความช่วยเหลือ
โทร. 1669 หรือ ให้คนอื่นโทรให้ พร้อม
ก็นำเครื่อง AED (เออีดี) มา

ปฏิบัติตามเครื่อง AED แนะนำ หาก
เครื่องสั่งให้ช็อกไฟฟ้า ให้กดปุ่มช็อกตาม
เครื่องสั่งและกดหน้าอกหลังทำการช็อก
แล้วทันที หากเครื่องไม่สั่งช็อก ให้ทำการ
กดหน้าอกต่อ

ประเมินผู้หมดสติ หากไม่รู้สีกตัว
ไม่หายใจ หรือหายใจเอือก
หากหายใจเอง

ติดแผ่น AED ติดแผ่นนำไฟฟ้าบริเวณ
ใต้กระดูกไหปลาร้าด้านขวาและชายโครง
ด้านซ้าย (ตามภาพตัวอย่าง) หลังจากนั้น
ไม่สัมผัสตัวผู้ป่วย

กดหน้าอก จัดทำให้ผู้ป่วยนอนหงาย วาง
สันมือข้างหนึ่งตรงครึ่งล่างกระดูกหน้าอก และ
วางมืออีกข้างทับประสานกันไว้ เริ่มการกด
หน้าอก (CPR) ด้วยความลึกอย่างน้อย 5 ซม.
ในอัตราเร็ว 100-120 ครั้ง/นาที (หากไม่มี AED
ให้ปั๊มข้อ 6-8 ไป)

เปิดเครื่อง AED เมื่อเครื่อง AED
มาถึง ถอดเสื้อออกและเปิดเครื่อง
**ถ้าเปียกน้ำให้เช็ดน้ำก่อนติดแผ่น
นำไฟฟ้า

ระบบปฏิบัติการช่วยชีวิตการแพทย์ฉุกเฉิน

1669

ช่วยชีวิตคุณได้ทุกพื้นที่ ครอบคลุมทั่วประเทศ

1. เจ็บป่วยฉุกเฉิน
หรือเกิดอุบัติเหตุ
โทร. 1669

1669
ครับ

2.

ศูนย์รับแจ้ง
ประสานงานให้หน่วยกู้ชีพ
กู้ภัย ตลอดจนเจ้าหน้าที่
อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง รับทราบ

น้ำ

อากาศ

บก

เรือ

อากาศยาน

รถ

3.

หน่วยกู้ชีพพร้อมพาหนะ
ฉุกเฉิน ออกช่วยเหลือตาม
สถานการณ์

4.

ส่งต่อไปยังโรงพยาบาล
เพื่อทำการรักษา

เจ็บป่วยฉุกเฉิน ครอบคลุมทุกพื้นที่ แม้อยู่ห่างไกล หรือที่ทุรกันดาร

เจ็บป่วยฉุกเฉิน โทร 1669

ที่มา : สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

สมาคมส่งเสริมความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน (ประเทศไทย). CPR การช่วยเหลือผู้ที่กำลังจะตาย ให้กลับมามีชีวิตอีกครั้ง. สืบค้นเมื่อวันที่

๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๐. จาก www.shawpat.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=485:cpr-&catid=51

:m---m-s&Itemid=202

เด็กหญิงวิศัลยา สุทธิวาริ โรงเรียนอนุบาลตราด อำเภอมืองตราด จังหวัดตราด

“Crispypung” ธุรกิจรุ่นเยาว์

“บ๊อค” หรือนายสวัสดิ์ เขียวเพชร นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนแม่จันวิทยาคม มักถูกตั้งคำถามอยู่เสมอว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร

คำถามนี้ทำให้เขามีความคิดอยากหารายได้เสริมและเป็นเจ้าของธุรกิจเอง วันหนึ่งเขาได้ติดตามรายการ “อายุน้อยร้อยล้าน” ซึ่งเป็นรายการที่นำเสนอผู้ที่ประสบความสำเร็จ

ทางธุรกิจ ที่สำคัญคือ ให้แนวคิดและสร้างแรงบันดาลใจแก่ผู้ที่เริ่มอยากทำธุรกิจ และหนึ่งในนั้นคือ “บ๊อค” นั่นเอง

เขาเริ่มศึกษาเรื่องการทำธุรกิจมากขึ้นและลองขายเสื้อผ้า นาฬิกา แต่พอทำได้สักพัก ก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่ตัวตนของเขา เขาเลยหยุดทำและคิดว่าการจะขายสินค้าอะไรนั้น เราต้องมีความรู้ในสินค้านั้นก่อน จากคนชอบกินขนมมาเป็นคนทำขนม บ๊อคลงมือศึกษาการทำธุรกิจขนม โชคดีที่เขาเป็นคนชอบอ่านหนังสือ เขาจึงมีข้อมูลมากมายและหลากหลายจากการอ่านตามที่เขาสนใจ เช่น คู่มือการทำธุรกิจสตาร์ทอัพ การตลาด การทำขนมสูตรต่างๆ เป็นต้น แต่ที่บ๊อคสนใจเป็นพิเศษคือ “การทำขนมปังคาราเมลขาย” เขาจึงศึกษาและติดตามชมการทำขนมผ่านสื่อออนไลน์ พ่อได้ให้เงินทุนแก่บ๊อค ๑,๐๐๐ บาท เพื่อลองทำขนมปังคาราเมล เขาทำซ้ำและปรับปรุงจนได้สูตรของตัวเอง และนี่คือที่มาของ “Crispypung”

ขนมปังคาราเมลที่บู๊คภูมิใจอยากให้ใครๆ ได้ลองลิ้มความอร่อยอย่างมีคุณค่านี้

แรกเริ่มเขาตั้งชื่อแบรนด์สินค้าว่า “Crispy Crispy” ต่อมาเขาเพิ่มรสชาติของขนมให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น เขาจึงเปลี่ยนชื่อแบรนด์เป็น “Crispypung” โดยพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ให้สวยงาม ดูทันสมัย และวางแผนในอนาคตที่จะขยายฐานลูกค้าให้กว้างขวางและครอบคลุมมากยิ่งขึ้นโดยใช้สื่อออนไลน์ เช่น ไลน์ เฟซบุ๊ก เพื่อประชาสัมพันธ์สินค้าและการสั่งซื้อสินค้า รวมถึงการทำธุรกิจในอนาคตที่มีแนวโน้มของการค้าขายผ่านระบบออนไลน์

บู๊คยังได้ให้หลักคิดในการทำงานของเขาว่า การเริ่มต้นทำธุรกิจเป็นเรื่องที่ยากมาก ต้องเจอกับปัญหาหลายๆ อย่าง เช่น ทำแล้วไม่ถูกใจ

ทำแล้วไม่เป็นอย่างที่คิด มีข้อบ้างในบางครั้ง แต่เรามองว่านี่ไม่ใช่ปัญหาที่แก้ไขไม่ได้ เพราะปัญหาที่แท้จริงคือ ความขี้เกียจและความไม่ตั้งใจ คุณจะทำยังไงให้คุณชนะความขี้เกียจและความไม่ตั้งใจของตัวเอง ซึ่งบุ๊กมีหลักคิดในการทำงาน ดังนี้

๑. อนาคตทำนายได้ : ถ้าเราอยากเป็นแบบไหน เราต้องทำ ปัจจุบันให้ดีและสอดคล้องกับสิ่งที่จะเกิดได้ในอนาคต

๒. รู้จักคว้าโอกาส : เมื่อมีโอกาส เราต้องคว้าโอกาสนั้นและทำมันอย่างเต็มที่

๓. แก้ปัญหาด้วยปัญญา : ปัญหาทุกปัญหามีทางแก้ไข หากรู้จักคิดและปฏิบัติให้ถูกต้อง เราจะแก้ปัญหานั้นได้

๔. มีความเพียรพยายาม : ถ้าเรามีความพยายาม ทุกสิ่งที่เราทำจะประสบความสำเร็จ

บุ๊กกล่าวว่า “ทุกคนล้วนมีความฝัน ความชอบและความต้องการที่ต่างกัน หากเราอยากที่จะประสบความสำเร็จ เราก็ต้องสะสมประสบการณ์ ซึ่งจะได้จากการที่เราลงมือทำ ดังนั้น ประสบการณ์ที่ดีที่สุดคือ การเริ่มทำในสิ่งที่ตัวเองฝัน” และสุดท้ายนี้ บุ๊กยังได้ฝากข้อคิดให้กับเพื่อนๆ ไว้ว่า

“ถ้าผมทำได้ ทุกคนก็ทำได้ครับ”

ผู้เรียบเรียง : นางสาวศิริพร พรรณพัฒนกุล

“Healthy Grill” ปิ้งย่างอนามัย

“เอิร์น กินข้าวเช้าหรือยัง?”

“กินแล้วจะข้าวสาลี เชนี่เรากินหมูปิ้งนะ อร่อยมากเลย”

“อืม แต่กินบ่อยๆ ก็ไม่ดีนะเอิร์น เพราะคุณครูบอกว่าของปิ้งย่างที่ผ่านการเผาไหม้ที่ไม่สมบูรณ์ จะมีสารก่อมะเร็งลอยขึ้นมาพร้อมเขม่าควันเกาะที่บริเวณผิวของอาหาร หากกินบ่อยๆ สารนั้นจะไปสะสมในร่างกายและกลายเป็นมะเร็งได้นะ”

“จริงด้วยข้าวสาลี เอิร์นเห็นตะแกรงปิ้งย่างมีแต่รอยไหม้เกรียม และเวลารอซื้อหมูปิ้งก็มีควันไฟลอยฟุ้ง ทำให้เอิร์นจามตลอด”

“อย่างนั้น...เรามาช่วยกันคิดเตาที่ไม่มีควัน ทำให้หมูปิ้งอร่อยและดีต่อสุขภาพกันเถอะ”

จากการสนทนาข้างต้นจุดประกายความคิดให้ “เอิร์น” ปุณณภา จรูญจิรเสถียร และ “ข้าวสาลี” มนตร์ภรณ์ ลีลาขจรจิต นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนอนุบาลชลบุรี สร้างสรรค์สิ่งประดิษฐ์ที่จะช่วยลดความเสี่ยงต่อการได้รับสารอันตรายในอาหาร โดยใช้ชื่อสิ่งประดิษฐ์ว่า Healthy Grill หรือ ปิ้งย่างอนามัย

จุดเริ่มต้นของ “Healthy Grill”

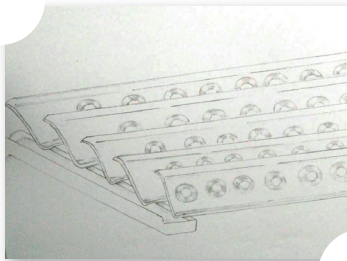
จากปัญหาคันไฟจำนวนมากที่เกิดขึ้นเมื่อปิ้งย่างบนเตา “เอิร์น” และ “ข้าวสาลี” เริ่มศึกษาค้นคว้าหาสาเหตุที่ทำให้เกิดควันไฟสร้างมลพิษและสารก่อมะเร็งในอาหาร เขาทั้งสองพบว่าควันไฟที่ปิ้งย่างเกิดขึ้นจากน้ำหรือน้ำมันของเนื้อที่หยดลงบนถ่านไฟที่มีอุณหภูมิสูง ทำให้เกิดการเผาไหม้ที่ไม่สมบูรณ์ มีควันไฟและสंकกลืนเหม็น ก่อให้เกิดมลพิษทางอากาศ โดยเฉพาะฝุ่นละอองขนาดเล็ก ได้แก่ ก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์ ที่ทำให้เกิดการระคายเคืองต่อระบบทางเดินหายใจ มีผลต่อการทำงานของปอด และเป็นสาเหตุหนึ่งของโรคปอดอักเสบเรื้อรัง นอกจากนี้ ยังก่อให้เกิดสารพีเอเอช (Polycyclic Aromatic Hydrocarbon) ซึ่งเป็นสารก่อมะเร็งที่ลอยขึ้นพร้อมเขม่าควันเกาะที่บริเวณผิวของอาหารอีกด้วย

เริ่มสร้าง “Healthy Grill”

เมื่อ “เอิร์น” และ “ข้าวสาลี” ทราบถึงสาเหตุของการเกิดควัน จึงคิดสร้างสรรค์สิ่งประดิษฐ์ที่จะช่วยป้องกันไม่ให้น้ำหรือน้ำมันของเนื้อหยดลงบนถ่านขณะปิ้งย่าง โดยใช้แผ่นเหล็กพับเป็นรูปตัว Z วางต่อกันเป็นตะแกรงให้ความร้อนจากเชื้อเพลิงในเตาและตะแกรงเหล็ก ทำให้น้ำหรือน้ำมันที่ออกจากเนื้อตกลงบนรางที่รองรับไว้ ซึ่งวิธีการดังกล่าวจะทำให้ไม่เกิดควันและสารก่อมะเร็ง สร้างความมั่นใจต่อสุขภาพ

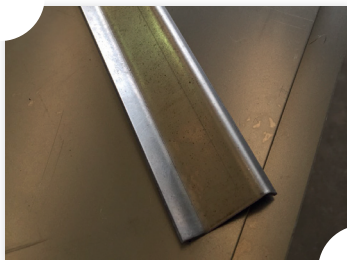
ขั้นตอนการประดิษฐ์

วาดสิ่งประดิษฐ์ลงบนกระดาษ

สร้างแบบจำลองด้วยฟิวเจอร์บอร์ด
ตามแบบที่วาด

ตัดเหล็กความกว้าง ๕ เซนติเมตร ความยาวตามขนาดที่เหมาะสมกับเตา
พับแผ่นเหล็กเป็นรูปตัว Z โดยพับรอยด้านบนและด้านล่างแผ่นเหล็ก เจาะรู
ด้วยเครื่องปั๊มรูที่แผ่นเหล็ก

นำแผ่นเหล็กที่พับแล้วมาวางเรียงเป็น
ลักษณะบานเกล็ด

ได้ตะแกรงปิ้งย่าง Healthy Grill ใช้
กับเตาอย่างได้ทุกประเภท

ความภาคภูมิใจของนักประดิษฐ์

จุดเริ่มต้นในการทำงานในช่วงแรกของ “เอิร์น” และ “ข้าวสาลิ” เกิดปัญหามากมาย ซึ่งเป็นประสบการณ์ตรงที่เกิดจากการร่วมมือกันคิดกันทำปรับปรุงแก้ไขหลายครั้งจนประสบผลสำเร็จ ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นสอนให้เขาทั้งสองรู้จักการวางแผนทำงานที่ดี การจัดลำดับว่าควรทำอะไร

ก่อนหลัง การรู้จักแบ่งเวลา ความอดทน ไม่ท้อถอย ความรับผิดชอบต่องาน และอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญคือ การยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนร่วมงาน

ผลงานสิ่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์ “Healthy Grill หรือ ปิ้งย่างอนามัย” เป็นที่ยอมรับให้เป็นตัวแทนระดับประเทศไปประกวด ผลงานสิ่งประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์

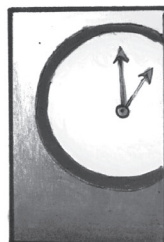
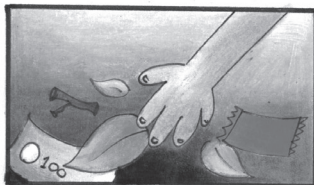
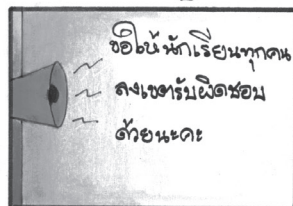
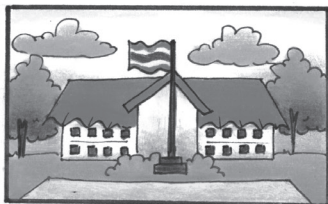

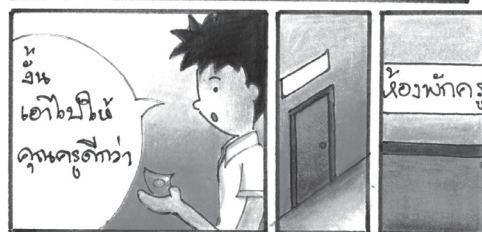
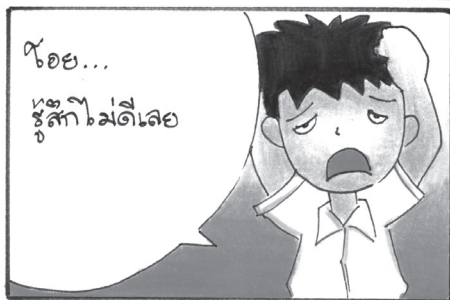

นานาชาติ International Exhibition for Young Inventors (IEYI 2017) เมื่อวันที่ ๒๕ - ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ณ เมืองนาโกย่า ประเทศญี่ปุ่น โดยผลงานดังกล่าวได้รับรางวัล special award จากเขตบริหารพิเศษ มาเก๊าและสาธารณรัฐประชาชนจีน

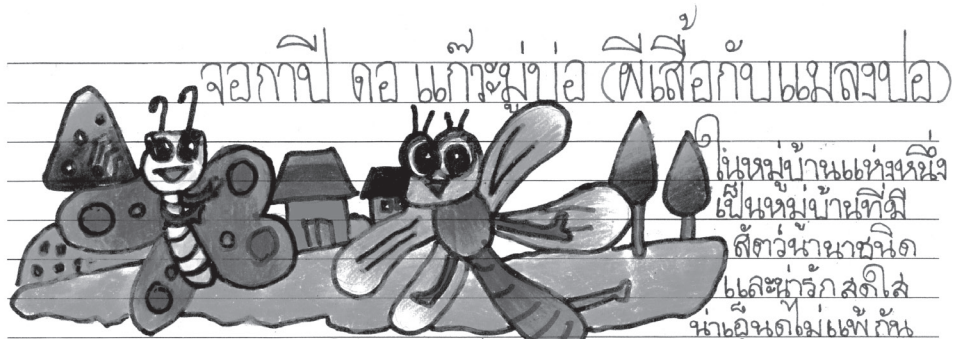
หนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑ ขอปรบมือให้กับน้องเอิร์น และน้องข้าวสาลี ที่ได้สร้างสรรค์นวัตกรรมสิ่งประดิษฐ์ “Healthy Grill หรือ ปิ้งย่างอนามัย” ที่กระตุ้นให้ทุกคนใส่ใจต่อสิ่งแวดล้อมและการเลือกอาหารที่ไม่ส่งผลเสียต่อสุขภาพ อีกทั้งยังสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทยอีกด้วย หนังสือวันเด็กแห่งชาติหวังว่า น้องๆ ทุกคนจะได้มีแรงบันดาลใจ ในการสร้างสรรค์นวัตกรรมจากสิ่งรอบตัวเพื่อช่วยพัฒนาและยกระดับ ประเทศชาติของเราต่อไป

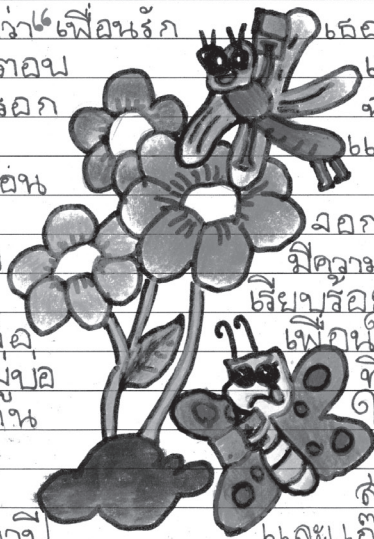

นางสาวรัตนพร ศรีแก้ว
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒
โรงเรียนมาแตลศิริวิทยา
อำเภอสครินบุรี จังหวัดสุรินทร์

จิตตภาวนาได้มีหนังสือเล่มหนึ่งเขียนชื่อหนังสือว่าจิตตภาวนา
แปลว่าสมาธิภาวนาเขียนโดยคุณพ่อเจ้าอาวาสวัดป่าสุทธจินดา
ท่านได้เขียนไว้ว่า "สมาธิภาวนาเป็นวิชาที่สอนให้คน
รู้จักควบคุมใจของตนให้สงบนิ่งไม่ไปคิดสิ่งอื่น
เมื่อใจสงบแล้วสติก็จะเกิดสติเกิดแล้วปัญญา
ก็เกิดปัญญาเกิดแล้วจึงจะเข้าถึงธรรมะ
นี่คือสมาธิภาวนา" หนังสือเล่มนี้เขียนโดย
คุณพ่อเจ้าอาวาสวัดป่าสุทธจินดา
ท่านได้เขียนไว้ว่า "สมาธิภาวนาเป็นวิชาที่สอนให้คน
รู้จักควบคุมใจของตนให้สงบนิ่งไม่ไปคิดสิ่งอื่น
เมื่อใจสงบแล้วสติก็จะเกิดสติเกิดแล้วปัญญา
ก็เกิดปัญญาเกิดแล้วจึงจะเข้าถึงธรรมะ
นี่คือสมาธิภาวนา"

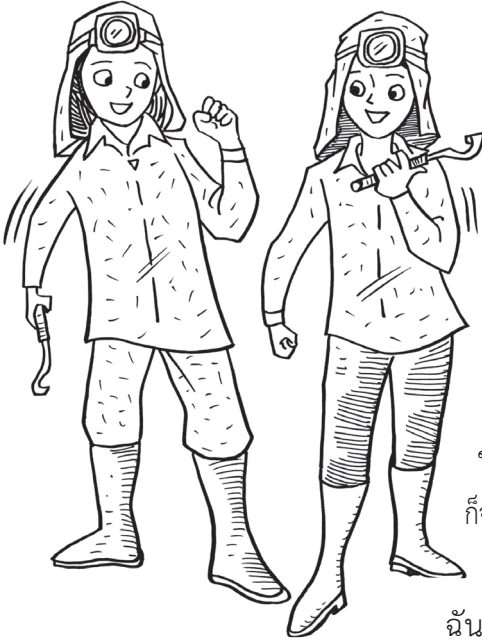
จอกาปีได้ฝึกกิจ
น้ำใจก็๖๖ก็จะม่วน
๖๖คนช่วยไว้๖๖เพื่อต้น
ก็ทาง๖๖ได้ลดร้อน
จอกาปีจึงได้
๖๖ก็จะม่วน ร้องเล่น
๖๖เล่นทุก เพราะจอกาปี
รักใน๖๖สิ่ง๖๖พล
๖๖ละการ๖๖
จอกาปีทำ
ให้๖๖ก็จะม่วนมี

๖๖เล่นกันได้ จอกาปีมีความสนุกที่ได้ฝึกฝน๖๖ก็จะม่วน
๖๖ละ๖๖ก็จะม่วนก็รู้สึกรื่นเริงมีความสุข

ตกเย็นตกกาลร้องเล่น๖๖เล่นสนุกได้จนลืมนอน
จึงพากันไปดูพระอาทิตย์ตกดิน ที่ท้ายหมู่บ้าน
จอกาปี๖๖ละ๖๖ก็จะม่วนได้สนุกสนานด้วยหัวใจว่า
“เราจะเล่น ๖๖เพื่อนรัก ๖๖เพื่อนเล่น ๖๖ละ ๖๖เพื่อนตาย
ตลอดไป ๖๖”

ธิดาป่ายาง

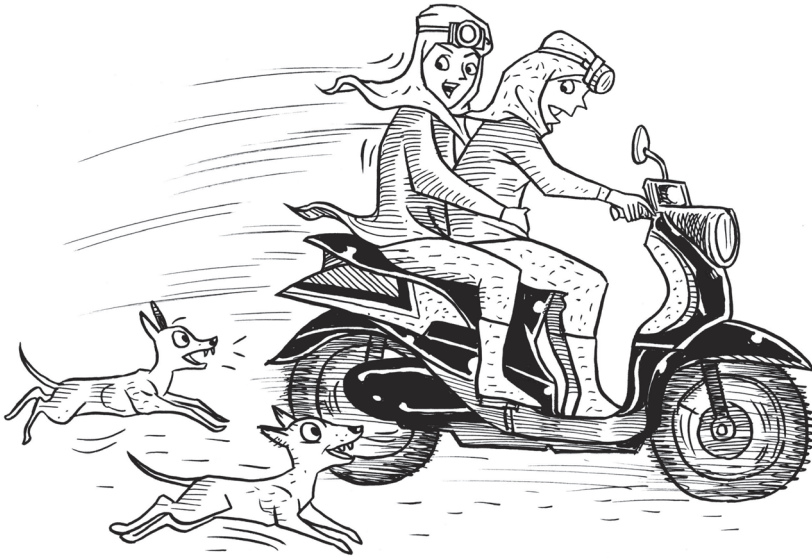

ตื่นๆๆๆๆๆๆๆๆๆ
ฉันต้องส่งเสียงพร้อมกับเขย่า
ตัวน้องสาวข้าเขาแบบนี้แทบ
ทุกวัน

การที่ฉันต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่
เพื่อมาเก็บยาง มันน่าเบื่อมาก
แต่ก็ต้องอดทนทำ ฉันทำมา
ตั้งแต่อยู่ชั้น ป.๖ มันเป็นส่วนหนึ่ง
ของชีวิตฉันเสียแล้ว หลังจากมือเย็น
ก็จัดการกับภาระงาน การบ้านบางวิชา
ที่ยังเหลืออยู่ ซึ่งโดยมากแล้ว
ฉันจะใช้เวลาว่างตอนกลางวัน

ทำมากกว่า ฉันจะนอนหัวค่ำหรือนอน
ดึกอย่างไรก็ต้องตื่นตีสี่ รีดผ้าไว้ใส่ไปโรงเรียน เพราะเรามีกันคนละ
ชุดเท่านั้น ชักทุกวัน รีดทุกวัน จนกระโปรงฉันสีซีดหมดแล้ว ...ขอ
ใส่อีกสักปีนะจะเป็นไรไป แต่ของน้องสาวฉันสียังสดสวยเพราะ
เธอเพิ่งขึ้น ม.๔ ปีนี้ ได้เสื้อผ้าใหม่ทั้งชุด ฉันรีดผ้าเสร็จไปปลุกน้อง
อีกครั้ง ให้น้องรีดผ้าบ้าง กว้าน้องจะรีดผ้าเสร็จฉันแอบไปงีบได้อีก หลังจาก
นั้นเราก็เปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดใส่นอนเป็นชุดเก่ง เท่ที่สุด มีไฟคาดศีรษะ
สวม “เกือกบोक” พร้อมอุปกรณ์เก็บยางคือ ถังสำหรับใส่น้ำยางและ
ไม้กวาดน้ำยาง

อากาศยามนี้เย็นสบายน่าจะขดตัวอยู่ในผ้าห่ม แต่ฉันขี่มอเตอร์ไซด์คู่ชีพ มีน้องสาวนั่งซ้อนท้ายมุ่งตรงไปยังสวนยางไกลจากบ้านราว ๕ กิโลเมตร สองข้างทางมืดมิด บนฟ้ามีดวงดาวระยิบระยับเป็นเพื่อนเราทุกคืนเสมอใจขึ้นขึ้นเมื่อขับรถผ่านสวนยาง เพราะได้เห็นแสงไฟแวบวับของเพื่อนร่วมอาชีพ เขาทำงานก่อนเราอีก

ข่าว...สาวสวนยางถูกข่มขืนแล้วฆ่าทิ้งหมกป่าหลอนฉันอยู่พอสมควร สู้นะ อย่างกลัว ฉันบอกตัวเอง ชีวิตไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบหยุดเก็บยางเมื่อไรก็ไม่มีเงินใช้ ฝนก็ตกเกือบทั้งปีเหมือนกับจะแกล้งเราสองคนพี่น้อง

หลายครั้งที่โดนสุนัขเห่า วิ่งไล่กัดเรา แต่ก็เอาตัวรอดได้ทุกครั้งด้วยการคุมสติและควบคุมรถไว้ให้ได้ ไม่ตกใจจนรถเสียหลักล้ม หากล้มนั้นหมายถึงทั้งฉันและน้องเจ็บตัว ขาดเงิน และขาดเรียน

คาถาชินบัญชร บทสวดแม่เมตตาให้ทุกสรรพสิ่งที่โรงเรียนสอน
ฉันตั้งแต่อยู่ ม.๑ ออกมาจากใจฉัน โปรยปรายรายรอบตลอดเส้นทาง
ให้ฉันกับน้องปลอดภัย

จากถนนลาดยาง เราต้องขับรถเข้าซอย เป็นถนนลูกรังขรุขระ
และขับเข้าสวนยางอีก บางครั้งไถลไปเกือบชนต้นยางเพราะทางลื่น
น้องสาวฉันก็เก่งเหลือเกิน เกาะฉันแน่นทุกครั้งเมื่อเจอทางคับขัน

เมื่อถึงสวนยาง เราถึงมือเก็บน้ำยาง โดยเริ่มคนละแถวไปพร้อมๆ กัน
“เกือกบอ” ช่วยเราได้มาก เพราะเดินแล้วมันมี
เสียง “สวบๆ” ทำให้พวกสัตว์เลื้อยคลานทั้งที่มีพิษ
และไม่มีพิษได้หลบหลีกไป เราจะได้ไม่ต้องไปเหยียบ
มันเข้าให้เป็นเรื่อง

“ว้าย!” เสียงน้องสาวฉันตกใจอะไรสักอย่าง

ฉันหยุดกวาดน้ำยาง เงยหูฟัง ว่าเกิดอะไรขึ้น
และมองไปที่น้องสาวเห็นยังก้มๆ เงยๆ เก็บน้ำยางต่อ
เป็นปกติ ก็รู้ว่าแกคงเจอพวกตัวหนอน หอยทาก หรือ
กิ้งกือ ติดอยู่ที่จอกยางเป็นแน่ ก่อนหน้านั้นน้องตกใจ
ทำจอกยางตก น้ำยางหกหมดก็มี ฉันเองก็ขยะแขยง
หอยทากที่สุด แต่ต้องทำใจกล้าที่จะเจอมัน

“เอ๋ก อี้ เอ๋ก เอ๋ก...” เสียงไก่อันกระชั้นเข้ามา

เริ่มสว่างแล้ว มองออกไปเห็นหลังคาบ้านน้ำสาวใกล้ๆ กับสวนยาง
มีบ่อปลาขนาดย่อม มีปลามากมายหลายชนิด คิดถึงวันหยุด เรามา
ตกปลากัน น้ำสาวบอกว่าไม่ต้องไปซื้อกับข้าวที่ไหน พี่ฉันรีบบ่อปลา
ก็เก็บไปแคงได้เลย ไม่มีวันหมด

หกโมงกว่าๆ เราเก็บยางเสร็จ นำนํ้ายางไปขาย ได้เงินมาเท่าไรก็ตาม ก็เอาไปให้ตาเจ้าของสวนยางพร้อมกับใบเสร็จรับเงินกำกับตาเจ้าของสวนให้ค่าตอบแทนเรา ๑๐๐ บาทเหมือนทุกวัน ไม่ว่าราคายางจะเป็นอย่างไร ฉันแบ่งให้น้องสาว ๕๐ บาททุกครั้ง เรายกมือไหว้ขอบคุณตาแล้วรีบกลับบ้าน อาบน้ำ แต่งตัว เพื่อไปโรงเรียน ทำหน้าที่ของนักเรียนต่อไป

เงิน ๕๐ บาทแต่ละวันมีค่ามาก เป็นค่าใช้จ่ายประจำวันของฉัน ทั้งเรื่องส่วนตัวและเรื่องการเรียนรู้ ฉันภาคภูมิใจที่ฉันทำได้

ชีวิตไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ ใครนะกล่าวไว้

นางสาวกานต์ธิดา สุวรรณ
โรงเรียนสามัคคีศึกษา
อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง

ใจอึมสุข

ท่ามกลางความวุ่นวายของตลาดสดอึมสุขในยามเย็น มาวิน ชายหนุ่มรูปร่างกำยำกำลังเดินปรี่เข้าไปยังแผงขนม “แม่อุไร” ด้วยสีหน้า ท่าทางยิ้มแย้ม

“เอาอะไรบ้างจ๊ะ” นางอุไรร้องถามทันทีที่เห็นมาวินหยุดยืน ตรงหน้าร้าน และจ้องไปยังถาดขนมต่างๆ อย่างลังเลใจ ก่อนจะเอ่ยว่า

“เอาเหมือนเมื่อก่อนนี้ได้ครับ”

“ข้าวเหนียวสังขยา เปียกปูน และขนมชั้น อย่างละ ๖ ห่อ ไซ้ไหมจ๊ะ”

“ใช่ครับ” มาวินยิ้มตอบ

“นี่คงซื้อไปเลี้ยงพวกเด็กๆ ที่ซ้อมฟุตบอลอีกไซ้ไหมเนี่ย”

มาวินพยักหน้าตอบ พร้อมยื่นเงินให้และรับถุงขนมจากนางอุไร

“ผมไปก่อนนะครับ” มาวินค้อมตัวอย่างสุภาพ ก่อนจะเดินผละ
ออกไปจากร้านอย่างเร่งรีบ

ในขณะที่นางอุไรกำลังสาละวนอยู่กับการจัดถาดขนม ชาย
วัยกลางคนรูปร่างท้วมก็มายืนอยู่ที่หน้าร้านโดยที่นางไม่ทันสังเกต

“ขายดีไหมจ๊ะ”

“อ้าว...ก้านัน” นางอุไรเงยหน้าขึ้นพูด “ก็ขายดีทุกวันแหละจ๊ะ”

“แล้วธุระที่ฉันให้จัดการไปถึงไหนแล้ว”

นางอุไรถอนใจตอบไปว่า

“ยายอิมแกไม่ยอมขายที่
ให้หรรอกก้านัน แกว่าถ้า
ไม่ได้ราคาตามที่แกต้องการ
ต่อให้ใครมาขอร้อง แกก็
ไม่ขาย”

“แต่ราคาที่
แกว่ามันแพงกว่าราคา
ของทางราชการตั้งเท่าหนึ่งเชียวนะ” ก้านันพูด
ด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ฉันก็สนใจนะ ยายอิมแกเป็นคนยังงี้ ใครๆ ก็รู้”

“อิม...งั้นฉันค่อยหาวิธีอื่นก็แล้วกันนะ” ก้านันพูดด้วยน้ำเสียง
เป็นกังวล ก่อนจะเดินจากไปอย่างไร้ความหวัง

“มาเลยเด็กๆ พักกินขนมเจ้าอร่อยก่อน แล้วค่อยไปซ่อมกันต่อ”

มาวินพูดพลางวางถุงขนมลงบนโต๊ะ เด็กทยอยเดินมากินขนม

“พี่วินนี่ใจดีจัง นอกจากฝึกซ่อมให้พวกเราฟรีๆ แล้ว ยังเลี้ยงขนม

พวกเราอีก” ก้อง กับตันทีมฟุตบอลประจำตำบลหันไปพูดกับเพื่อนๆ

แสงแดดในยามเที่ยงวันร้อนจนทำให้ยายอิม เจ้าของตลาดอิมใจ
ต้องกางร่มเดินไปยังธนาคาร ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากลานจอดรถ แต่ขณะที่
ยายอิมกำลังจะเปิดประตูเพื่อเข้าธนาคาร ทันใดนั้น ก็มีชายสวมหมวก
นิรภัยตรงเข้ากระแทก ทำให้ยายอิมล้มลง ก่อนจะคว้าเอากระเป๋าถือ
ของยายอิม แล้วรีบวิ่งไปเพื่อจะขับรถหนี

“ช่วยด้วย ช่วยฉันด้วย” ยายอิมร้องตะโกนสุดเสียง ขณะนั่นเอง

มาวินซึ่งขับรถผ่านมาพอดีและ

เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดมาแต่ไกล

ก็ตรงเข้าถีบคนร้าย

จนตรกจักรยานยนต์

แล้วต่อสู้แย่งเอา

กระเป๋ามาคืนให้

กับยายอิมได้จน

สำเร็จ ส่วนคนร้าย

ถูกพนักงานรักษาความปลอดภัยของธนาคารจับตัวเอาไว้ได้

“เป็นยังไงบ้างพ่อบ๊น” ยายอิมร้องถามอย่างห่วงใย

“นี่ครับกระเป๋าของยาย ผมไม่เป็นอะไรหรอกครับ” มาวินตอบ
พร้อมยื่นกระเป๋าคืนให้ ยายอิมถอนใจอย่างคลายกังวล แล้วจึงชวนมาวิน
พูดคุยอย่างไม่เคยรู้สึกเอ็นดูเด็กคนไหนเช่นนี้มาก่อน

หลังจากที่ได้พูดคุยกันจนรู้ว่ามาวินเป็นบุคคลหนึ่งที่ทุ่มเททำงาน
โดยไม่หวังผลตอบแทน ยายอิมจึงค่อยๆ นึกขึ้นได้ว่า ตลอดชีวิตที่ผ่านมา
นางไม่เคยได้ทำอะไรเช่นนี้เลยแม้แต่บ่อย การได้รับความช่วยเหลือจาก

ความกล้าหาญของมาวิน ตลอดจนการได้รับรู้ถึงเรื่องราวชีวิตอันน่าชื่นชม
ของเขา ทำให้ยายอ้อมคิดได้ว่าตนเองจะต้องสละประโยชน์ส่วนตน
เพื่อส่วนรวมให้ได้ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

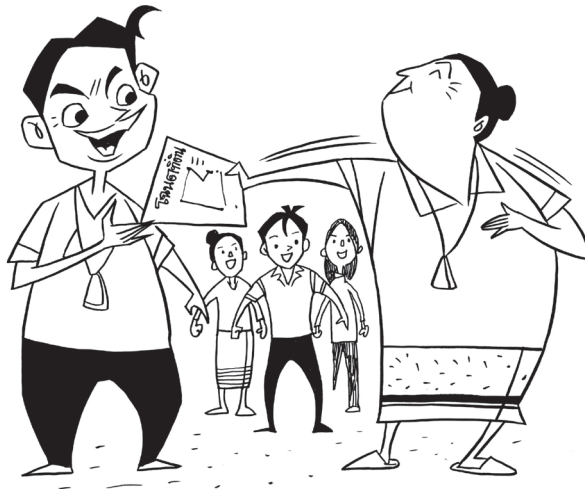
เย็นวันรุ่งขึ้น รถยนต์คันงามของยายอ้อมเคลื่อนมาจอดตรงหน้า
บ้านของกำนัน ยายอ้อมเดินลงจากรถแล้วเดินชมสวนหน้าบ้านอย่าง
เพลิดเพลิน

“มีธุระอะไรเร่งด่วนหรือครับคุณยายถึงได้มาหาผมที่นี่” กำนัน
รีบเดินตรงเข้าไปถามอย่างประหลาดใจ

“ไม่มีอะไรหรอกกำนัน ฉันก็แค่อยากทำประโยชน์เพื่อสังคมบ้าง
ก็เท่านั้นเอง”

“คุณยายยอมขายที่ดินให้สร้างศูนย์กีฬาแล้วหรือครับ”

ยายอ้อมยิ้มอย่างสุขใจ ก่อนจะตอบไปว่า “ฉันเคยบอกกำนัน
ไปแล้วว่าไม่ขาย แล้วนี่จะยังกะยืนยันจะขอให้ฉันขายอีกหรือกำนัน”

ก้านันทำหน้าที่นางนกับคำตอบของยายอ้อม ยายอ้อมเห็นสีหน้าของ
ก้านันที่แสดงความผิดหวังอีกครั้ง จึงกลั้นหัวเราะไว้ไม่ได้

“ฮ่า ฮ่า...” ก่อนจะพูดขึ้นว่า “ฉันไม่ขาย แต่ฉันบริจาคได้ใช่ไหมจ๊ะ”
คำพูดนั้นทำให้ก้านันเปลี่ยนสีหน้าไปในทันที

“จริงหรือครับ” ยายอ้อมยิ้มพรางพยับหน้า “ผมขอขอบคุณแทน
เด็กๆ ทุกคนด้วยนะครับ น้ำใจคุณยายช่างประเสริฐจริงๆ”

“ฉันก็ต้องขอบคุณก้านันด้วยนะ ที่สนับสนุนให้คนดีๆ อย่าง
มาวินได้ทำงานเพื่อส่วนรวม” ยายอ้อมพูดชื่นชมจากใจจริง

หลายเดือนต่อมา ศูนย์กีฬาประจำตำบลก็สร้างเสร็จและเปิดใช้
อย่างเป็นทางการ โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดมาเป็นประธานในพิธีเปิด
มาวิน ซึ่งขณะนั้นทำหน้าที่ครูฝึกประจำศูนย์กีฬา พายายอ้อม ก้านัน และ
นางอุไร เข้าเยี่ยมชมส่วนต่างๆ ของศูนย์กีฬาอย่างปลาบปลื้มใจ รอยยิ้ม
แห่งความสุขผุดขึ้นบนใบหน้าของยายอ้อมอย่างไม่รู้ตัว บัดนี้นางได้รับรู้
อย่างถ่องแท้แล้วว่า ความสุขจากการเป็นผู้ให้ นั้น มีค่ามากกว่าการเป็น
ผู้รับอย่างมหาศาล

นายมานัสย์สร อุดมธรรมปัญญา
โรงเรียนจุฬารัตน์ราชวิทยาลัย นครศรีธรรมราช
อำเภอพระพรหม จังหวัดนครศรีธรรมราช

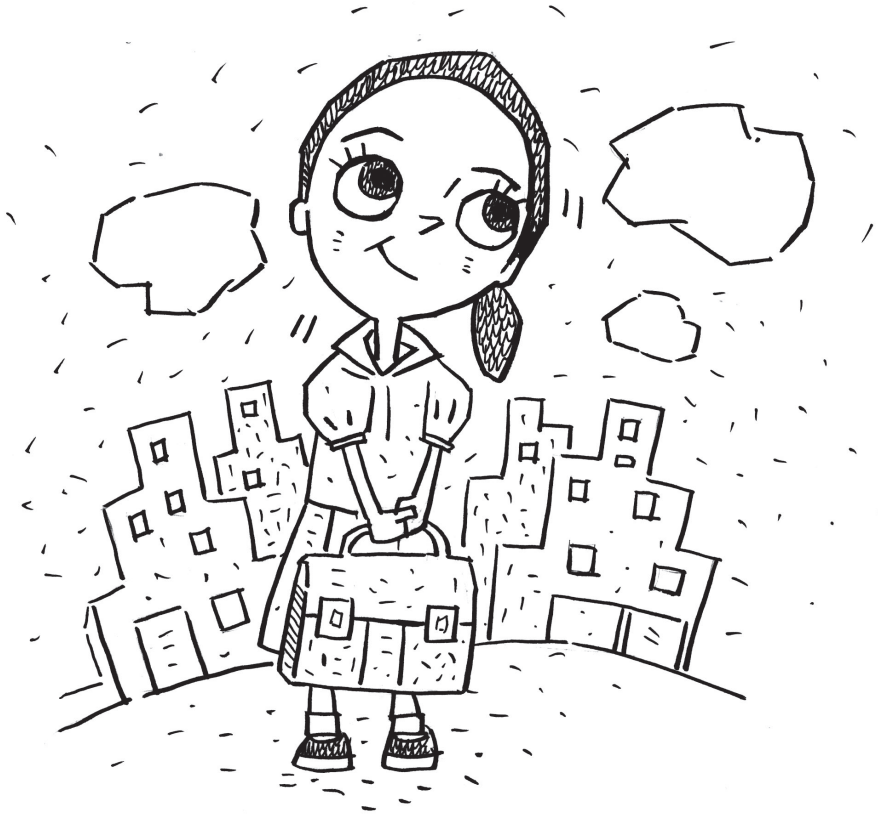
วัยรุ่นออนไลน์

นางสาวเนตรนภา อีสระอาด
โรงเรียนสุเหร่าสมอเข
อำเภอเมืองฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา

ไกล่กว่าที่คิด

...นิศารู้สึกไม่เข้าใจ

เธอเชื่อมาตลอดว่าทุกๆ อย่างที่ต้องการรู้ สามารถหาคำตอบได้
จากตำราที่เรียน ถ้าหาไม่ได้ในเล่มนี้ก็ต้องมีเล่มอื่นที่สามารถให้คำตอบกับ
เธอได้ หรือหากจนมุมก็ยังมีอินเทอร์เน็ตที่แสนทันสมัยที่จะมีคำตอบ
แต่ตลอดหลายวันที่ผ่านมา เธอไม่สามารถหาคำตอบให้แก่ตัวเองได้

“เราจะหาความสุขได้จากไหนกันเมื่อมันเป็นเพียงนามธรรมที่จับต้องไม่ได้”

เพื่อนคนอื่นบอกว่าเราสามารถหาความสุขได้จากการใช้เงินซื้อสิ่งที่ต้องการ แต่อาจารย์ที่สอนเธอบอกว่าความสุขของท่านคือการได้พักผ่อนในวันหยุดสุดสัปดาห์หรือคือการทำสิ่งที่ตนเองกระทำแล้วสบายใจ หากเช่นนั้นแล้ว ทำไมเพื่อนๆ รวมถึงเธอ ต้องอดทนทำสิ่งไม่ชอบด้วยเล่า?

แล้วเราต้องอดทนอีกนานเท่าไรจึงจะเจอ “ความสุข”

“เฮ้! หลังเลิกเรียนไปเที่ยวกับเราไหมนิกา มีร้านขนมหวานเปิดใหม่แถวนี้เอง” เพื่อนร่วมห้องคนหนึ่งโบกมือทักทายพร้อมกับยื่นใบปลิวลดราคาทดลองเปิดร้านใหม่ให้แก่นิกา เด็กสาวอ่านใบปลิวก่อนจะปฏิเสธความหวังดีของเพื่อนอย่างสุภาพ

“โทษที...ไว้วันหลังนะ วันนี้ติดเรียนถึงค่า”

“โธ่! ถ้างั้นวันหลังก็ได้ นี้ยัยป่านก็ต้องไปเรียนพิเศษเหมือนเธอเลยนิกา” เพื่อนร่วมห้องพูดด้วยสีหน้าที่เบื่อหน่าย แล้วเก็บใบปลิวลงในกระเป๋า ก่อนจะบอกว่า “ครั้งหน้าห้ามปฏิเสธนะนิกา”

ฉันไม่ได้ตอบแต่อย่างใด ได้แต่โบกมือเป็นสัญญาณการลาก่อนจะวิ่งไปที่รถเก๋งสีขาวของพ่อซึ่งมาจอดรออยู่ที่หน้าโรงเรียนแล้ว

นิกาก้าวขึ้นไปนั่งในรถของพ่อด้วยสีหน้าเรียบเฉย พ่อถามเกี่ยวกับเรื่องในโรงเรียนเล็กน้อย และพูดว่า

“วันนี้พ่อติดธุระถึงค่า หนูกลับบ้านเองได้ใช่ไหม?”

“หนูโตแล้วนะคะพ่อ หนูกลับบ้านเองได้ พ่อไม่ต้องห่วงนะคะ”

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว การจราจรติดขัดทำให้การเดินทางนั้น

ล่าช้ากว่าที่คิดไว้มาก โชคดีที่เข้ามาเรียนพิเศษทันเวลา นิสาทียบหนังสือเรียนออกมาจากกระเป๋า ก่อนจะพบว่าในนั้นไม่มีกล่องดินสอ เธอเอ่ยปากขอยืมปากกาจากเพื่อนร่วมห้องเรียนพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นคนทางซ้ายและคนทางขวา หวังจะมีคนใจดีให้ยืมปากกาสักด้าม แต่กลับต้องพบแต่

ความผิดหวัง ทุกคนเหมือนไม่ได้ยิน ก้มหน้าก้มตาจดสิ่งที่อาจารย์สอนอย่างเดียว ไม่มีใครฟังเสียงของนิสาเลย แม้แต่น้อย ตลอดการเรียน เธอได้แต่มองสิ่งที่อาจารย์สอน ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะไม่มีปากกา

หรือว่า...การตั้งใจเรียนจะเป็นความสุขของพวกเขาทั้งนั้น นิสาได้แต่คิดในใจ แต่ก็ไม่ได้ถามใครตลอดจนจบการเรียน พลันนึกขึ้นได้ว่า...แย่แล้ว! ลืมไปสนิทเลยว่าวันนี้ต้องกลับบ้านเอง จึงรีบเก็บของแล้วมุ่งตรงไปยังป้ายรถประจำทาง

นิสาได้แต่ยืนคอตกอยู่ตรงป้ายรถประจำทาง ใครจะไปคิดว่าการที่ไม่ได้ขึ้นรถขนส่งสาธารณะเพียงแค่ปีสองปี จะมีความเปลี่ยนแปลงได้ขนาดนี้ ตัวเลขรหัสรถประจำทางและเส้นทางการเดินรถที่เปลี่ยนไป จำนวนซื้อสถานีหยุดรถที่มีเยอะขึ้นจนน่าตกใจ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเธอจะกลายเป็นพวกไม่ประสีประสาเรื่องนี้เสียแล้ว

ด้วยความเคียด
กับการที่มีพ่อคอยขับรถ
รับส่งตลอดเวลา จึงไม่ทัน
สังเกตถึงเปลี่ยนแปลง
ของสิ่งรอบตัว เพียงเพราะ
สิ่งเหล่านั้นไม่เกี่ยวข้องกับเรา

ระหว่างกำลังหาวิธีการเดินทางจากอินเทอร์เน็ต พลันสายตาที่
เหลือบไปมองคนรอบตัว

ทุกคนเป็นอะไรกันนะ ทำไมถึงต้องก้มมองโทรศัพท์ตลอดเวลา
คนนั้นก็เช่นกัน ทำไมต้องใส่หูฟังเอาไว้ตลอดเวลา อีกนานาสารพัด ทุกๆ คน
มองแต่สิ่งที่ตนเองสนใจ แต่สิ่งที่เหมือนกันคือพวกเขาก็มองหน้าก้มตาจดจ่อ
กับบางสิ่ง

ในขณะที่ทุกคนกำลังก้มหน้าสนใจแต่เรื่องของตนเอง เธอมอง
ไกลออกไปยังท้องฟ้า สิ่งที่ปรากฏในสายตาช่างอัศจรรย์ใจ ทั้งที่เป็นท้องฟ้า
ที่เห็นอยู่ทุกวัน ไม่ว่าจะเป็ภาพถ่ายหรือภาพวาด แต่น่าแปลกที่มันกลับ
สะท้อนความสวยงามออกมาท่ามกลางแสงสีเสียงของเมือง

...ท้องฟ้าสวยงามขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

นึกาจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่เงยหน้ามองท้องฟ้านั้นคือ
เมื่อไหร่ แต่เชื่อเถอะว่าไม่ได้มีแค่เธอคนเดียวที่จำไม่ได้

ประสาทสัมผัสของทุกคนกำลังถูกปิดกั้น ตากำลังก้มหน้ามอง
สิ่งที่ตนต้องทำ ไม่ว่าจะเป็ตารางงานประจำวันหรือเอกสารที่ต้องแก้ไข
หรือเครื่องมือสื่อสารอันทันสมัยในมือที่มนุษย์สามารถนำทุกสิ่งทุกอย่าง
มารวมไว้ในเครื่องได้อย่างน่าทึ่ง หูที่แทนที่จะฟังคำขอจากเพื่อนมนุษย์
กำลังเสียบหูฟังตัดขาดความจริงออกจากตัว

ความสุขนั้นอยู่ใกล้กันเพียงแค่อ้อมแต่เรากับไกลกันจนไม่สามารถ
จับต้องได้ แล้วเราจะก้าวไปหาความสุขเหล่านั้นได้ด้วยวิธีใด

เมื่อมองรถที่วนว่ายอยู่ด้านหน้า เธอคิดว่าบางทีความสุขของเราอาจจะอยู่ใกล้ตัวกว่าที่คิด ไม่จำเป็นจะต้องดิ้นรนไปตามกระแสสังคม ลองหยุดดูสักนิด...และมองรอบตัว

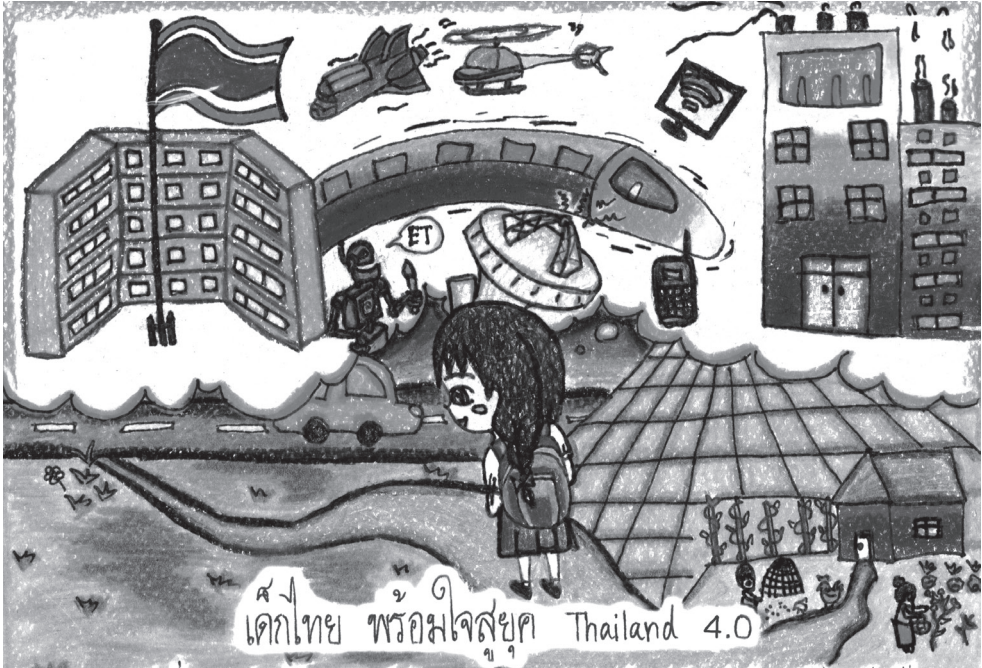
บางทีนะ ความสุขอาจจะเป็นเรื่องเล็กๆ ที่เกิดขึ้นเป็นประจำก็ได้

นิศานั่งคิดพลางมองออกไปยังบานหน้าต่างรถประจำทาง อย่างน้อยวันนี้ฉันก็ได้เรียนรู้การขึ้นรถประจำทางด้วยตนเอง และรู้ได้ว่า ถ้าพ่อมารับ ฉันจะมีความสุขอยู่บนรถของพ่อ

นางสาวแพรไหม งามล้วน
โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี
อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

ฉันชื่อ ด.ญ.พิมพ์ อาศัยอยู่กับครอบครัวคุณยาย ครอบครัวของฉันอยู่อย่างพอเพียง มีอาชีพ
รับจ้างทั่วไป ปลุกผักไว้รับประทานเอง เหลือจากรับประทานนำไปขายที่ตลาดนัดหน้าโรงเรียน
ฉันเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ณ โรงเรียนบ้านทับใต้ ซึ่งเป็นโรงเรียนขยายโอกาสแห่งหนึ่ง
ในอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

วันนี้คุณครูบอกให้นักเรียนเตรียมตัวให้พร้อมก่อนที่จะเข้าสู่ยุค Thailand 4.0
ฉันและเพื่อนรู้สึกแปลกใจและให้ความสนใจเป็นอย่างมาก คุณครูบอกว่าการศึกษานั้น
เป็นการ “เตรียมมนุษย์ให้เป็นมนุษย์” คือนอกจากให้ความรู้แล้ว ยังปลูกฝังให้นักเรียน
รักเรียน มีคุณธรรม อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข เน้นทักษะการคิดวิเคราะห์

Thailand 4.0 เป็นการพัฒนาประเทศให้มีความทันสมัย
ประชาชนจะมีรายได้มากขึ้น ก้าวทันกับต่างประเทศที่มีรายได้
ปานกลาง คิดค้นนวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อเป็นฐานในการพัฒนา
ประเทศ และสามารถดึงดูดค่าขายกับนานาประเทศได้ ฉะนั้น
จึงต้องเร่งพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้แตกฉาน เพราะเป็น
หัวใจสำคัญของการสื่อสารกับต่างชาติ

จินตนาการไทยทุกคนจะร่วมมือกันสู่ยุค Thailand 4.0 ได้เป็นอย่างดี จะต้องดำเนินชีวิตตาม “ศาสตร์ของพระราชา” ด้วยปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง รัชกาลที่ ๙ เพื่อความมั่นคงของประเทศชาติ ประชาชนจะมีรายได้มั่นคง และอยู่ได้อย่างยั่งยืน ไม่เจริญอย่างลัดโค้ง สัมผัสวิถีทัศน์ใหม่ของรัฐบาลที่ว่า “มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน”

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๑

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	ประธานกรรมการ
รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (ที่กำกับดูแลสำนักอำนวยการ สป.)	รองประธานกรรมการ
เลขาธิการนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงกลาโหม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงมหาดไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงแรงงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงคมนาคม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพลังงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงพาณิชย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงยุติธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการคลัง หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ หรือผู้แทน	กรรมการ
ปลัดกรุงเทพมหานคร หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน	กรรมการ
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือผู้แทน	
ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	กรรมการ
กระทรวงอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	
อธิบดีกรมกิจการเด็กและเยาวชน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิบดีกรมการขนส่งทางบก หรือผู้แทน	กรรมการ

อธิการบดีสถาบันการศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	กรรมการ
อธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการไฟฟ้านครหลวง หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการรถไฟแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้ว่าการการประปานครหลวง หรือผู้แทน	กรรมการ
กรรมการผู้จัดการใหญ่ กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการธนาคารออมสิน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานสภาสตรีแห่งชาติ ในพระบรมราชินูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ประธานคณะกรรมการอำนวยการมูลนิธิร่วมจิตต์น้อมเกล้าฯ เพื่อเยาวชน ในพระบรมราชินูปถัมภ์ หรือผู้แทน	กรรมการ
นายกสมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้กำกับกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและสตรี หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการองค์การค้าของ สกสศ. หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจกรรมนักเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการลูกเสือ ยุวกาชาด และกิจการนักเรียน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานบุคคล สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มช่วยอำนวยการและประสานราชการ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มบริหารงานคลังและสินทรัพย์ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
หัวหน้ากลุ่มสารนิเทศ สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวสุภากรรัตน์ หัสเดช กลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวอัญญธร อ่อนดีกุล กลุ่มบริหารงานกลาง สำนักอำนวยการ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการจัดทำและดำเนินการ
เพื่อให้มีการเผยแพร่และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๖๑
คณะกรรมการอำนวยการ

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
ผู้อำนวยการองค์การค้ำของ สกสค.	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	
ที่กำกับดูแลงานของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	
ที่ปรึกษาด้านพัฒนากระบวนการเรียนรู้	รองประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	รองประธานกรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักการคลังและสินทรัพย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักพัฒนากิจกรรมนักเรียน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานการศึกษาระดับมัธยมศึกษา หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือผู้แทน	กรรมการ
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ	กรรมการและเลขานุการ
สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (นางยุวดี อยู่สบาย)	
หัวหน้าส่วนส่งเสริมและพัฒนาวิชาการ องค์การค้ำของ สกสค.	กรรมการและเลขานุการ
(นางอุไรรัตน์ โพธิ์สิริกุลวงศ์)	
นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
(นางสาวศิริพร พรหมพัฒนกุล)	

คณะกรรมการจัดทำต้นฉบับ

นางยุวดี อยู่สบาย	ประธาน
พันจ่าเอกแดงรัตน์ชัย คงสม	รองประธาน
นางสาวนภรณ์ ชิงบุตดา	กรรมการ
นางสาวขวัญฟ้า นิยมโนธรรม	กรรมการ
นางสาวเพ็ชรา ว่องเกรียงไกร	กรรมการ
นายฉัตรชัย เทียนสิน	กรรมการ
นายศตวรรษ ประจักษ์	กรรมการ
นางสาวราตรี ธรรมโชติ	กรรมการ
นางสาวประนอม เพ็งพันธ์	กรรมการ
นางสาวกาญจน์กฤษดี ทานเจือ	กรรมการ
นางสาวศิริพร พรหมพัฒนกุล	กรรมการและเลขานุการ
นางอุไรรัตน์ โพธิ์สิริกุลวงศ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาววรารักษ์ ศรีแสงฉาย	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจำหน่าย

ผู้อำนวยการองค์การค้าของ สกสค.	ประธาน
รองผู้อำนวยการองค์การค้าของ สกสค.	รองประธาน
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการตลาดและการขาย	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์	กรรมการ
ผู้อำนวยการสำนักบริหารการเงินและบัญชี	กรรมการ
ผู้แทนศูนย์สารนิเทศการศึกษาระดับพื้นฐาน	กรรมการ
สำนักอำนวยการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับพื้นฐาน	
หัวหน้าส่วนประชาสัมพันธ์	กรรมการ
หัวหน้าส่วนวางแผนการผลิต สำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายอำนวยการสำนัก สำนักบริหารการตลาดและการขาย	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายค้าส่ง	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายค้าปลีก	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายโลจิสติกส์	กรรมการ
หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมการตลาดและพัฒนาธุรกิจ	กรรมการและเลขานุการ
หัวหน้าส่วนแผนการตลาดและพัฒนาผลิตภัณฑ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการพิจารณาคัดเลือกผลงานและบรรณาธิการกิจ

เพื่อตีพิมพ์ในหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาระดับพื้นฐาน	ที่ปรึกษา
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาระดับพื้นฐาน หรือ	ที่ปรึกษา
ผู้ช่วยเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาระดับพื้นฐาน	
ที่กำกับดูแลงานของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	
ที่ปรึกษาด้านพัฒนากระบวนการเรียนรู้	ที่ปรึกษา
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	ที่ปรึกษา
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาและส่งเสริมวิทยบริการ	ประธานกรรมการ
นางสาวพรรณงาม แยมบุญเรือง	รองประธานกรรมการ
นางวัฒนา บุญเสนอ	กรรมการ
นางสาวนภรัตน์ ชิงบุตดา	กรรมการ
นายพรชัย แสนยะมูล	กรรมการ
นางสาวชินกมล ศรีสมโภชน์	กรรมการ
นางสาวศิริพร พรรณพัฒนกุล	กรรมการและเลขานุการ
นางสาวประนอม เพ็ญพันธ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

บรรณาธิการที่ปรึกษา

นางสุกัญญา งามบรรจง
นางสาวนิจสุดา อภินันทาภรณ์

ที่ปรึกษาด้านพัฒนากระบวนการเรียนรู้
รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

บรรณาธิการ

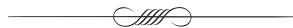
นางยุวดี อยู่สบาย
นางสาวศิริพร พรหมพัฒนกุล
นางอุไรรัตน์ โพธิ์สิริกุลวงศ์

ภาพประกอบ

นายสมบัติ คิ้วฮก
นักเรียนเจ้าของผลงาน

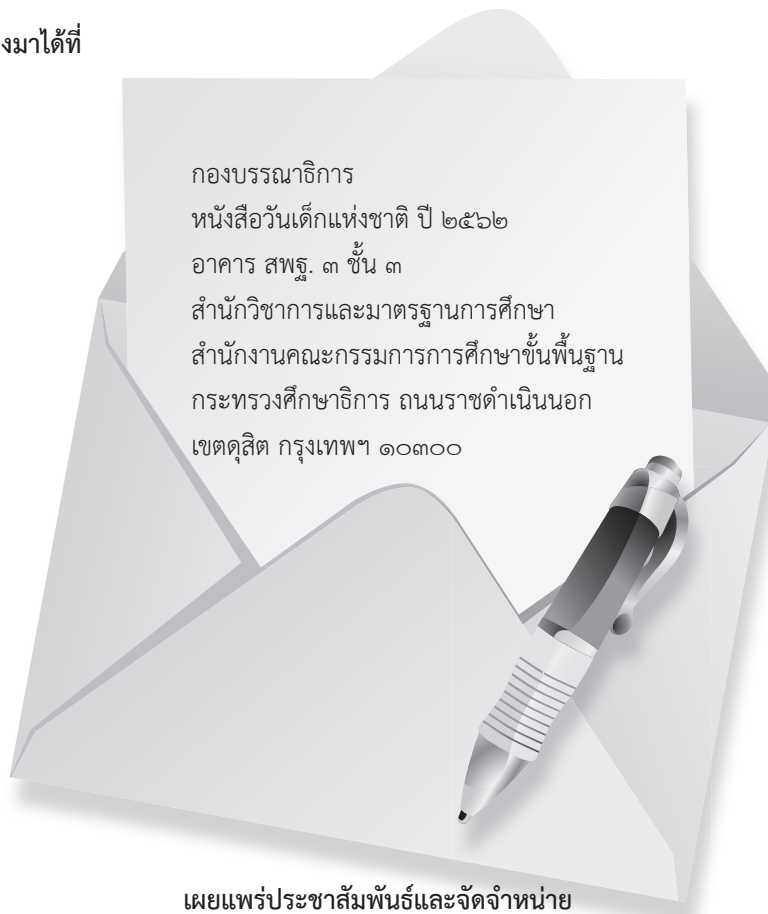
ออกแบบปกและจัดรูปเล่ม

ส่วนศิลป์และการออกแบบ
ฝ่ายวิชาการ ๑ สำนักบริหารการผลิตและการพิมพ์ องค์การค้ำของ สกสค.

ขอเชิญชวนเด็กๆ
เขียนเรื่องส่งมาลงหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๒

ส่งมาได้ทั้งที่

เผยแพร่ประชาสัมพันธ์และจัดจำหน่าย

ส่วนลูกค้าสัมพันธ์ องค์การค้ำของ สกสค.

๒๒๔๙ ถนนลาดพร้าว แขวงสะพานสอง

เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ ๑๐๓๑๐

โทรศัพท์ : ๐ ๒๕๑๔ ๔๐๐๗ , ๐ ๒๕๑๔ ๔๐๑๐

www.suksapanpanit.com

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว นายพินิจศักดิ์ สุวรรณรังค์ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๖๑

ขอขอบคุณผู้ให้การสนับสนุนการจัดทำหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๖๑

ห้างหุ้นส่วนจำกัด
วรรณชาติเพรส

UDOMSUKSA
www.udprint.co.th

**LOXLEY
WIRELESS**

PHYSICS CENTER
make me sure and wise, make me bright in brain

บริษัท เนชั่นไวต์ จำกัด
บริษัท ไฮเฮ็ดพับลิชชิง จำกัด
ห้างหุ้นส่วนจำกัด เคแอลดีอินเตอร์เนชั่นแนล